Theology on the Web.org.uk
Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee https://www.buymeacoffee.com/theology

PATREON https://patreon.com/theologyontheweb

PayPal https://paypal.me/robbradshaw

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

សំណុំទឹកឃ្មុំ

Honeycomb

ព្រឹត្តិបត្រទេវសាស្ត្រទ្វេភាសា ខ្មែរ-អង់គ្លេស ផ្តល់នូវចំណេះដឹងផ្នែកព្រះគម្ពីរ
ដល់លោកអ្នក ប្រៀបដូចជាទឹកឃ្មុំផ្តល់កម្លាំងដល់អ្នកដំណើរដែលកំពុងខ្សោយល្វើយ ។

A bilingual Khmer-English Theological Journal to give biblical knowledge to its readers as a honeycomb gives strength to exhausted travelers.

ឆ្នាំទី ៤ លេខ ១
Vol. 4, No. 1

ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០៣
January 2003

គម្រោងកម្មវិធីហ្វឹកហ្វឺន ធីម៉ូថេ បានបោះពុម្ពព្រឹត្តិបត្រ *សំណុំទឹកឃ្មុំ* នេះឡើង ។
© រក្សាសិទ្ធិដោយ គម្រោងកម្មវិធីហ្វឹកហ្វឺន ធីម៉ូថេ ២០០៣
ទាក់ទងតាមការិយាល័យប្រៃសណីយ៍ ប្រអប់សំបុត្រលេខ ៤៧៩ ភ្នំពេញ
ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ទូរស័ព្ទលេខ (៨៥៥) ២៣ ២១៦ ០៥២ ទូរសារលេខ (៨៥៥) ២៣ ២១៦ ៤២០
សារអេឡិចត្រូនិច: Russell_Bowers@wvi.org
បណ្ណាធិការ Russell H. Bowers, Jr.
ផ្នែកប្រែសម្រួល: សាំង ឈិនហូរ
ពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ភាសាខ្មែរ: ម៉ម បាណាបាស
ផ្នែកបច្ចេកទេស: ម៉ាក ច័ន្ទស៊ីថា
សំណោរអត្ថបទ និង ការទាក់ទងផ្សព្វផ្សាយ ត្រូវដាក់ជូនមកបណ្ណាធិការ
បោះពុម្ពនៅទីក្រុងភ្នំពេញ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

Honeycomb is published by Training of Timothys
© 2003 by Training of Timothys
Central Post Office, P.O. Box 479, Phnom Penh, Kingdom of Cambodia
Email, Russell_Bowers@wvi.org
Editor, Russell H. Bowers, Jr.
Translation, Saing Chhinho
Khmer proofreading, Barnabas Mam
Technical support, Mark Chann Sitha

Manuscripts and communications should be addressed to the editor.
Printed in Phnom Penh, Kingdom of Cambodia.

VOLUME 4 JANUARY 2003 NUMBER 1

Honeycomb

Delegation: An Introduction 1
Graham CHIPPS
ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចៈ សេចក្តីផ្តើម ១២
ហ្គ្រាហាម ឈីបស៍

The Value of Wise Rabbits 30
Douglas SHAW
គុណតម្លៃរបស់សុភាទន្សាយ ៣៩
ឌូក្លាស ហ្សូរ

Balancing Praying with Doing 51
Russell H. BOWERS, Jr.
ការថ្លឹងថ្លែងសេចក្តីអធិស្ឋានជាមួយការប្រព្រឹត្តិ ៦០
រ៉ាស់សែល បាវវ៉ើស៍

Do Justice, Love Mercy 75
Laurence GRAY
ផ្តល់យុត្តិធម៌ សេចក្តីស្រឡាញ់ និង សេចក្តីមេត្តាករុណា ៨៦
លរេន គ្រេ

Portrait of a Leader 106
Russell H. BOWERS, Jr.
លក្ខណៈសម្បត្តិរបស់អ្នកដឹកនាំ ១១៧
រ៉ាស់សែល បាវវ៉ើស៍

ព្រះជាម្ចាស់ផ្លាស់ក្តីទុក្ខសោកមកជារបាំ (សេចក្តីអំណរឡើងវិញ) ១៣៧
គីមវ៉ាន់ ណូរ៉េន

How God Turned my Mourning into Dancing 158
Noren Vann KIM

Addresses of the ToT Board of Directors 171

First listing of an article is the language in which the article was originally written.

HONEYCOMB 4/1 (January 2003): 1–11

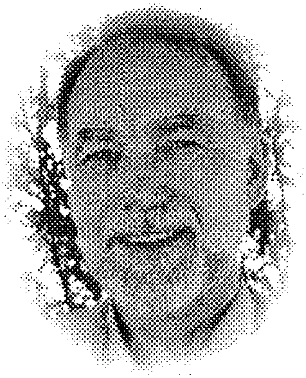

Delegation: An Introduction

Graham CHIPPS

Leadership is not easy—and yet it is a great privilege to be called by God to serve in this way. The Bible comments on leadership in several different ways and so we know just from the Bible that leadership can be complicated and it takes years to learn to lead well. One of the many responsibilities of leaders in the church is delegation.

Delegation: What Exactly Is It?

A very simple definition is "giving some work to another to do." A less simple definition is "assigning or commissioning responsibility for a particular role, or the completion of a task, to another while retaining ultimate responsibility."

- The task may be large (for example, organizing a special program in the life of the church) or small (for example, helping clean up the mess after a church meal); it may be one task or many.
- The role may be large (for example, leadership of the church's youth ministry) or small (for example, being in charge of the parking of motorbikes each Sunday); it may be long-term (years) or short-term (less than a day); it may be for a high level or low-level position.

- The role may involve authority to act as a representative of another.
- It usually involves devolution of power and authority to someone lower down the church or organization.
- It requires trusting others with the responsibilities involved.
- Delegation always includes accountability. The leader retains final authority and so others should report to him or her from time to time.
- Delegation must include training, support, and supervision, as well as the provision of the resources needed to fulfil what is required.
- Delegation at its best involves increasing freedom and responsibility over time as the wisdom and abilities of others increases. Ideally, others will one day be able to do all that you do—and do it even better than you do!

Delegation: Is It Biblical?

The short answer is a strong "YES!" Some examples for you to explore:

- Check out Exodus 18:13–27. Moses delegated responsibility to the elders for many of the decisions that needed to be made.
- Note the way Jesus appointed others to both large and small responsibilities. There are lots of examples through the Gospels, not just in sending out the disciples on mission journeys but also in the small practical arrangements of daily living.
- Starting in Acts 6:1–7, we see several examples of delegation in the Acts of the Apostles. Acts 6 is not just an example of delegation. It also demonstrates that there are priorities for leaders, and to be free to focus on these, leaders must hand over responsibility for other things to other people in the church. Note also that those who were delegated a task needed to be qualified to handle it.
- Paul delegated responsibility to Silas, Timothy, Titus, Tychicus, Epaphras, Epaphroditus, Onesimus and Philemon,

Erastus, and no doubt others not named. In fact, the pastoral letters could be subtitled "Delegated Responsibilities." For example, in 2 Timothy 2:2, training is essential so that delegation can be practiced so that more and more people are able to teach others.

Another way of addressing the question about delegation in the Bible is to ask this question; "Is it possible to have a church that follows Biblical instructions for church life and ministry without delegation?" The answer is a strong; "NO!" A number of passages make it very clear that church leaders must delegate to others.

- Paul describes the body of Christ in 1 Corinthians 12. He leaves no doubt that for the body to function, every member needs to do what it is equipped to do: toes must function as toes, lungs as lungs, arms as arms, and so on. If just one part of the body does not function as it is designed to do, then the whole body is affected. In other words, each member of the church has a role in the church. And the leaders must delegate responsibility to others to ensure each one is involved in accordance with his or her gift for serving the church. If there is no delegation, the church will fail to operate in accordance with God's instructions for the church to be like a body.
- Notice the verse immediately after the list of gifts for ministry in Ephesians 4:11. Paul immediately says that these gifts are so that others might be trained for ministry so that the whole body can be involved in the work of the church. People are not to be trained (prepared and equipped) so that they can then do nothing! The next step after training is delegation of responsibility for an area of ministry. Sometimes the delegation may happen before or during training—there is no fixed way these things need to happen just as long as everyone in the church is involved in serving.
- Recurringly, the apostles urge ALL in the church to love and serve others. This can only happen effectively when the leaders regularly appoint others to the many roles that need to be filled. Sometimes people will volunteer, but mostly

people will wait until the leaders invite others to be involved and assign each one to a particular responsibility in the church. This is what delegation is all about.

So in the Bible, both by example and by instruction, delegation is highly valued and strongly encouraged. In fact, as I have already written, delegation is totally necessary to have a church that fulfils what God wants in every church.

Delegation: What Happens if Leaders Do Not Practice It?

Here are some of the consequences of leaders failing to practice delegation routinely:

- The leader will have far too much to do, much more than she can do in the available time. Eventually she will become very weary, frustrated, disillusioned and discouraged—and probably give up.
- The leader will have to do things that he is not qualified to do; nor gifted nor skilled to do. And therefore these things will not be done very well and everyone will get frustrated.
- Many important things will be neglected. They are not done because the leader is too busy and has no time. Things such as evangelism, teaching and training in discipleship, training others for ministry and good works, caring for and pastoring ALL the people in the church or organization, developing the organization of the church.
- Church members will either become frustrated (as they would like to help and be involved but are not allowed) or they will find it easy to remain lazy, disinterested and lukewarm.
- Church members will lack opportunities and experience to learn new roles, develop new abilities, grow into leadership, increase in Christian maturity, and understand how to make wise leadership decisions.
- Everyone will be disobedient to the scriptures. Leaders will not be doing what scripture requires: delegating responsibilities and ensuring as best they can that the church

practices every-member ministry. Group members will be prevented from doing what God has called them to.

- The church as a body will remain immature and not built up into the vision for the body outlined by Paul.
- God's glory will be limited in that his glory (for example wisdom, Eph 3:10) is to be revealed in the life of the church as the body of Christ functions as he designed—including in every-member ministry.

Delegation: What Happens if Leaders Do Practice Delegation?

Here are many of the advantages of leaders routinely practicing delegation:

- The work is shared among many more people and so everyone is less likely to be overworked and tired, because delegation results in a more even and fair distribution of work amongst the whole body.
- The more the leader delegates, the more he is free to focus on other priorities such as teaching, training and prayer, coordinating the work of others so that each one is able to be helpful for the others, leading the church with vision rather than just organizing lots of things.
- If leaders both delegate and then coordinate the many things people are doing, there will be increased efficiency and much more will be achieved.
- Everyone is able to reach up to higher levels of responsibility, and so each one has the possibility of developing their abilities. The leader rises up to a higher role (coordination, leadership, and training rather than lots of smaller roles) and this creates space for others to take on greater responsibility and develop further in their skills, wisdom, and leadership. Delegation helps produce the best people have to offer—it enables people to move towards their full potential.
- The Holy Spirit makes good use of such experience to increase our maturity and develop our gifts for ministry and

leadership. Without delegation, the every-member ministry of the body of Christ is not possible.

- As more people are able to take on increased responsibilities, their motivation for the church and to serve in the church increases.
- Delegation gives opportunity for people to be involved in more complex and difficult decision making, which increases their wisdom and leadership ability.
- Delegation strengthens the relationships between leaders and others, as delegation only works if leaders spend time supporting those to whom work or ministry has been delegated.
- Delegation requires the setting of standards and expectations, which in turn increases the level at which people complete their work or ministry.
- Delegation is essential for increasing the body-like functioning of the church, and this pleases God.
- Delegation reveals the wisdom and power of God in that it proves his ways are best and he is powerful enough to grow gifts for ministry in every single Christian.
- Delegation only works if the people of God have a longing for unity because delegation needs much cooperation and coordination. So delegation facilitates much stronger expressions of unity.

Delegation: How Can I Learn How to Delegate?

I started learning about how to delegate when I was still a teenager. But I find that I still have lots to learn. I still make mistakes. Some of these mistakes are:

- Not being clear enough in my explanations to others as to what I want them to achieve or do.
- Asking too much of people: giving them more responsibility than they are ready to handle.
- Blaming others when they don't do very well when really it is my own fault for either asking them to do more than they

were able, or for not providing sufficient guidance, training, or support.

- Not spending enough time with people to encourage them and to help them increase in their abilities.
- Interfering too much by giving responsibility to others and then taking the responsibility away from them by telling them what to do.
- Expecting others to do things in exactly the same way I do! It never works out this way because people always do things in ways that are unique to them.

But even if I make many mistakes, I need to keep on learning how to improve.

The best way to learn how to delegate is to start delegating! You can approach this in two ways: start with the people or start with the needs.

1. Consider the people in the church and ask how each one could be involved. What responsibility can be given to each person that she would be able to handle with sufficient training and support from the leaders?
2. What are the needs in the life of the church for which people are needed to take responsibility? Who can be assigned to meet these needs?

You won't be able to cope with all the people and all the needs at the same time. In the average church, working through all the needs and all the people would take months at least. Often you will find you just don't know yet what would be best for some people; and often you will not be able to find anyone who can be asked to deal with a particular need.

But please do not avoid delegation because it is difficult or takes a long time—or because you might make some mistakes. Remember, we must delegate if we are to have churches that are healthy and strong. We must delegate if we are to have churches that obey the instructions of God for church life and ministry.

Delegation: What Do You Know Already?

Here's a simple exercise to help you to think about delegation and learn more about it. It is based upon the idea that everyone who is likely to read this article has already been delegated some responsibilities.

- Think about those times when you were delegated a responsibility by a leader. This could be just one example that you remember well or a time when you served under a leader who often delegated work and responsibility to you.
- Describe just one or two things that your leader or manager did in supervising you that was NOT helpful for you while you were learning how to do the job. Write these down!
- What things did your leader do that you did find helpful? Write these down!
- Given your own experience, how would you delegate responsibility to another so that he is encouraged and able to improve in ability and wisdom with less and less close supervision being needed?

In working through these questions, you will realise that you already know some things about delegation!

Delegation: Some Questions to Ask

The following is a list of questions to consider as you decide how to delegate responsibility to another. Some of these can be ignored if the task is small (for example; going to the market to buy the snacks for a meeting). But the larger the responsibility, the more these questions need to be considered.

- What exactly is the person expected to do, and what are they expected to achieve? Is the responsibility large enough to need a written job description? If so, who is going to produce the job description?
- What exactly is the time frame for this delegation? Is this for a day or five years?
- What decision-making authority are you giving to them: what freedoms and limitations are being given? Is it clear which

decisions must be referred back to the leader and which ones they are free to make them selves? (Remember, the more we can give decision-making responsibility to others, the more they will have opportunity to grow in wisdom!)

- What training will be needed and how will it be provided?
- What resources and facilities will they have to use—including finances and people? Who exactly is responsible to provide these things?
- What support can they expect from you or others? How will you as the leader ensure the person receives plenty of encouragement and support from you?
- How they will be supervised? What requirements are there for reporting back to you? How often will you need to meet with her? (If the responsibility is an ongoing one, the inexperienced will need weekly meetings; the experienced will need monthly meetings.)

The answers to these questions vary from one person to the next and from one task to the next.

Delegation: Three Pastors

Which of these three pastors is working towards building a church based on Biblical instructions?

Pastor A. The church that he leads is average in size. There are some elders with whom the pastor meets about three or four times a year. Sometimes the pastor asks one of the elders to teach in the weekly Bible study or preach the Sunday sermon. The pastor is happy when people offer to help, and usually accepts these offers, but he doesn't ask people very often or provide training. This pastor also is the main Sunday School teacher and leads the youth group. He doesn't understand much about Paul's idea of the body of Christ and every-member ministry, so he doesn't teach this to the church. He also says that the culture of the society recognizes that leaders should do most of the work themselves so that others will respect them. He is too busy to do much evangelistic work. He has a desire to see God glorified in the church and for the

church to grow.

Pastor B. This pastor's church is also about average in size. The pastor is gradually increasing the number of people helping in Bible study groups, youth ministry and Sunday School. He often asks people to help with small tasks. He has a team of elders and he meets with them at least monthly to discuss and agree together on the major concerns in the life of the church. Once a month he has a training day; sometimes for the elders, sometimes for the evangelists, sometimes for the service leaders, sometimes others. He often discusses with others what they think about the church and spends a lot of time listening to their opinions. His goal is to have at least two ministries of the church with sufficiently healthy leadership within three years so that he no longer needs to have much involvement, though he would still meet with the leaders regularly. He has a desire to see God glorified in the church and for the church to grow.

Pastor C. Again we have an average size church. This pastor is a strong leader. He sometimes says God has anointed him to be the leader and therefore he says he should make all the decisions and he does not need to include others in the ministry and work of the church. He says the instructions about eldership that are found in the New Testament are not relevant in his culture and he has found that having elders is always a problem anyway. He often tells people what the church needs but does not provide opportunity for people to share their thoughts with him. He has a habit of being quite critical of anyone he sees to be liked and respected in the church—even if he delegated some responsibility to them and even if they are good in what they do. He is quick to blame others when things go wrong and yet does most of the work himself. He often preaches on those passages that stress submission to leaders. He has a desire to see God glorified in the church and for the church to grow.

Which pastor is most consistent with the leadership teachings of the Bible? Which one is growing a biblical church?

Delegation: Is That All? No!

The title to this article says this is just an introduction. There is much more that could be said. May I encourage you to take up the opportunity to participate in the Training of Timothys seminar on delegation when next it is offered in your area!

សំណាំធីកឃ្មុំ ៤/១ (មករា ២០០៣)៖ ១២-២៩

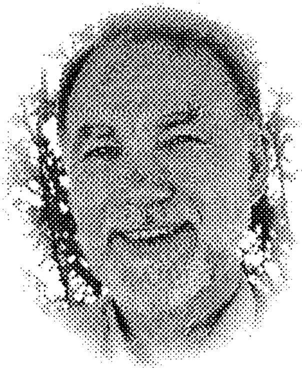

ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចៈ សេចក្តីផ្តើម

ហ្គ្រាហាម ឈីបស៍

ការដឹកនាំមិនមែនជាការងារងាយស្រួលទេ - តែទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏វាជាអភ័យឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះត្រាស់ហៅឲ្យមកបំរើនៅក្នុងផ្លូវនេះ ។ ព្រះគម្ពីរបាននិយាយអំពីការដឹកនាំនៅក្នុងរបៀបផ្សេងៗជាច្រើន ហេតុដូច្នេះហើយយើងគ្រាន់តែដឹងតាមរបៀបពីព្រះគម្ពីរថា ការដឹកនាំអាចមានការច្របូកច្របល់ ហើយត្រូវការចំណាយពេលច្រើនដើម្បីដឹកនាំឲ្យបានល្អ ។ ការទទួលខុសត្រូវមួយ ក្នុងចំណោមការទទួលខុសត្រូវជាច្រើននៃអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងពួកជំនុំនោះ គឺការផ្ទេរសិទ្ធិអំណាច ។

ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចៈ តើអ្វីទៅដែលជាការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដ៏ពិតប្រាកដ

និយមន័យដ៏សាមញ្ញបំផុតមួយនោះគឺ " ការផ្តល់ការងារខ្លះឲ្យអ្នកដទៃធ្វើ " ។ និយមន័យមួយទៀតដែលជ្រៅជាងនេះបន្តិចនោះគឺ

ជាការកំណត់ ឬប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវសំរាប់តួនាទីពិតប្រាកដណាមួយ ឬការបំពេញតួនាទីដល់នរណាម្នាក់ផ្សេងទៀត ក្នុងខណៈដែលនៅរក្សាភាពទទួលខុសត្រូវដើមដដែល ។

- ភារកិច្ចធំក៏មាន (ឧទាហរណ៍ៈ រៀបចំកម្មវិធីពិសេសមួយនៅក្នុងជីវិតនៃពួកជំនុំ) តូចក៏មាន (ឧទាហរណ៍ៈ ជួយលាងសំអាតកន្លែងបន្ទាប់ពីញាំអាហាររួចនៅព្រះវិហារ) តិចក៏មាន ច្រើនក៏មាន ។
- តួនាទីធំក៏មាន (ឧទាហរណ៍ៈ ដឹកនាំព័ន្ធកិច្ចយុវជននៅក្នុងព្រះវិហារ) តូចក៏មាន (ឧទាហរណ៍ៈ ជាអ្នកដែលទទួលខុសត្រូវខាងរៀបចំកន្លែងចតម៉ូតូជារៀងរាល់ថ្ងៃអាទិត្យ) រយៈពេលយូរក៏មាន រយៈពេលខ្លីក៏មាន (តិចជាងមួយថ្ងៃ) ឋានៈខ្ពស់ក៏មាន ទាបក៏មាន ។
- តួនាទីប្រហែលជារួមបញ្ចូលទាំងសិទ្ធិអំណាច ក្នុងការធ្វើជាតំណាងរបស់អ្នកដទៃ ។
- ជាធម្មតាវារួមបញ្ចូលទាំងការផ្តល់អំណាច និងសិទ្ធិដល់នរណាម្នាក់ដែលមានឋានៈទាបជាងនៅក្នុងពួកជំនុំ ឬអង្គការ ។
- វាតំរូវឲ្យមានការទុកចិត្តអ្នកដទៃជាមួយការទទួលខុសត្រូវដែលគេមាន ។
- ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចតែងតែរួមបញ្ចូលការជំរះបញ្ជី ។ អ្នកដឹកនាំនៅតែរក្សាអំណាចចុងក្រោយដដែល ដូច្នេះហើយ ទើបអ្នកដែលទទួលការផ្ទេរសិទ្ធិអំណាចត្រូវតែរាយការណ៍ដល់គាត់ជាប្រចាំ ។
- ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចត្រូវតែរួមបញ្ចូលការហ្វឹកហ្វឺន ការជួយផ្គត់ផ្គង់ និងការជួយគ្រប់គ្រង ដូចគ្នាដែរជួយផ្តល់នូវសម្ភារៈផ្សេងៗ

ដែលត្រូវការដើម្បីបំពេញនូវអ្វីដែលត្រូវបានតំរូវឲ្យធ្វើ ។

- ការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចដែលជាភាពប្រសើរបំផុតនោះ គឺជាការរួមបញ្ចូលទាំងការបង្កើននូវសេរីភាព និងការទទួលខុសត្រូវទៅលើពេលវេលា តាមដែលប្រាជ្ញានិងសមត្ថភាពនៃអ្នកដទៃមានការរីកចំរើន ។ ទីបំផុតថ្ងៃមួយគេនឹងមានសមត្ថភាពធ្វើគ្រប់ទាំងអស់ដូចដែលអ្នកធ្វើ - ហើយអាចធ្វើបានប្រសើរជាងអ្នកទៀតផង ។

ការផ្ដល់សិទ្ធអំណាចៈ តើស្រចតាមព្រះគម្ពីរទេ?

ចំលើយដ៏ខ្លីដែលចង់ឆ្លើយយ៉ាងស្វាហាប់គឺថា "ពិតហើយ"។ មានឧទាហរណ៍ខ្លះសំរាប់អ្នកយកមករុករកៈ

- ចូរឆែកមើល និក្ខមនំ ១៨:១៣-២៧។ ម៉ូសេផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវដល់ពួកចាស់ទុំ សំរាប់ការសំរេចចិត្តជាច្រើនដែលត្រូវការសំរេច ។
- សូមកត់សំគាល់ពីការដែលព្រះយេស៊ូវជ្រើសរើសមនុស្សឲ្យទទួលខុសត្រូវទាំងការតូច និងការធំ ។ មានគំរូជាច្រើនតាមរយៈដំណឹងល្អ មិនមែនគ្រាន់តែបញ្ជូនចេញនូវពួកសាវ័កតែប៉ុណ្ណោះទេសំរាប់ដំណើរបេសកកម្ម ប៉ុន្តែសំរាប់ការអនុវត្តន៍តូចៗនៅក្នុងការរស់នៅរាល់ថ្ងៃ ។
- ចាប់ផ្ដើមនៅក្នុង កិច្ចការ ៦:១-៧ យើងឃើញគំរូជាច្រើននៃការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ពួកសាវ័ក ។ កិច្ចការ ជំពូក៦ មិនមែនគ្រាន់តែជាគំរូនៃការផ្ទេរតែប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាក៏ជាការពិពណ៌នាថា អ្នកដឹកនាំមានអាទិភាពច្រើន ហើយដើម្បីឲ្យមានសេរីភាព ដើម្បីផ្ដោតទៅលើការនេះ អ្នកដឹកនាំត្រូវតែប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវសំរាប់កិច្ចការផ្សេងៗដល់មនុស្សផ្សេងទៀត

នៅក្នុងពួកជំនុំ ។ សូមកត់សំគាល់ផងដែរថាអស់អ្នកណាដែលត្រូវបានផ្ទេរភារកិច្ចឲ្យធ្វើ ត្រូវតែមានគុណសម្បត្តិក្នុងការទទួលខុសត្រូវការនោះ ។

- ប៉ុលបានផ្តល់ការទទួលខុសត្រូវដល់ស៊ីឡាស ធីម៉ូថេ ទីតុស ទីឃីគូស អេប៉ាប្រាស អេប៉ាប្រូឌីត អូនេស៊ីម និងភីលេម៉ូន អេរ៉ាសស្ទូស ហើយគ្មានការ សង្ស័យឡើយមានឈ្មោះជាច្រើនទៀតដែលមិនបានសរសេរចុះ ។ តាមពិតទៅ សំបុត្រផ្ញើទៅគ្រូគង្វាលអាចមានចំណងជើងរងមួយទៀតថា "ការផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវ"។ ឧទាហរណ៍នៅក្នុង ២ធីម៉ូថេ ២:២ ការហ្វឹកហ្វឺនគឺជាសារៈសំខាន់ ដើម្បីការផ្តល់សិទ្ធអំណាចអាចអនុវត្តបាន ដើម្បីឲ្យមានមនុស្សជាច្រើនទៀត អាចបង្រៀនដល់អ្នកដទៃទៀតបាន ។

មធ្យោបាយមួយទៀតដែលទាក់ទងទៅនឹងសំនួរអំពី ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ គឺសួរសំនួរនេះៈ "តើអាចទៅបានទេចំពោះក្រុមជំនុំណាដែលធ្វើតាមការណែនាំពីព្រះគម្ពីរសំរាប់ជីវិតពួកជំនុំ និងព័ន្ធកិច្ចដោយគ្មានការផ្តល់សិទ្ធិអំណាច"។ ចំលើយដ៏ស្វាហាប់នោះ គឺ "ទេ" ។ មានព្រះបន្ទូលជាច្រើនដែលបង្ហាញឲ្យយើងឃើញយ៉ាងច្បាស់ថាអ្នកដឹកនាំពួកជំនុំត្រូវតែផ្តល់សិទ្ធិអំណាចទៅអ្នកដទៃ ។

- ប៉ុលបានពិពណ៌នាពីរូបកាយព្រះគ្រីស្តនៅក្នុង ១កូរិនថូស ១២។ គាត់មិនទុកការសង្ស័យឡើយ គឺរូបកាយត្រូវតែធ្វើការគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ត្រូវតែ ធ្វើនូវអ្វីដែលបានបំពាក់បំប៉នឲ្យធ្វើៈ មេជើងត្រូវតែធ្វើការជាមេជើង សួតជាសួត និងដៃជាដៃ ហើយតទៅទៀតដូចគ្នាដែរ ។ ប្រសិនបើមានតែផ្នែកមួយនៃរាង កាយមិនធ្វើការដូចដែលបានកំណត់ឲ្យធ្វើ នោះរាងកាយទាំងមូលនឹង

មានការប៉ះទង្គិច ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត សមាជិកនីមួយៗនៅក្នុងពួកជំនុំមានតួនាទីនៅក្នុងពួកជំនុំ ។ ហើយអ្នកដឹកនាំត្រូវតែផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវដល់អ្នកដទៃដើម្បីឲ្យដឹងពិតប្រាកដថាម្នាក់ៗមានចំណែកស្របទៅតាមអំណោយទានដែលពួកគេមានសំរាប់បំរើពួកជំនុំ ។ ប្រសិនបើគ្មានការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចទេនោះពួកជំនុំនឹងបរាជ័យក្នុងការប្រតិបត្តិការងារស្របទៅតាមការណែនាំរបស់ព្រះ ដែលតំរូវឲ្យពួកជំនុំមានលក្ខណៈដូចជារូបកាយ ។

- សូមកត់សំគាល់ភ្លាមៗទៅលើខនេះបន្ទាប់ពីសរសេរពីអំណោយទានផ្សេងៗសំរាប់ព័ន្ធកិច្ចរួចមកគឺនៅក្នុង អេភេសូរ ៤:១១ ។ ប៉ុលបាននិយាយភ្លាមៗថា អំណោយទានទាំងនេះគឺដើម្បីហ្វឹកហ្វឺនអ្នកផ្សេងទៀតសំរាប់ព័ន្ធកិច្ច ដើម្បីឲ្យរូបកាយទាំងមូលមានចំណែកការងារនៅក្នុងពួកជំនុំ ។ មនុស្សដែលមិនទទួលការហ្វឹកហ្វឺន (រៀបចំ និងបំពាក់បំប៉ន) គេមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ ។ ជំហានមួយទៀតបន្ទាប់ពីហ្វឹកហ្វឺន គឺការប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវសំរាប់ផ្នែកណាមួយនៃព័ន្ធកិច្ច ។ ពេលខ្លះការផ្ទេរអាចកើតឡើងមុន ឬក៏កំលុងពេលហ្វឹកហ្វឺន - គ្មានមធ្យោបាយកំណត់ណាមួយច្បាស់លាស់ថា គួរនៅពេលនេះ ឬនៅពេលនោះដើម្បីឲ្យការនេះកើតឡើងនោះទេ គឺធ្វើយ៉ាងណាឲ្យគ្រប់គ្នានៅក្នុងពួកជំនុំមានចំណែកនៅក្នុងការបំរើទាំងអស់គ្នា ។
- ម្តងទៀត សាវ័កជាច្រើនជំរុញគ្រប់គ្នាទាំងអស់នៅក្នុងពួកជំនុំឲ្យស្រឡាញ់ និងបំរើគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ការនេះអាចកើតឡើងដោយមានប្រសិទ្ធភាពបាននៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំតែងតែចាត់

តាំងអ្នកដទៃទៅឲ្យទទួលតួនាទីជាច្រើនដែលត្រូវការបំពេញ ។ ពេលខ្លះមនុស្សគេស្ម័គ្រចិត្ត ប៉ុន្តែភាគច្រើនមនុស្សនៅរង់ចាំរហូតដល់អ្នកដឹកនាំអញ្ជើញអ្នកដទៃឲ្យចូលរួម ហើយកំណត់ឲ្យម្នាក់ៗទទួលខុសត្រូវការងារចំៗណាមួយនៅក្នុងពួកជំនុំ ។ នេះគឺជាអ្វីដែលចង់និយាយអំពីការផ្ទេរ ។

ដូច្នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ទាំងឧទាហរណ៍ និងទាំងការណែនាំការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចគឺមានតំលៃខ្ពស់ណាស់ ហើយគួរជំរុញយ៉ាងខ្លាំងជាទីបំផុត ។ តាមពិតទៅដូចដែលខ្ញុំបានសរសេរឡើងរួចមកហើយ ការផ្ទេរគឺជាសារៈសំខាន់ពេញលេញដែលមានពួកជំនុំបំពេញនូវអ្វីដែលជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ចង់ឲ្យមានក្នុងគ្រប់ទាំងពួកជំនុំទាំងអស់ ។

ការផ្ដល់សិទ្ធអំណាចៈ តើមានការអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើ អ្នកដឹកនាំមិនអនុវត្តការនេះ?

នេះគឺជាលទ្ធផលខ្លះៗរបស់អ្នកដឹកនាំដែលមិនអនុវត្តការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចជាប្រចាំៈ

- អ្នកដឹកនាំមានការជាច្រើនទៅមុខទៀតដែលគាត់ត្រូវធ្វើ លើសពីការដែលគាត់អាចធ្វើក្នុងពេលវេលាដែលគាត់មាន ។ អ្នកដឹកនាំនឹងក្លាយទៅជាអ្នកដែលមានការព្រួយបារម្ភខ្លាំង មានឧបសគ្គស្រងាកចិត្ត និងបាក់ទឹកចិត្ត ហើយប្រហែលជាចង់រាថយជាឈ្លើយ ។
- អ្នកដឹកនាំអាចនឹងធ្វើការណា ដែលខ្លួនគ្មានគុណភាពល្អមសំរាប់ការនោះ ឬគ្មានអំណោយទាន ឬគ្មានជំនាញល្មមដើម្បីធ្វើវា ។ ហេតុដូច្នេះហើយការទាំងអស់នោះមិនអាចសំរេចបានល្អ ហើយ

គ្រប់គ្នាក៏ចាប់ផ្ដើមមានឧបសគ្គនៅក្នុងចិត្ត ។

- មានការសំខាន់ៗជាច្រើនដែលមិនសូវមានគេអើពើ ។ ការទាំងនោះមិនអាចធ្វើឲ្យបានសំរេចដោយព្រោះតែអ្នកដឹកនាំរវល់ខ្លាំងពេក ហើយដោយគ្មានពេលវេលាល្មម ។ ការទាំងនោះមានដូចជាៈ ការផ្សាយដំណឹងល្អ ការបង្រៀន និងការហ្វឹកហ្វឺននៅក្នុងការបង្កើតសិស្សហ្វឹកហ្វឺនអ្នកដទៃទៀតសំរាប់ព័ន្ធកិច្ច និងសំរាប់ការធ្វើការល្អ ការថែរក្សា និងការឃ្វាលមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងពួកជំនុំ ឬអង្គការនៃការអភិវឌ្ឍន៍ អង្គការរបស់ពួកជំនុំ ។ល។
- សមាជិកពួកជំនុំមានការអស់ទឹកចិត្ត (ដោយព្រោះពួកគេចង់ជួយហើយចង់រួមចំណែក ប៉ុន្តែពួកគេមិនត្រូវបានអនុញ្ញាត) ឬពួកគេយល់ឃើញថាស្រួលជាងបើនៅខ្ជិល គ្មានអារម្មណ៍ ក្ដៅមិនក្ដៅត្រជាក់មិនត្រជាក់ ។
- សមាជិកពួកជំនុំខ្វះឱកាស និងបទពិសោធន៍ដើម្បីរៀនអំពីការទទួលខុសត្រូវថ្មីៗ អភិវឌ្ឍសមត្ថភាពថ្មីៗ ក្នុងការរីកចំរើនចំពោះការដឹកនាំ បង្កើននៅក្នុងភាពរឹងមាំខាងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ និងយល់ដឹងដល់ការសំរេចចិត្តដ៏ឈ្លាសវៃក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំ ។
- គ្រប់គ្នាក្លាយទៅជាអ្នកដែលមិនស្ដាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូល ។ អ្នកដឹកនាំនឹងមិនធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះបន្ទូលតំរូវ គឺឲ្យផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវ និងផ្ដល់ឲ្យនូវអ្វីដ៏ប្រសើរដែលគេអាចធ្វើបាន ដើម្បីឲ្យពួកជំនុំអាចអនុវត្តនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចគេរៀងៗខ្លួន ។ ក្រុមសមាជិកទទួលការហាមឃាត់មិនឲ្យធ្វើអ្វីដែលព្រះបានត្រាស់ហៅឲ្យពួកគេធ្វើ ។
- ធ្វើឲ្យសិរីល្អរបស់ព្រះមានព្រំដែន (ឧ. ប្រាជ្ញា - អេភេសូរ ៣:១០) តាមពិតទៅសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ គឺត្រូវបានបើកសំដែង

ឲ្យឃើញតាមរយៈពួកជំនុំដែលជារូបកាយ នៃព្រះគ្រីស្ដឲ្យមានដំណើរការដូចដែលព្រះអង្គបានកំណត់ទុក – ជាពិសេសនៅក្នុងគ្រប់ទាំងសមាជិកដែលមានព័ន្ធកិច្ចរៀងៗខ្លួន ។

តើការការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចផ្ទេរៈ តើមានការអ្វីកើតឡើង ប្រសិនបើអ្នកដឹកនាំអនុវត្តការនេះ?

នេះគឺជាអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើនសំរាប់អ្នកដឹកនាំដែលអនុវត្តជាប្រចាំនូវការការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចៈ

- ការងារគឺត្រូវបានចែកចាយក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើន ទៀតនិងដើម្បីឲ្យគ្រប់គ្នាអាចបន្ថយពីការរវល់ដែលហួស កំលាំងពីព្រោះលទ្ធផលនៃការការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាច គឺស្ថិតនៅក្នុងភាពស្មើគ្នានៅក្នុងការចែកចាយការងារនៅក្នុងរូបកាយទាំងមូល ។
- ដរាបណាអ្នកដឹកនាំប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវឲ្យដល់គេច្រើនប៉ុណ្ណា ខ្លួនរបស់គាត់មានភាពទំនេរច្រើនប៉ុនោះដែរដើម្បីផ្ដោតទៅលើកិច្ចការងារជាចំបងផ្សេងទៀត ដូចជាការបង្រៀន ការហ្វឹកហ្វឺន និងការអធិស្ឋាន ការសំរបសំរួលការងារដល់អ្នកដទៃ ដើម្បីឲ្យគេរាល់គ្នាអាចជួយដល់អ្នកឯទៀតបាន ការដឹកនាំពួកជំនុំជាមួយនិម្មិត ប្រសើរជាងគ្រាន់តែរៀបចំការជាច្រើន ។
- ប្រសិនបើអ្នកដឹកនាំផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចផ្ទេរនិងបន្ទាប់មកសំរបសំរួលការជាច្រើន ដែលមនុស្សធ្វើនោះនឹងមានការរីកចំរើនគ្រប់គ្រាន់ ហើយនឹងមានការជាច្រើនទៀតដែលអាចសំរេចលទ្ធផល ។
- គ្រប់គ្នាអាចឈោងចាប់ការទទួលខុសត្រូវក្នុងកំរិតខ្ពស់ឡើងៗ ហើយដើម្បីឲ្យគ្រប់ៗគ្នាអាចអភិវឌ្ឍសមត្ថភាពរបស់ខ្លួនបាន

ទៀតផង ។ អ្នកដឹកនាំត្រូវតែងើបឡើងឲ្យមានការទទួលខុសត្រូវខ្ពស់ឡើង (ការសំរបសំរួល ការដឹកនាំ និងការហ្វឹកហ្វឺន ជាជាងការទទួលខុសត្រូវតូចៗប៉ុណ្ណោះ) ហើយការនេះជួយឲ្យយើងមានកន្លែងទំនេរសំរាប់អ្នក ដទៃដើម្បីពួកគេមានការទទួលខុសត្រូវកាន់តែធំឡើង និងអភិវឌ្ឍថែមទៀតនូវជំនាញ ប្រាជ្ញា និងការដឹកនាំរបស់ពួកគេ ។ ការប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវជួយបង្កើតនូវមនុស្សថ្មីយ៉ាងប្រសើរដែលយើងអាចផ្តល់ឲ្យបាន - វាជួយឲ្យមនុស្សមានចលនាទៅមុខឆ្ពោះទៅរកសក្តានុពលដ៏ពេញលេញរបស់ពួកគេ ។

- ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រើបទពិសោធន៍ទាំងនេះជាប្រយោជន៍ ដល់ការបង្កើនភាពរឹងមាំរបស់យើង និងដល់ការអភិវឌ្ឍន៍អំណោយទានរបស់យើងសំរាប់ព័ន្ធកិច្ច និងការដឹកនាំ ។ បើគ្មានការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចទេ ផ្នែកនីមួយៗនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់រូបកាយព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនអាចដំណើរការបានល្អឡើយ ។
- នៅពេលដែលមនុស្សជាច្រើនបង្កើនការទទួលខុសត្រូវកាន់តែច្រើន ការជំរុញពួកគេសំរាប់ពួកជំនុំ-និងការបំរើនៅក្នុងពួកជំនុំកាន់តែមានការរីកចំរើនជានិច្ច ។
- ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចផ្តល់មកនូវឱកាសសំរាប់មនុស្សដើម្បីឲ្យមានចំណែកជួបប្រទះនូវការសំរេចចិត្តចំពោះបញ្ហា និងរឿងពិបាកៗផ្សេងៗ ដែលជួយបង្កើនគេនូវប្រាជ្ញា និងសមត្ថភាពដឹកនាំ ។
- ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចបង្កើនកំលាំងនូវរាល់ទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកដឹកនាំ និងអ្នកដទៃ ហើយការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចនេះអាចមាន

ប្រសិទ្ធភាពបានល្អ លុះត្រាតែអ្នកដឹកនាំនោះចំណាយពេលដើម្បីជួយផ្គត់ផ្គង់ដល់អស់អ្នកដែលខ្លួនបានផ្ទេរការងារ និងព័ន្ធកិច្ចឲ្យធ្វើ ។

- ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចតំរូវឲ្យមានការរៀបចំមាត្រដ្ឋាន និងសេចក្តីសង្ឃឹម ដែលនឹងអាចទទួលនូវការបង្កើនកំរិតថែមទៀតនៅពេលដែលពួកគេបានបំពេញកិច្ចការ និងព័ន្ធកិច្ចរបស់គេ ។
- ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាច គឺជាការចាំបាច់សំរាប់ការបង្កើនរូបកាយក៏ដូចជាការធ្វើឲ្យពួកជំនុំមានដំណើរការ ហើយការងារនេះសព្វព្រះហឫទ័យណាស់ ។
- ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចសំដែងចេញនូវប្រាជ្ញា និងអំណាចរបស់ព្រះ នៅក្នុងនោះជាភស្តុតាងបញ្ជាក់ពីផ្លូវរបស់ព្រះដែលល្អប្រសើរ ហើយទ្រង់ពិតជាមានអំណាចគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើឲ្យអំណោយទានមានការ រីកចំរើនសំរាប់ព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងគ្រប់គ្រីស្តបរិស័ទម្នាក់ៗ ។
- ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចអាចមានដំណើរការបានប្រសិនបើរាស្ត្ររបស់ព្រះមានការអំពាវនាវសំរាប់ការរួបរួម ពីព្រោះការការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចនេះត្រូវការភាពសហប្រតិបត្តិការ និងការសំរបសំរួល ។ ដូច្នេះការការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចត្រូវការយ៉ាងខ្លាំងនូវការរួបរួមគ្នា ។

ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចៈ តើខ្ញុំអាចរៀនពីការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចបានដោយរបៀបណា?

ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមរៀនអំពីការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចបៀបណានោះនៅ

ពេលដែលខ្ញុំនៅជាយុវវ័យនៅឡើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំរកឃើញថាខ្ញុំនៅមានការជាច្រើនទៀតដែលខ្ញុំត្រូវរៀន ។ ខ្ញុំនៅតែធ្វើកំហុសជាច្រើន ។ កំហុសខ្លះៗទាំងនេះមានៈ

- ការពន្យល់របស់ខ្ញុំដល់អ្នកដទៃមិនបានច្បាស់លាស់ ដូចអ្វីដែលខ្ញុំចង់ឲ្យគេធ្វើ និងសំរេចលទ្ធផល ។
- ចង់ឲ្យគេធ្វើច្រើនហួសពេក ដោយផ្តល់ការទទួលខុសត្រូវថែមទៀតលើសពីកំលាំងដែលគេអាចទទួលបាន ។
- បន្ទោសអ្នកដទៃនៅពេលដែលគេធ្វើមិនបានល្អ នៅពេលដែលតាមពិតទៅជាកំហុសរបស់ខ្ញុំសោះ ដោយសូមឲ្យគេធ្វើច្រើន លើសជាងសមត្ថភាពពួកគេដែលអាចធ្វើបាន ឬដោយមិនបានផ្តល់ការណែនាំ ការហ្វឹកហ្វឺន និងការផ្គត់ផ្គង់គ្រប់គ្រាន់ ។
- មិនបានចំណាយពេលច្រើនល្មមជាមួយគេ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តគេហើយដើម្បីជួយបង្កើនសមត្ថភាពរបស់គេ ។
- ជ្រៀតជ្រែកហួសពេកដោយផ្តល់ការទទួលខុសត្រូវដល់គេហើយបន្ទាប់មកដកការទទួលខុសត្រូវពីគេវិញដោយប្រាប់គេពីអ្វីដែលគេត្រូវធ្វើ ។
- សង្ឃឹមពីអ្នកដទៃថាគេនឹងធ្វើការដូចជាខ្ញុំធ្វើបេះបិទ ។ វាមិនអាចកើតឡើងបានទេ ពីព្រោះមនុស្សតែងតែធ្វើការអ្វីមួយទៅតាមផ្លូវរបស់គេដែលអ្នកដទៃមិនអាចធ្វើតាមដូចបេះបិទនោះទេ ។

ប៉ុន្តែទោះបីជាខ្ញុំបានធ្វើកំហុសជាច្រើនក៏ដោយ ខ្ញុំត្រូវតែរក្សាការរៀនបន្តទៅមុខទៀតដើម្បីឲ្យមានការរីកចំរើន ។

មធ្យោបាយដែលប្រសើរដើម្បីរៀនពីការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចយ៉ាងណានោះ គឺការចាប់ផ្តើមផ្តល់សិទ្ធិតែម្តង ។ អ្នកអាចចូលច្រកនេះតាម ផ្លូវពីរៈ ចាប់ផ្តើមពីមនុស្ស ឬចាប់ផ្តើមជាមួយសេចក្តីត្រូវការ ។

១. ពិចារណាមនុស្សនៅក្នុងពួកជំនុំ ហើយសួរថាតើពួកគេម្នាក់ៗអាចមានចំណែកយ៉ាងដូចម្តេចបាន ។ តើការទទួលខុសត្រូវអ្វីទៅដែលអាចផ្តល់ឲ្យគេម្នាក់ៗដែលពួកគេអាចកាន់កាប់បានជាមួយការហ្វឹកហ្វឺន និងការផ្គត់ផ្គង់គ្រប់គ្រាន់មកពីអ្នកដឹកនាំ ។

២. តើអ្វីទៅដែលជាសេចក្តីត្រូវការនៅក្នុងជីវិតពួកជំនុំ ដែលត្រូវការមនុស្សឲ្យមកទទួលខុសត្រូវ? តើអ្នកណាដែលត្រូវកំណត់ឲ្យទទួលខុសត្រូវចំពោះសេចក្តីត្រូវការនោះ?

អ្នកមិនអាចដោះស្រាយឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានគ្រប់ទាំងសេចក្តីត្រូវការទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយបានទេ ។ នៅក្នុងពួកជំនុំជាមធ្យម ការធ្វើឲ្យបានរាល់សេចក្តីត្រូវការ និងរាល់មនុស្សគឺត្រូវចំណាយពេលយ៉ាងហោចណាស់ក៏ច្រើនខែដែរ ។ ជាធម្មតាអ្នកនឹងរកឃើញថាអ្នកដូចជាមិនទាន់ដឹងទេ តើអ្វីទៅដែលជាការប្រសើរសំរាប់មនុស្សខ្លះ ហើយអ្នកតែងតែមិនអាចរកឃើញនរណាម្នាក់សោះដែលអាចមកជួយដោះស្រាយជាមួយសេចក្តីត្រូវការជាក់លាក់ណាមួយនោះបាន ។

ប៉ុន្តែសូមកុំឲ្យបោះបង់ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចឲ្យសោះ ទោះបីការនេះពិបាក ឬចំណាយពេលយូរ - ឬអ្នកអាចនឹងធ្វើឲ្យមានកំហុសខ្លះនោះឡើយ ។ សូមចងចាំថា យើងត្រូវតែធ្វើការផ្តល់សិទ្ធិអំណាច ប្រសិនបើយើងមានក្រុមជំនុំច្រើន ដែលមានសុខភាពល្អ និងរឹងមាំ ។ យើងត្រូវតែការផ្តល់សិទ្ធិអំណាច ប្រសិនបើយើងមានក្រុមជំនុំច្រើន ដែលស្តាប់បង្គាប់ការណែនាំរបស់ព្រះសំរាប់ជីវិតពួកជំនុំ និងព័ន្ធកិច្ច ។

ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចៈ តើអ្វីដែលអ្នកបានដឹងរួចមកហើយ?

នេះគឺជាលំហាត់គំរូមួយដើម្បីជួយអ្នកឲ្យគិតអំពីការផ្តល់សិទ្ធិអំណាច និងរៀនបន្ថែមទៀតអំពីការនេះ ។ វាស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋាននៃ

គំនិតដែលគ្រប់គ្នា អានអត្ថបទនេះហាក់បីដូចជាបានមានការការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវរួចទៅហើយៈ

- សូមគិតនៅក្នុងពេលមួយដែលកន្លងទៅអំពីអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នកបានប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវអ្វីមួយដល់អ្នក ។ នេះគ្រាន់តែជាឧទាហរណ៍មួយដែលអ្នកចងចាំបានល្អ នៅពេលដែលអ្នកបំរើព្រះក្រោមអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នកដែលតែងតែប្រគល់ការងារ និងការទទួលខុសត្រូវឲ្យអ្នកធ្វើ ។
- សូមពិពណ៌នាការមួយ ឬពីរតែប៉ុណ្ណោះដែលអ្នកដឹកនាំ ឬអ្នកចាត់ចែងរបស់អ្នកបានធ្វើមកលើអ្នកនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងដែលអ្នកគិតថាមិនបានជួយដល់អ្នកក្នុងខណៈពេលដែលអ្នកកំពុងរៀនសូត្រក្នុងការធ្វើការងារ ។ សូមសរសេរការនេះចុះ ។
- តើការអ្វីខ្លះដែលអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នកបានធ្វើដែលអ្នករកឃើញថា វាពិតជាជួយដល់អ្នក? សូមសរសេរការនេះចុះ ។
- សូមផ្ដល់នូវបទពិសោធន៍របស់អ្នកផ្ទាល់ តើអ្នកប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវដល់អ្នកដទៃយ៉ាងដូចម្ដេច ដើម្បីឲ្យគេមានការលើកទឹកចិត្ត ហើយអាចរីកចំរើនក្នុងសមត្ថភាព និង ប្រាជ្ញាបាន ដោយមានការកាត់បន្ថយបន្តិចម្ដងៗនូវសេចក្ដីត្រូវការខាងឯការគ្រប់គ្រង?

ក្នុងការធ្វើការឆ្លងកាត់សំនួរទាំងអស់នេះ អ្នកនឹងដឹងថាអ្នកបានដឹងខ្លះៗហើយអំពីការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចនេះ ។

ការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចៈ សំនួរខ្លះៗដែលគ្រូសួរ

តទៅនេះ គឺជាសំនួរដែលត្រូវពិចារណាក្នុងការដែលអ្នកសំរេចចិត្ត ថាតើគួរប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវដល់អ្នកដទៃដោយរបៀបណា នោះ។

ចំណុចខ្លះៗទាំងនេះអាចបដិសេធបានប្រសិនបើភារកិច្ចនោះតូច (ឧទាហរណ៍ ទៅផ្សារទិញនំសំរាប់ការប្រជុំ) ។ ប៉ុន្តែបើការទទួលខុសត្រូវ ធំប៉ុណ្ណា ការពិចារណាអំពីសំនួរនេះរឹតតែត្រូវការខ្លាំងឡើងៈ

- តើមនុស្សនេះសង្ឃឹមឲ្យធ្វើកិច្ចការពិតប្រាកដណាមួយ ហើយតើលទ្ធផលអ្វីទៅដែលយើងចង់បានពីពួកគេ? តើការទទួលខុសត្រូវធំល្មមដែលគួរឲ្យយើងសរសេរពីមុខងារដែលត្រូវបំពេញ ។ ប្រសិនបើដូច្នេះមែនតើអ្នកណាជាអ្នកធ្វើក្រដាស់ពិពណ៌នាពីមុខងារដែលត្រូវបំពេញនោះ ។
- តើការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចនេះមានរយៈពេលពិតប្រាកដប៉ុណ្ណា? តើសំរាប់មួយថ្ងៃ ឬសំរាប់ប្រាំឆ្នាំ?
- តើអំណាចនៃការធ្វើការសំរេចចិត្តអ្វីដែលអ្នកប្រគល់ឲ្យពួកគេ? តើសេរីភាព និងព្រំដែនប៉ុណ្ណាដែលអ្នកបានផ្តល់ឲ្យពួកគេ? តើបានប្រាប់គេច្បាស់លាស់ទេអំពីការសំរេចចិត្តមួយណាដែលអ្នកត្រូវតែឲ្យពួកគេមកជួបអ្នកជាមុន និងការសំរេចចិត្តមួយណាដែលពួកគេអាចសំរេចចិត្តខ្លួនឯងបាន? (សូមចងចាំថា ការប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវដល់អ្នកដទៃឲ្យធ្វើការសំរេចចិត្តច្រើនប៉ុណ្ណា ពួកគេនឹងមានឱកាសរីកចំរើនខាងឯប្រាជ្ញច្រើនប៉ុណ្ណោះដែរ) ។
- តើការហ្វឹកហ្វឺនអ្វីទៅដែលគេត្រូវការ ហើយតើត្រូវផ្គត់ផ្គង់ឲ្យដោយរបៀបណា?
- តើធនធាន និងសម្ភារៈអ្វីខ្លះដែលពួកគេត្រូវប្រើ - រួមទាំងថវិកា និងមនុស្ស? តើអ្នកណាដែលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវពិតប្រាកដក្នុងការផ្តល់ឲ្យនូវរបស់ទាំងនេះ?

- តើការជួយផ្គត់ផ្គង់អ្វីខ្លះដែលគេសង្ឃឹមចង់បានពីអ្នក និងមកពីអ្នកដទៃ? តើធ្វើយ៉ាងដូចម្ដេចក្នុងនាមយើងជាអ្នកដឹកនាំដើម្បីបញ្ជាក់ឲ្យគេដឹងថាគេនឹងត្រូវទទួលការលើកទឹកចិត្ត និងការជួយផ្គត់ផ្គង់យ៉ាងច្រើនពីអ្នក?
- តើពួកគេត្រូវបានទទួលការគ្រប់គ្រងយ៉ាងដូចម្ដេច? តើមានសេចក្ដីតំរូវអ្វីខ្លះដែលពួកគេត្រូវរាយការណ៍ត្រឡប់មកអ្នកវិញ? តើអ្នកនឹងត្រូវជួបគេញឹកញយប៉ុណ្ណា? (ប្រសិនបើការទទួលខុសត្រូវនៅកំពុងបន្ត អ្នកដែលគ្មានបទពិសោធន៍នឹងត្រូវជួបគ្នាជារៀងរាល់សប្ដាហ៍ ហើយអ្នកដែលមានបទពិសោធន៍នឹងជួបគ្នាជារៀងរាល់ខែ) ។

ចំលើយទៅចំពោះសំណួរទាំងនេះគឺវាពឹងផ្អែកទៅលើមនុស្សម្នាក់ទៅមនុស្សម្នាក់ទៀត និងពីភារកិច្ចមួយទៅភារកិច្ចមួយទៀត ។

ការផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចៈ គ្រូគង្វាលពនាក់

តើគ្រូគង្វាលមួយណាក្នុងចំណោមគ្រូគង្វាលទាំងបីនេះដែលធ្វើការឆ្ពោះទៅរកការសាងសង់ពួកជំនុំដែលស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋាននៃការណែនាំពីព្រះគម្ពីរ?

គ្រូគង្វាល កៈ ក្រុមជំនុំដែលគាត់ដឹកនាំគឺមានទំហំជាមធ្យម ។ មានពួកចាស់ទុំខ្លះដែលគ្រូគង្វាលជួបជុំប្រហែលជាបីទៅ បួនដងក្នុងមួយឆ្នាំ ។ ពេលខ្លះលោកគ្រូគង្វាលសូមឲ្យចាស់ទុំម្នាក់បង្រៀននៅក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីររាល់អាទិត្យ ឬអធិប្បាយនៅថ្ងៃអាទិត្យ ។ គ្រូគង្វាលនេះមានការសប្បាយចិត្តណាស់នៅពេលដែលមនុស្សគេយល់ព្រមជួយ ហើយគាត់តែងតែទទួលការយល់ព្រមជួយពីអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែគាត់មិនសូវសូមឲ្យគេជួយ ឬផ្ដល់ការហ្វឹកហ្វឺនឲ្យបានទៀងទាត់ទេ គឺគ្រាន់តែ

យូរៗម្តង ។ គ្រូគង្វាលនោះក៏ជាគ្រូសាលារៀនថ្ងៃអាទិត្យសំខាន់ម្នាក់ ហើយជាអ្នកដឹកនាំក្រុមយុវជនផង ។ គាត់មិនសូវយល់បានច្រើន អំពីគំនិតរបស់សាវ័កប៉ុលដែលនិយាយអំពីរូបកាយព្រះគ្រីស្ទ និង សមាជិកព័ន្ធកិច្ចនីមួយៗនោះទេ ដូច្នេះគាត់មិនបានបង្រៀនការនេះ ដល់ពួកជំនុំគាត់ឡើយ ។ គាត់ក៏បាននិយាយផងដែរថាទំនៀមទំលាប់ របស់សង្គមទទួលស្គាល់ថាអ្នក ដឹកនាំត្រូវតែធ្វើការច្រើនជាង គេទើបមានមនុស្សគោរព ។ គាត់រវល់ខ្លាំងណាស់គិតតែពីធ្វើការ ផ្សាយដំណឹងល្អ ។ គាត់មានបំណងចង់ឃើញព្រះបានទទួលនូវសិរី ល្អនៅក្នុងពួកជំនុំ និងសំរាប់ពួកជំនុំឲ្យមានការរីកចំរើន ។

គ្រូគង្វាល ខៈ គាត់ក៏ជាគ្រូគង្វាលម្នាក់ដឹកនាំក្រុមជំនុំដែលមាន ទំហំជាមធ្យមដែរ ។ គ្រូគង្វាលនោះតែងតែបង្កើនចំនួននៃអ្នកដែល ជួយនៅក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរតាមក្រុមព័ន្ធកិច្ចយុវជន និងសាលា រៀនថ្ងៃអាទិត្យ ។ គាត់តែងតែសូមមនុស្សឲ្យជួយសូម្បីតែភារកិច្ច តូចៗ ។ គាត់មានក្រុមចាស់ទុំ ហើយគាត់ជួបពួកគេយ៉ាងហោច ណាស់មួយឆ្នាំម្តង ដើម្បីពិភាក្សា និងយល់ព្រមជាមួយគ្នាសំរាប់ កិច្ចការធំៗផ្សេងៗនៅក្នុងជីវិតនៃពួកជំនុំ ។ ក្នុងមួយខែម្តងគាត់មាន ការហ្វឹកហ្វឺនមួយថ្ងៃ ពេលខ្លះសំរាប់ចាស់ទុំ ពេលខ្លះសំរាប់អ្នកផ្សាយ ដំណឹងល្អ ពេលខ្លះសំរាប់ក្រុមដឹកនាំ អ្នកបំរើ និងពេលខ្លះសំរាប់អ្នក ផ្សេងទៀត ។ គាត់តែងតែពិភាក្សា ជាមួយអ្នកដទៃអំពីអ្វីដែលពួកគេ គិតអំពីពួកជំនុំ ហើយចំណាយពេលច្រើនក្នុងការស្តាប់គំនិតរបស់ អ្នកដទៃនោះ ។ គោលដៅរបស់គាត់យ៉ាងហោចណាស់មានព័ន្ធកិច្ច ពីរបស់ពួកជំនុំដែលមានអ្នកដឹកនាំគ្រប់គ្រាន់ ហើយមានសមត្ថភាព ក្នុងរយៈពេល៣ឆ្នាំដើម្បីជួយដល់គាត់មិនឲ្យចូលប្រឡូកក្នុងកិច្ចការ

ច្រើនពេក ទោះជាអីចឹងក្ដី ក៏គាត់ត្រូវតែជួបជាមួយអ្នកដឹកនាំជាទៀងទាត់ ។ គាត់មានបំណងចង់ឃើញព្រះបានទទួលនូវសិរីល្អនៅ ក្នុងពួកជំនុំ និងសំរាប់ពួកជំនុំឲ្យមានការរីកចំរើន ។

គ្រូគង្វាល គ: ម្ដងទៀតដែរមានក្រុមដែលមានទំហំជាមធ្យម ។ គ្រូគង្វាលនេះគឺជាអ្នកដឹកនាំដ៏ខ្លាំងម្នាក់ ។ ពេលខ្លះគាត់និយាយថា ព្រះបានចាក់ប្រេងតាំងគាត់ឲ្យក្លាយជាអ្នកដឹកនាំ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាគាត់គឺជាម្នាក់ដែលត្រូវធ្វើការសំរេចចិត្តទាំងអស់ ហើយគាត់មិនត្រូវបញ្ចូលនរណាម្នាក់ចូលទៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច និងកិច្ចការពួកជំនុំឡើយ ។ គាត់និយាយថាការណែនាំអំពីចាស់ទុំនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី គឺមិនសាកសមទៅនឹងប្រពៃណីយ៍របស់គាត់ឡើយ ហើយគាត់រកឃើញថាការដែលមានចាស់ទុំគឺតែងតែមានបញ្ហា ។ គាត់តែងតែប្រាប់ដល់មនុស្សអំពីអ្វីដែលក្រុមជំនុំត្រូវការ ប៉ុន្តែមិនដែលផ្ដល់ឱកាសឲ្យពួកគេចែកចាយគំនិតដល់គាត់ឡើយ ។ គាត់មានទំលាប់ជាអ្នកដែលរិះគន់គេច្រើនដល់អស់អ្នកណាដែលគាត់មើលឃើញថាមានទំនាក់ទំនង និងមានគេគោរពនៅក្នុងព្រះវិហារ - ទោះបីជាគាត់ប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវខ្លះឲ្យពួកគេធ្វើ ឬប្រសិនបើពួកគេធ្វើល្អចំពោះការងាររបស់គេក៏ដោយ ។ គាត់រហ័សក្នុងការបន្ទោសអ្នកដទៃ នៅពេលដែលមានការអ្វីមួយខុស ហើយគាត់ក៏ធ្វើការងារជាច្រើនដោយខ្លួនឯង ។ គាត់តែងតែអធិប្បាយអំពីព្រះបន្ទូលដែលទាក់ទងទៅនឹងការចុះចូលចំពោះអ្នកដឹកនាំ ។ គាត់មានបំណងចង់ឃើញព្រះបានទទួលនូវសិរីល្អនៅក្នុងពួកជំនុំ និងសំរាប់ពួកជំនុំឲ្យមានការរីកចំរើន ។

តើគ្រូគង្វាលមួយណាដែលធ្វើសមស្របជាងគេបំផុតទៅចំពោះការដឹកនាំតាមសេចក្តីបង្រៀនពីព្រះគម្ពីរ? តើមួយណាជាក្រុមជំនុំរីកចំរើនដោយដើរតាមព្រះគម្ពីរ?

ការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចៈ រតីអស់ហើយឬ? មិនមែនទេ!

ចំណងជើងនៃអត្ថបទនេះនិយាយថានេះគ្រាន់តែជាសេចក្តីផ្តើមប៉ុណ្ណោះ ។ នៅមានការជាច្រើនទៀតដែលអាចនិយាយបាន ។ សូមឲ្យខ្ញុំលើកទឹកចិត្តដល់ ឲ្យអ្នកស្វែងរកឱកាស ដើម្បីចូលរួមសិក្ខាសាលារបស់គំរោងហ្វីកហ្វីនធីម៉ូថេនៅក្នុងមេរៀនការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចនេះ នៅពេលដែលចាប់ផ្តើមជាថ្មីម្តងទៀតនៅក្នុងតំបន់របស់អ្នក ។

HONEYCOMB 4/1 (January 2003): 30–38

The Value of Wise Rabbits

Douglas SHAW

Introduction

All theology depends on discerning, reflecting upon, and responding to the evidence of God's work in every place and time, even where Jesus is not yet known as Lord. This approach is endorsed by all major branches of the Christian church.[1] All cultures have values that can be both affirmed and challenged. Christians, seeking to live out the transforming values of the Kingdom, can respond to other value systems with a word of understanding and appreciation, a word of criticism and judgment, and a word of hope of transformation[2]. However, Christians, especially those from other

---

This article is extracted from the author's Open University Master of Arts (Missiology) dissertation entitled "Wise Rabbits and the Kingdom of God," written in 1994 at All Nations Christian College in the United Kingdom.

[1]The *Lausanne Covenant* endorses imaginative pioneering methods to relate evangelism to culture. In Christian witness to Buddhists, all attempts to find indigenous illustrations to communicate theological truth are encouraged (LCWE 1980:9, 25). *Ad Gentes* asks us to uncover with gladness and respect those seeds of the Word hidden among other cultures (Flannery 1975).

[2]King 1978:27.

cultures, must first clarify their own values and allow others the power to decide their own values.[3]

A process of critical contextualization is needed. Syncretism results from an approach where an existing value system is uncritically accepted or replaced by a foreign value system.[4] This critical contextualization must stress the centrality of Scripture, the role of the Holy Spirit, and the active participation of the Christian community in evaluating issues.

Values in Literature

Imaginative literature has been described as "the most accurate index to human values, longings and anxieties that exists." Such literature not only enhances our understanding of values such as love or justice, but also allows us to clarify our own values and respectfully consider an alternative worldview with which we may not agree.[5] Folk literature in particular reveals fundamental beliefs about the nature of things.[6]

Cambodian folktales

A vast amount of Khmer literature has accumulated in the thirteen hundred years since the earliest Khmer inscriptions of the seventh century. This literature was inspired and influenced by Chinese, Hindu, Buddhist, Thai, and French sources.[7] Some elements of Cambodian folktales, such as *neak ta*, may predate the Christian era. These folktales entered Cambodia in parallel oral and written streams of transmission with considerable modification over time.[8] They were first published in the late nineteenth century from palm leaf manuscripts in monastery libraries.[9] There are two main

[3]Taylor 1990:36–7.
[4]Hiebert 1985:183–9.
[5]Ryken 1979:27, 76, 102,145.
[6]Hiebert 1985:175.
[7]Huffman and Proum 1977:1.
[8]Thierry 1985:34, 63.
[9]Davidson and Cordell 1993:253.

collections of Cambodian folktales: the collection of the Buddhist Institute and the *Gatiloke*. The Buddhist Institute collection consists of seven or nine volumes, while the *Gatiloke* is based on Buddhist teaching.

Most stories involve ordinary people in their life and work in villages, towns, and forests, giving insight into traditional and contemporary Cambodian society and morality.[10] Five universal themes have been identified in these stories: loss, estrangement, acquisition of magical powers, ordeal or combat, and rise to riches or royal status.[11] Several features of Theravada Buddhism have been identified in these stories.[12] The foolishness and greed of kings, officials, and old Hindu gods is contrasted with the kindness and compassion of ordinary people. The equality of women with men is depicted in tension with their inferior status under the old Brahmanic religion. Individual responsibility is highlighted by a lack of sympathy for foolish victims of trickery. Governed by karma, punishment and reward are inevitable, but not executed immediately. The Buddhist prohibition on killing is reinforced by stories where kind and intelligent animals outwit cruel and insensitive hunters.

Among the most popular stories are those of the Wise Rabbit. In one group of stories, the clever animal just manages to escape death, while in a second group of stories the Wise Rabbit is the Judge.[13] Justice is achieved in legal disputes between animals and humans, usually through innocent tricks or deception involving clever use of words. However, the rabbit is not consistently on the side of justice.

---

[10]Huffman and Proum 1977:4–5.

[11]Thierry 1985:218.

[12]Carrison 1987:15–16.

[13]There are similar stories in Laos and Vietnam and parallels with the mouse-deer (*Palanduk*) stories of the Malay (Davidson and Cordell 1993:245).

Five Cambodian Folktales

Aspects of mutual responsibility and trust in relationships are evident in the following story. A caterpillar, about to be eaten by a crow, poses four questions: what is the sweetest thing in the world; the most bitter; the most rotten; and the most sweet-smelling? The crow responds with the literal answers of honey, lemons, manure and jasmine. The caterpillar's life is spared when it gives the alternative responses of loving and sincere words, unjustified malicious words, an evil reputation, and a reputation for integrity and honesty.[14] Another story involving a deer, crow, and tortoise highlights the qualities of a good friend—willingness to help others and share resources, honest speech, treatment of others as equals.[15]

Motives for unjust decisions such as personal desire and greed, fear, hatred, and ignorance are found in the story of a tiger that has been poisoned by a snake but revived by a hermit.[16] The tiger threatens to eat the hermit, as it believes it has been woken from a restful sleep. Various animal judges are biased in ruling in favor of the tiger. The jackal and vulture both depend on the food left by the tiger, the ox is afraid of the tiger while the monkey and a forest spirit are seeking revenge for offenses other humans have committed. The final judge is the Wise Rabbit, who recognizes the bias of the first five judges and suggests that the initial scene be re-enacted. The same snake again bites the tiger, but this time in not revived by the hermit!

A poor man accidentally loses a borrowed axe head.[17] The rich owner, claiming it as a valuable family heirloom, refuses to accept even ten axe heads as repayment. Sadly, the poor man offers his son as a servant to the rich man. Happily, soon afterwards he finds the axe head and redeems his son. Later, the rich man's daughter asks for some delicious food that the poor man's wife is preparing.

---

[14]Buddhist Institute Collection Volume 1:23.

[15]Dik-Kem 1962:36–38 (bilingual Khmer and English text).

[16]Buddhist Institute Collection Volume 3:1.

[17]Buddhist Institute Collection Volume 3:46.

The rich man borrows an ordinary earthenware pot from the poor man to carry the food, but it is accidentally broken. The poor man appears heartbroken, claiming the pot was a family heirloom, and refusing to accept ten new pots as repayment! After an unfavorable initial judgment, the poor man appeals to the king who learns about the axe head. In advocating equal treatment, he orders the rich man to give his daughter as wife to the poor man's son!

The story of Mea Jurng, which contains four shorter stories, is well known.[18] In addition to justice, it extols the virtues of an intelligent woman. A jealous man exchanges his intelligent wife for the attractive but foolish wife of a poor man. Through her intelligence she gains the respect of her neighbors and obtains work at the palace for her new husband. On a hunting trip the king gallops deep into the forest. Only Mea Jurng, having been urged to train by his wife, is able to keep up with the king and is able to offer the king delicious food prepared by his wife. He overhears a forest-spirit's plot to kill the king and saves him on two occasions. That night he kills a huge serpent in the king's bedchamber, but wakes the queen while attempting to remove some blood from her breast. The angry king orders his immediate execution, but the four palace gatekeepers prevent the executioner from leaving with Mea Jurng. Each gatekeeper relates a separate story showing that the king is placing himself above the law in rashly judging without a proper trial. The next morning, during the trial, the king remembers Mea Jurng's previous service and the dead serpent is found under the king's bed. Mea Jurng is vindicated and promoted!

The Value of Wise Rabbits

I believe that these five selected folktales contain values that can be affirmed. Cambodian folktales can therefore provide excellent opportunities for reflection and clarification of values in many different settings. For example, in community development practice, a Cambodian community group could be encouraged to discuss values directly related to a particular development issue. Selected folktales

[18]Buddhist Institute Collection Volume 4:4.

could be introduced to stimulate this discussion. Reflection on biblical values could follow to allow comparisons and contrasts. A similar process could be used with new Christians facing difficult decisions in living out the values of the Kingdom of God in the Cambodian cultural context.

Because of my limited knowledge of Cambodian culture and religion, I believe that this process of reflection and clarification of values must be done by Cambodian Christians, guided by scripture and the Holy Spirit. However, in order to outline how these stories may be used in community development practice, I will make the following preliminary suggestions.

O'Leary and Nee[19] have identified six core values of development practice: empowerment, participation, justice, sustainability, equity, and role. These values may be compared with traditional Cambodian values such as respect for authority, status, obedience, order, conformity, merit, charity, harmony, and consensus. The five folktales sketched above contain elements of these traditional values, as well as some core development values.

The story of the caterpillar and crow could be used to stimulate small group discussion on roles and relationships in community development, since mutual respect and trust lie at the core of successful development. The story of the deer, crow, and tortoise could also be used to probe personal relationships, but expanded to involve community participation (helping others and sharing resources) and equity (treating others as equals). Similar values from the teachings of Jesus could be introduced to allow comparisons and contrasts.

The story of the tiger and the hermit could aid community discussions where people are struggling against an unjust decision from biased or corrupt judges. One example might be a dispute over land ownership, where a more powerful and wealthy person has obtained legal title to land through unjust methods. Persistence in

---

[19]O'Leary, Moira, and Meas Nee, *Learning for Transformation*. Krom Akphiwat Phum, Phnom Penh, October 2001: 45, 63.

seeking justice is evident in this story, a theme that parallels Jesus' parable of the persistent widow.[20]

The story of the poor man and the axehead also involves seeking justice in the presence of unjust oppression, but could also lead into a discussion of the courage shown by the poor man in confronting the rich man and persisting in his attempts to obtain justice—an example of empowerment. An interesting discussion might also be stimulated by considering how the poor man made effective use of the local but limited resources available to him—one earthenware cooking pot!

The story of Mea Jurng again deals with seeking justice when faced with an unjust decision made by a person with power. The role of the four gatekeepers in advocating for justice could lead to fruitful community discussions. The story could also be used to explore first the innovation and empowerment of the intelligent wife, and then more general gender issues. The limited local resources of the poor family are effectively mobilized to achieve results. The wife actively builds the capacity of her new husband, and he is immediately able to apply what he has learned with good effect. This story further could illustrate the action learning cycle employed in community development (action–reflection–learning–planning–action).

It is my hope that this article will stimulate and encourage Cambodian Christians to seek values within their own rich culture and to creatively apply these values to sharing the Good News.

[20]Luke 18:1–8.

References

CARRISON MD, 1987. *Cambodian Folk Stories: from the Gatiloke*. Charles E Tuttle.

DAVIDSON JHCS and CORDELL H, 1993. "The short stories of Cambodian popular tradition" in *The Short Story in South East Asia*, London, pp 37–61. Found in *Cambodian Linguistics, Literature and History: Collected Articles* by J Jacobs with D Smyth (ed). SOAS, University of London, pp. 243–54.

DIK-KEAM, 1962, *Cambodian Short Stories* (bilingual text, Khmer and English). [Publisher not known. Source—School of Oriental and African Studies Library, University of London.]

FLANNERY A (ed.), 1985. *Vatican Council II: The Conciliar and Post-Conciliar Documents.* Dominican Publications.

HIEBERT M, 1985. *Anthropological Insights for Missionaries*. Baker Book House.

HUFFMAN FC and PROUM IM, 1977. *Cambodian Literary Reader and Glossary.* Yale University Press.

INSTITUT BOUDDHIQUE, 1990. Collection of Cambodian Legends, Volumes 1–7. Ministry of Information reprint, Phnom Penh, Cambodia (Khmer language).

KING DW, 1978. "Christian ethics as moral ecology: towards the contextualization of ethics in a Southeast Asian culture," in *The South East Asia Journal of Theology*, 19:2:1978:26–37.

LAUSANNE COMMITTEE FOR WORLD EVANGELIZATION, 1975. *The Lausanne Covenant: an Exposition and Commentary by JRW Stott*. Lausanne Occasional Papers No. 3.

LAUSANNE COMMITTEE FOR WORLD EVANGELIZATION, 1980. *Thailand Report—Christian Witness to Buddhists*, Pattaya, Thailand, 16–27 June 1980. Lausanne Occasional Papers No. 15.

O'LEARY M and NEES M, 2001. *Learning for Transformation*. Krom Akphiwat Phum, Phnom Penh, Oct 2001.

RYKEN L, 1979. *Triumphs of the Imagination: Literature in Christian Perspective*. IVP.

TAYLOR M, 1990. *Good for the Poor: Christian Ethics and World Development*. Mowbray.

THIERRY S, 1985. *Le Cambodge des Contes*. Editions L'Harmattan, Paris.

សំណុំធីកឃ្មុំ ៤/១ (មករា ២០០៣)៖ ៣៩-៥០

គុណតម្លៃរបស់សុភាទន្សាយ

ឌូក្លាស ហ្សូរ

សេចក្ដីផ្ដើម

ទេវសាស្ត្រទាំងអស់តែងតែពឹងផ្អែកលើការសង្កេតឲ្យយល់ ការត្រិះរិះពិចារណា និងការឆ្លើយតបទៅនឹងភស្ដុតាងនៃស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅគ្រប់ទីកន្លែង និងគ្រប់ពេលវេលា សូម្បីតែនៅកន្លែងដែលមិនទាន់មាននរណាស្គាល់ព្រះយេស៊ូ ជាព្រះអម្ចាស់នៅឡើយក៏ដោយ ។ វិធីដោះស្រាយនេះត្រូវបានគណៈនិកាយធំៗទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទទទួលគាំទ្រ ។[1] វប្បធម៌ទាំងអស់មានគុណតម្លៃអាចយក

អត្ថបទនេះដកស្រង់ចេញពីនិក្ខេបបទរបស់អ្នកនិពន្ធក្នុងឱកាសទទួលបរិញ្ញាប័ត្រ ខាងបេសកកម្មវិទ្យាពីសកលវិទ្យាល័យអូផិន ក្រោមចំណងជើងថា "សុភាទន្សាយ និងអាណាចក្រព្រះ" ដែលគាត់សរសេរឡើងក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៤ នៅមហាវិទ្យាល័យអលណេស្បិន នៅឯប្រទេសអង់គ្លេស ។

[1]កិច្ចព្រមព្រៀងនៅក្នុងក្រុង ឡូសាន បានគាំទ្រចំពោះវិធីសាស្ត្រត្រួសត្រាយ ផ្លូវដែលប្រកបដោយការប្រើសេចក្ដីស្រមៃដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អឲ្យស៊ីនឹងទំនៀមទំលាប់ ។ នៅក្នុងការបន្ទាល់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទចំពោះពុទ្ធសាសនិកជននោះ ក្រុមទាំងការប៉ុនប៉ងទាំងឡាយ គឺដើម្បីស្វែងរកការគួសបញ្ជាក់

មកឲ្យគេអះអាងផង និងយកមកបបួលគេឲ្យទទួលស្គាល់ផង ។ គ្រីស្ត បរិស័ទដែលកំពុងស្វះស្វែងចង់រស់នៅតាមគុណតម្លៃដែលបំផ្លាស់បំប្រែជីវិត អាចឆ្លើយតបទៅនឹងប្រព័ន្ធគុណតម្លៃផ្សេងៗដោយពាក្យនៃការ យល់ដឹង និងពាក្យពេញចិត្តក៏បាន ដោយពាក្យរិះគន់ និងទិតៀនក៏បាន និងដោយពាក្យនៃក្តីសង្ឃឹមថាមានការផ្លាស់ប្រែក៏បាន ។[២] ទោះជាយ៉ាង ណាក៏ដោយគ្រីស្តបរិស័ទ ជាពិសេសចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលមកពី វប្បធម៌ផ្សេងពីកន្លែងដែលខ្លួនកំពុងបំរើការនោះ ត្រូវតែបញ្ជាក់ពី ជំហររបស់ខ្លួនជាមុន និងព្រមឲ្យអ្នកដទៃសម្រេចពីគុណតម្លៃរបស់ខ្លួនគេ ផ្ទាល់[៣] ។

ដំណើរការនៃការសម្របឲ្យស្របទៅនឹងស្ថានការណ៍ គឺចាំបាច់ ដែលត្រូវគិតគូរ ។ ការប្រចាប់ជំនឿសាសនាពីរចូលគ្នានោះទទួលលទ្ធ ផលបានមកពីវិធីដោះស្រាយចំពោះគុណតម្លៃ ដែលមានស្រាប់នៅ កន្លែងនោះ គេព្រមទទួលយកឬក៏មានប្រព័ន្ធគុណតម្លៃមកពីបរទេស ត្រូវគេយកមកដាក់ជំនួសរួចទៅហើយ ។[៤] ការធ្វើឲ្យស៊ីនឹងស្ថានការណ៍ ដ៏គួរឲ្យប្រុងប្រយត្ន័នេះ ត្រូវតែសង្កត់ធ្ងន់លើចំណុចសំខាន់របស់ព្រះគម្ពីរ តួនាទីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងការចូលរួមយ៉ាងសកម្មរបស់ សហគមន៍គ្រីស្តបរិស័ទក្នុងការវាយតម្លៃលើកិច្ចការនោះ ។

ពន្យល់នៅក្នុង ស្រុកណាមួយដើម្បីឲ្យគេយល់ពិសេចក្តីពិតផ្នែកទេវសាស្ត្រនោះ គឺបាន ទទួលនូវការលើកទឹកចិត្តឲ្យធ្វើ (LCWE *១៩៨០:៩,២៥*) ។ Ad Gentes *បានសុំឲ្យយើងបើកបង្ហាញដោយអំណរ និងដោយគោរពនូវគ្រាប់ពូជ ដែលបានលាក់ទុក នៅក្នុងចំណោមទំនៀមទំលាប់ទាំងឡាយ* (Flannery *១៩៧៥*) ។

[2] King 1978:27

[3] Taylor 1990:36-7.

[4] Hiebert 1985:183-9.

អត្ថរសនៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍

អក្សរសិល្ប៍ដែលប្រកបដោយឧបមេយ្យកថា ដែលគេពិពណ៌នាថា "ការចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីអត្ថរស (គុណតម្លៃ) របស់មនុស្ស ការប្រាថ្នាចង់បាន និងសេចក្ដីទុក្ខព្រួយទាំងពួងដែលកំពុងតែកើតមានឡើងនោះ" ។ អក្សរសិល្ប៍បែបនោះមិនគ្រាន់តែផ្ដល់ឱកាសឲ្យយើងមានការយល់ដឹងពីអត្ថរសទាំងឡាយដូចជា សេចក្ដីស្រឡាញ់ ឬយុត្តិធម៌ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអនុញ្ញាតឲ្យយើងបានបញ្ជាក់ពីគុណតម្លៃផ្ទាល់របស់យើង និង ពិចារណាដោយគោរពរាប់អានដល់គតិលោកផ្សេងទៀត ដែលយើងមិនអាចយល់ព្រមទទួលបាននោះ ។[5] អក្សរសិល្ប៍រឿងព្រេងបង្ហាញជាពិសេសអំពីគ្រឹះនៃជំនឿទាំងឡាយស្ដីពីនិស្ស័យលក្ខណៈនៃរឿងរ៉ាវជាច្រើន។ [6]

រឿងព្រេងខ្មែរ

រឿងព្រេងផ្នែកអក្សរសិល្ប៍ខ្មែរភាគច្រើនផុលផុសឡើងយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងរយៈពេលមួយពាន់បីរយឆ្នាំ ដោយហេតុថាសិលាចារឹកខ្មែរដើមដំបូងគេនោះកើតមាននៅក្នុងសតវត្សរ៍ទី១៧ ។ អក្សរសិល្ប៍នេះមានសន្ទុះ និងទទួលឥទ្ធិពលពីប្រភពជនជាតចិន ហិណ្ឌូ ពុទ្ធសាសនិកជនថៃ និងបារាំង ។[7] តួអង្គខ្លះនៅក្នុង រឿងព្រេងខ្មែរ ដូចជាតួអង្គអ្នកតាគឺមានពីមុនគ្រិស្តសករាជមកម្ល៉េះ ។ រឿងព្រេងទាំងឡាយនេះបានហូរចូលមកក្នុងប្រទេសខ្មែរស្របគ្នាទាំងពីរ ទាំងការនិយាយផ្ទាល់មាត់ និងសំណេរឆ្លងកាត់ចូលមក ដែលមានការកែសម្រួលពីមួយ

[5] Ryken 1979:27, 76,102,145.
[6] Hiebert 1985:175.
[7] Huffman and Proum 1977:1
[8] Thierry 1985:34,63.

ជំនាន់ទៅមួយជំនាន់ ។[៨] អក្សរសិល្ប៍ទាំងនោះ គេបានបោះពុម្ពជាលើកដំបូងនៅចុងសតវត្សរ៍ទី១៩ ដោយដកស្រង់ចេញពីសាស្ត្រាស្លឹករិត ដែលមានតម្កល់ទុកនៅតាមបណ្ណាល័យនៅក្នុងវត្តអារាម ។[៩] មានប្រជុំរឿងព្រេងខ្មែរពីរសំខាន់ៗគឺ ប្រជុំរឿង ព្រេងផ្នែកពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត និងផ្នែកគតិលោក ។ ការប្រមូលចងក្រងប្រជុំរឿងព្រេងរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិតមានប្រាំពីរ ឬប្រាំបួនក្បាល រីឯផ្នែកគតិលោកវិញ គឺផ្អែកលើសេចក្តីបង្រៀនផ្នែកពុទ្ធសាសនាវិញ ។

រឿងភាគច្រើនស្តីពីជីវិតរស់នៅរបស់មនុស្សសាមញ្ញ និងការងាររបស់គេនៅតាមភូមិ តាមទីក្រុង និងនៅតាមដងព្រៃព្រឹក្សា ដែលផ្តល់នូវការយល់ដឹងស៊ីជម្រៅទៅក្នុងទំនៀមទំលាប់នៃសង្គមខ្មែរពីបូរាណកាល និង សង្គមបច្ចុប្បន្ន ព្រមទាំងសីលធម៌រស់នៅរបស់ខ្មែរ ។[១០] ខ្លឹមសារនៃផ្ទៃរឿងជាសាកលប្រាំយ៉ាង ត្រូវបានគេលាតត្រដាងឲ្យឃើញនៅក្នុងរឿងព្រេងទាំងនោះគឺ: ការបាត់បង់ គ្មានភាពស្និទ្ធស្នាល ការទាមទារចង់បានអំណាចវេទមន្ត ការរងខ្លោចផ្សា ឬការតស៊ូស្វិតស្វាញ និងការដែលកាន់តែមានស្មុកស្មាញឡើង ឬមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ ។[១១] លក្ខណៈពិសេសជាច្រើននៃជំនឿពុទ្ធសាសនាផ្នែកមហាយាន គឺគេបានប្រទះឃើញនៅក្នុងរឿងព្រេងទាំងនេះ ។[១២] អំពើល្ងង់ខ្លៅ និងអំពើលោភលន់របស់ពួកស្តេចមន្ត្រី និងព្រះរបស់ពួកហិណ្ឌូពីបុរាណនោះគឺផ្ទុយគ្នាស្រឡះពីទឹកចិត្តសប្បុរស និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ជនសាមញ្ញ ។ សមភាពរវាងស្ត្រីនិងបុរសនោះ បង្ហាញឲ្យឃើញមានភាពតានតឹង ដោយព្រោះតែឧត្តម

[9] Davidson and Cordell 1993:253.
[10] Huffman and Proum 1977:4-5
[11] Thierry 1985:218
[12] Carrison 1987:15-16

ភាពរបស់បុរសដែលយកគំរូតាមព្រហ្មញ្ញសាសនាពីបុរាណកាលនោះឯង ។ ការទទួលខុសត្រូវរបស់បុគ្គលម្នាក់គឺបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ដោយការខ្វះនូវការអាណិតអាសូរដល់ជនរងគ្រោះឆោតល្ងង់ព្រោះ តែអំពើបោកបញ្ឆោត ។ ផលកម្មជាអ្នកសំរេចដាក់ទណ្ឌកម្ម និងផ្តល់រង្វាន់នោះគឺជាការដែលមិនអាចគេចផុត ប៉ុន្តែស៊ីពេលយូរបន្តិច ។ នៅក្នុងសាច់រឿងទាំងនោះអំពើកាប់សម្លាប់គឺជាការហាមប្រាមរបស់លទ្ធិពុទ្ធនិយមដែលពួកសត្វស្លូតៗ និងមានប្រាជ្ញាត្រូវគេប្រហារយ៉ាងឃោរឃៅ ហើយរឿងនោះក៏ចែងពីព្រានព្រៃដែលមិនរវៀសរវៃដែរ ។

នៅក្នុងចំណោមរឿងដែលពេញនិយមបំផុតនោះគឺរឿងសុភាទន្សាយ ។ មានរឿងមួយក្រុមនិយាយពីសត្វដែលវៃឆ្លាតខំគេចវេះពីសេចក្តីស្លាប់តែប៉ុណ្ណោះ ឯរឿងក្រុមទីពីរនេះដែលចែងពីសុភាទន្សាយវិញគឺស្តែងចេញពីទេពកោសល្យនៃការកាត់ក្តី ។[១៣] យុត្តិធម៌ សម្រេចនៅក្នុងជម្លោះផ្នែកផ្លូវច្បាប់រវាងមនុស្ស និងសត្វ ដែលតាមធម្មតាបានមកពីល្បិចចាក់បណ្តោយ ឬការបញ្ឆោតប្រកបដោយភាពវៃឆ្លាតនៃការប្រើពាក្យសំដី ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយទន្សាយមិនបានឈរលើជំហរយុត្តិធម៌រហូតនោះឡើយ ។

រឿងព្រេងខ្មែរប្រាំយ៉ាង

បង្ហាញពីទិដ្ឋភាពនៃការទទួលខុសត្រូវទៅវិញទៅមក និងការទុកចិត្តគ្នាចំពោះទំនាក់ទំនងយ៉ាងល្អនោះមានបង្ហាញនៅក្នុងសាច់រឿងដូចតទៅនេះ ។ សត្វដង្កូវ ត្រូវសត្វក្អែកបំរុងនឹងចឹកស៊ីនោះ បង្កប់នូវ

---

[13] There are similar stories in Laos and Vietnam and parallels with the mouse-deer (*Palanduk*) stories in of the Malay (Davidson and Cordell 1993:245).

សំណួរបួនដែលពិបាកឆ្លើយនោះគឺៈ តើអ្វីដែលជារបស់ផ្អែមជាងគេបំផុត ជូរបំផុត ស្អុយបំផុត និងក្រអូបបំផុតនៅក្នុងលោក? សត្វក្អែកឆ្លើយមកវិញតាមន័យត្រង់ថា៖ ផ្អែមជាងគេគឺទឹកឃ្មុំ ជូរជាងគេគឺក្រូចឆ្មារ ស្អុយជាងគេគឺលាមក ហើយក្រអូបជាគេគឺផ្កាម្លិះ ។ ជីវិតរបស់សត្វជង្គ្រងនោះបានរួចខ្លួន ដោយព្រោះក្អែកឆ្លើយមិនត្រូវ ជង្គ្រងក៏ផ្តល់ចម្លើយតាមបែបត្រឹមត្រូវថា សេចក្តីស្រឡាញ់ និងភក្តីភាពជាអ្វីដែលផ្អែមបំផុត ពាក្យសំដីព្យាបាទជាអ្វីដែលជូរបំផុត កេរ្តិ៍ឈ្មោះអាក្រក់ជាអ្វីដែលស្អុយបំផុត ហើយកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អស្មោះត្រង់និងថ្លៃថ្នូរនោះហើយជា អ្វីដែលក្រអូបបំផុតនោះ ។[14] មានរឿងមួយទៀតដែលទាក់ទងទៅនឹង សត្វក្តាន់ សត្វក្អែក និងអណ្តើក ដែលបង្ហាញពីគុណសម្បត្តិនៃកល្យាណមិត្ត ដែលស្ម័គ្រចិត្តព្រមជួយគ្នាទៅវិញទៅមក និងចេះចែករំលែកធនធានជាមួយគ្នា និយាយស្មោះត្រង់ ប្រព្រឹត្តនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយចាត់ទុកថាមានតម្លៃស្មើគ្នា ។[15]

មូលហេតុដែលបណ្តាលឲ្យមានការសម្រេចចិត្តមិនយុត្តិធម៌បែបនេះគឺមកពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួន ចិត្តលោភលន់ ចិត្តភ័យខ្លាច ចិត្តសំអប់ និងចិត្តមិនអើពើដែលយើងប្រទះឃើញនៅក្នុងរឿងសត្វខ្លាដែលត្រូវពស់វែកចឹកស្លាប់ស្តូកស្តឹង តែបានតាឥសីមកប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ ។ [16] ពេលនោះសត្វខ្លាកំណាចនោះបានគំរាមចង់ស៊ីតាឥសីនោះវិញ ដោយចោទថាគេកំពុងដេកលក់ស្រួល ស្រាប់តែតាឥសីទៅដាស់ឲ្យភ្ញាក់ ។ ទំនាស់បានកើតឡើងរួចភាគីទាំងសងខាងទៅប្តឹងសត្វដទៃទៀតឲ្យជួយកាត់ក្តី ។ សត្វដទៃបានកាត់ក្តីហាក់ដូចជាកាន់ជើងសត្វខ្លា

---

[14] *វិជ្ជាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត ប្រជុំរឿងព្រេងភាគ ១:២៣*

[15] Dik-Kem 1962:36-38 *(អត្ថបទសិក្សាភាសាខ្មែរអង់គ្លេស)*

[16] *វិជ្ជាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត ប្រជុំរឿងព្រេងភាគ ៣:១*

ព្រោះសត្វ ទាំងនោះដូចជាត្នោតជាដើមរស់នៅពឹងអាស្រ័យលើចំណីដែល
សល់ពីខ្លា ។ គោមិនហ៊ានកាត់ក្ដីឲ្យត្រូវទេ ព្រោះខ្លាចខ្លា ចំណែកឯស្វា
និងអារុក្ខអារក្សថែរក្សាព្រៃកំពុងរកឱកាសសងសឹកនឹងមនុស្ស ទើប
កាត់ក្ដីកាន់ជើងខ្លា ។ ចៅក្រមកាត់ក្ដីក្រោយគេនេះ គឺជាសុភាទន្សាយ
ដែលជាអ្នកមើលឃើញ ពីភាពលំអៀងរបស់ពួកចៅក្រមទាំង៥នាក់ខាង
ដើម ហើយសុភាទន្សាយក៏បានស្នើថា ដើម្បីឲ្យមានភាពយុត្តិធម៌នោះ
ចូរឲ្យធ្វើសកម្មភាពនោះសាឡើងវិញ គឺឲ្យខ្លាទៅដេកនៅមាត់រូងពស់
វែកដូចមុន ។ ពេលពស់ចឹកខ្លាងាប់ម្ដងទៀត គាត់សឹមិនបានប្រោសខ្លាឲ្យ
រស់ឡើងវិញដូចមុនទេ!

មាណពកំសត់ក្រីក្រម្នាក់បានខ្ចីពូថៅគេទៅកាប់ឈើ ដោយ
ចៃដន្យផ្លែពូថៅនោះក៏របូតធ្លាក់បាត់ទៅ ។ [១៧] អ្នកមានដែលជាម្ចាស់ផ្លែ
ពូថៅនោះបានអះអាងថា នេះជាផ្លែពូថៅកេរ្តិ៍ដ៏មានតម្លៃនៅក្នុងគ្រួសារ
របស់គេ ទោះបើត្រូវសងផ្លែពូថៅប្រាំពីរក៏ដោយក៏គេមិនព្រមទទួលដែរ។
គួរឲ្យអាសូរដល់បុរសកំសត់ដោយមិនអាចរកផ្លែពូថៅនោះសងគេបាន ក៏
បានយកកូនប្រុសរបស់ខ្លួនឲ្យទៅស៊ីឈ្នួលបុរស អ្នកមានម្នាក់នោះ ។ មិន
យូរប៉ុន្មានបុរសកំសត់បានរកផ្លែពូថៅនោះឃើញវិញ គាត់មានសេចក្ដី
អំណរខ្លាំងណាស់ គាត់ក៏បានទៅលោះកូនរបស់គាត់ពីអ្នកមាននោះវិញ ។
លុះចំណោរតមក កូនស្រីរបស់បុរសដែលជាសេដ្ឋី នោះចង់បានសម្លធ្លាញ់
ដែលប្រពន្ធរបស់បុរសអ្នកក្រនោះធ្វើ ។ ដើម្បីឲ្យបានតម្រូវចិត្តកូនស្រី
លោកសេដ្ឋីក៏ទៅខ្ចីឆ្នាំងដីរបស់បុរសអ្នកក្រ ដើម្បីមករៀបចំម្ហូបចំណីឲ្យ
កូនស្រី តែទេសកាលអ្វីឆ្នាំងដីក៏ត្រូវបែកខ្ទេចអស់ទៅ ។ បុរសក្រីក្រនោះ
ពិបាកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានអះអាងថា ឆ្នាំងដីនោះជាកេរ្តិ៍មត៌ករបស់

---

[17] *វិជ្ជាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត ប្រជុំរឿងព្រេងភាគ ៧:៤៦*

គ្រួសារ ទោះបើត្រូវសងឆ្នាំងដីថ្មី១០ក៏មិនព្រមទទួលយកដែរ! បន្ទាប់ពីបានទទួលការកាត់ក្តីដែលមិនប្រកបដោយយុត្តិធម៌មក បុរសអ្នកក្រក៏ទូលអង្វរដល់ស្តេចដើម្បីជួយរកយុត្តិធម៌ឲ្យ ព្រោះស្តេចធ្លាប់កាត់ក្តីឲ្យកាលពីរឿងក្តីផ្លែពូថៅ ។ ដើម្បីផ្តល់នូវភាពយុត្តិធម៌ ព្រះរាជាក៏បញ្ជាឲ្យអ្នកមានលើកកូនស្រីរបស់ខ្លួនឲ្យធ្វើជាប្រពន្ធកូនប្រុសរបស់បុរសអ្នកក្រ!

រឿង មាយើង មានរឿងខ្លីៗបួនភាគដែលគេពេញនិយម ។[១៨] រឿងនេះបញ្ជាក់បន្ថែមលើសេចក្តីយុត្តិធម៌ រឿងនេះលើកតម្កើងគុណធម៌របស់ស្ត្រីម្នាក់ដែលមានប្រាជ្ញាគឺជាស្ត្រីគ្រប់លក្ខណ៍ ។ បុរសដែលច្រណែននឹងគេបានសុំប្តូរប្រពន្ធរបស់ខ្លួនជាមួយនឹងស្រីស្រស់ស្អាត តែឥតមានប្រាជ្ញាដែលជាប្រពន្ធរបស់បុរសក្រីក្រ ។ តាមរយៈនៃការឆ្លាតវៃរបស់នាង អ្នកជិតខាងរបស់នាងគោរពរាប់អាននាងជាទីបំផុត ហើយដោយសារតែនាងទើបប្តីថ្មីរបស់នាងបានការងារធ្វើនៅឯរាជវាំង ។ នៅពេលដែលស្តេចចេញបរបាញ់សត្វដោយជិះសេះចូលទៅក្នុងព្រៃជ្រៅនោះ មានតែមាយើងទេដែលអាចទៅទាន់ស្តេច និងថ្វាយការបំរើដល់ស្តេចដោយព្រោះតែគាត់បានប្រពន្ធដែលចេះជួយផ្តល់គំនិតឲ្យគាត់ទើបគាត់អាចរៀបចំធ្វើម្ហូបថ្វាយស្តេចសោយបាន ។ គាត់បានពុអារុក្ខអារក្សថែរក្សាព្រៃរៀបចំគម្រោងធ្វើឃាតដល់ស្តេច ហើយគាត់បានព្យាយាមជួយសង្គ្រោះស្តេចបានពីរលើក ។ នៅពេលយប់មួយនោះ គាត់បានសម្លាប់សត្វពស់មួយយ៉ាងធំ នៅក្នុងកន្លែងដែលស្តេចផ្ទំ ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើឲ្យមហេសីស្តេចភ្ញាក់ ដោយគាត់កំពុងតែព្យាយាមជូតស្នាមឈាមដែលប្រឡាក់នៅលើដើមទ្រូងរបស់ព្រះនាង ។ ពេលនោះស្តេចក្រេវក្រោធយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានបញ្ជាឲ្យគេយកគាត់ទៅប្រហារជីវិតភ្លាម ប៉ុន្តែដោយសារអ្នកឆ្មាំវាំងបួននាក់បានជួយរំដោះមាយើងឲ្យរួចពីកណ្តាប់

18 *វិជ្ជាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត ប្រជុំរឿងព្រេងភាគ ៤:៤*

ដៃពេជ្ឈឃាត ដោយពន្យារដំណើរមិនឲ្យពួកគេចេញពីវាំងជាមួយនឹងមាយើងឡើយ ។ ពួកអ្នកផ្ទាំវាំងនិយាយពីរឿងផ្សេង ដោយមានបំណងចង់បង្ហាញថា ស្តេចបានធ្វើការសម្រេចព្រះហឫទ័យកាត់ទោសដោយមិនបានពឹងផ្អែកលើច្បាប់ឡើយ ។ នៅពេលព្រឹកឡើង នៅក្នុងពេលធ្វើសវនាការ ស្តេចនឹកចាំការបំរើដ៏ល្អរបស់មាយើងពីមុនៗ ហើយបានប្រទះឃើញខ្មោចសត្វពស់នៅក្រោមគ្រែរបស់ខ្លួន ។ ស្តេចបានកោតសរសើរមាយើង និងប្រទានមុខតំណែងខ្ពង់ខ្ពស់ដល់គាត់ថែមទៀត!

គុណតម្លៃរបស់សុភាសិតឧទាហរណ៍

ខ្ញុំជឿថារឿងព្រេងទាំងប្រាំនេះមានបង្កប់នូវគុណតម្លៃដែលគួរឲ្យយើងកត់សំគាល់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយប្រជុំរឿងព្រេងខ្មែរអាចផ្តល់នូវឱកាសដ៏ល្អសំរាប់ការត្រិះរិះពិចារណា និងការបញ្ជាក់ឲ្យបានច្បាស់ពីគុណតម្លៃនៃទំនៀមទម្លាប់ជាច្រើន ។ ឧទាហរណ៍នៅក្នុងទម្លាប់នៃការអភិវឌ្ឍន៍ក្នុងសហគមន៍ គឺសហគមន៍ខ្មែរត្រូវតែលើកទឹកចិត្តឲ្យធ្វើការពិភាក្សាពីគុណតម្លៃត្រង់ៗតែម្តង ដែលទាក់ទងទៅនឹងកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍ ។ យើងអាចជ្រើសយករឿងព្រេងទាំងឡាយនេះមកបំផុសគំនិតនៅពេលពិភាក្សា ។ បន្ទាប់ពីនោះមក គឺយើងលើកយកគុណតម្លៃរបស់ព្រះគម្ពីរយកមកពិភាក្សាតាមក្រោយ ដើម្បីឲ្យយើងអាចធ្វើការប្រៀបធៀប និងមើលពីភាពផ្ទុយគ្នារវាងគុណតម្លៃរបស់រឿងព្រេងទាំងនោះ ។ យើងអាចប្រើវិធីរបៀបនេះដែរ សំរាប់អ្នកជឿថ្មីដែលកំពុងជួបប្រទះនូវការលំបាកចំពោះការសម្រេចចិត្តរស់នៅក្រៅរង្វង់នៃគុណតម្លៃរបស់អាណាចក្រព្រះដើម្បីឲ្យស៊ីនឹងស្ថានភាពវប្បធម៌របស់ខ្មែរនោះ ។

ដោយសារតែចំណេះដឹងរបស់ខ្ញុំចំពោះវប្បធម៌ និងជំនឿសាសនារបស់ខ្មែរនៅមានដែនកំណត់ ខ្ញុំជឿថាដំណើរការសញ្ជឹងគិត

និងប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ពីគុណតម្លៃនេះ ·គ្រីស្តបរិស័ទខ្មែរត្រូវតែធ្វើការបកស្រាយដោយយកព្រះគម្ពីរជាគោល និងពឹងអាងលើអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គដឹកនាំ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដើម្បីលើកយកគោលសំខាន់ៗនៃសាច់រឿងទាំងនេះមកប្រើនូវក្នុងការអនុវត្តន៍ក្នុងកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍នោះ ខ្ញុំសូមស្នើចំណុចសំខាន់ៗដូចតទៅ ។

អូ លារី និង នី[19] បានបង្ហាញឲ្យឃើញពីចំណុចសំខាន់ ៦ចំណុចនៃគុណតម្លៃនៅក្នុងទម្លាប់នៃការអភិវឌ្ឍន៍ គឺៈ ការផ្តល់អំណាច ការចូលរួមយុត្តិធម៌ និរន្តភាព សមភាព និងតួនាទី ។ គុណតម្លៃទាំងនេះអាចប្រៀបធៀបជាមួយនឹងគុណតម្លៃនៃទំនៀមទម្លាប់របស់ខ្មែរ ដូចជាការគោរពដល់អាជ្ញាធរ ការគោរពឋានៈ ស្តាប់បង្គាប់ បញ្ជា ការយកតម្រាប់តាម សន្សំកុសល ចិត្តសប្បុរស ការចុះសម្រុងនឹងគ្នា និងមតិភាគច្រើន ។ រឿងព្រេងទាំងប្រាំយ៉ាងនេះ បង្ហាញពីគុណតម្លៃទាំងប៉ុន្មាន ខាងលើដែលជាគុណតម្លៃនៃទំនៀមទម្លាប់ ក៏ដូចជាគុណតម្លៃនៃការអភិវឌ្ឍន៍នោះដែរ ។

រឿងដង្កូវ និងក្អែក អាចយកទៅប្រើក្នុងការពិភាក្សាជាក្រុមតូចដើម្បីឆ្លុះបញ្ចាំងពីតួនាទី និងទំនាក់ទំនងក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍ ដោយហេតុថាការគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក និងចំណងនៃការទុកចិត្តគ្នានោះអាចធ្វើឲ្យការអភិវឌ្ឍន៍ទទួលបានជោគជ័យ ។ រឿង ក្តាន់ ក្អែក និងអណ្តើកអាចយកទៅប្រើដើម្បីស្ទង់មើលពីទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួន តែយើងអាចពង្រីកទៅដល់ការចូលរួមរបស់សហគមន៍ (ដែលគេចេះចែករំលែកធនធានគ្នាទៅវិញទៅមក) និងសមភាព (ដោយការចេះឲ្យតម្លៃគ្នាទៅវិញទៅមក) ។ សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូក៏មានគុណតម្លៃស្រដៀងគ្នានេះ

[19] O' Leary, Moira , and Meas Nee, Learning for Transformation. Krom Akphiwat Phum, Phnom Penh, October 2001: 45,63 .

ដែរ ដែលយើងអាចលើកមកធ្វើការប្រៀបធៀប និងមើលពីភាពផ្ទុយគ្នានោះ ។

រឿងខ្លា និងតាឥសី អាចយកមកបន្ថែមនៅក្នុងការពិភាក្សានៅក្នុងសហគមន៍ នៅពេលដែលប្រជាជនជួបប្រទះនូវការសម្រេចចិត្តណាមួយដែលមានភាពលំអៀង ដែលមិនយុត្តិធម៌ ឬដោយសារចៅក្រមពុករលួយ ។ ដោយលើកឧទាហរណ៍ពីរឿងទំនាស់ដីធ្លីណាមួយមកពិភាក្សា ដែលអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិ និងអ្នកមានអំណាចអាចទទួលយកដីធ្លីនោះនៅក្រោមរូបភាពស្របច្បាប់ណាមួយ ដែលបណ្ដាលមកពីការសម្រេចក្ដីដោយអំពើអយុត្តិធម៌នោះ ។ ការព្យាយាមមិនចុះញ៉មដើម្បីរកយុត្តិធម៌នៅក្នុងសាច់រឿងនោះបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ដែលមានភាពស្រដៀងគ្នាទៅនឹងរឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ព្រះយេស៊ូ ស្ដីពីការខំព្យាយាមរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយ ។[២០]

រឿងរបស់បុរសអ្នកក្រនិងផ្លែពួចៅ ក៏បង្ហាញពីភាពតស៊ូព្យាយាមរកយុត្តិធម៌ក្រោមការសង្កត់សង្កិនដ៏អយុត្តិធម៌ពីសំណាក់អ្នកកាត់ក្ដីមិនត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែយើងនាំនូវការពិភាក្សាស្ដីពីគំរូនៃសេចក្ដីក្លាហានរបស់បុរសអ្នកក្រដែលហ៊ានប្រឈមមុខជាមួយនឹងអ្នកមាន ហើយថែមទាំងតស៊ូព្យាយាមមិនរាថយ រហូតដល់បានទទួលនូវភាពយុត្តិធម៌ នេះជាគំរូដែលប្រកបដោយអំណាចខ្លាំងក្លាមែន ។ ការពិភាក្សាដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍នេះអាចជួយជំរុញឲ្យមានការពិចារណាពីរបៀប ដែលបុរសអ្នកក្រនោះប្រើរបស់នៅក្នុងស្រុក ដែលជាធនធានតែមួយរបស់គាត់នោះដោយប្រើមានប្រសិទ្ធភាពនោះ គឺជាផ្លាំងដី!

រឿងមាយើង ទាក់ទងទៅនឹងសេចក្ដីយុត្តិធម៌ គឺពេលដែលជួបប្រទះនូវការសម្រេចចិត្តណាមួយរបស់អ្នកមានអំណាច ដែលមិន

[20] Luke 18:1-8

យុត្តិធម៌នោះ ។ តួនាទីឆ្នាំយាមទ្វាររាំងទាំងបួននាក់នោះគឺជាគំរូសំរាប់ការទាមទាររកយុត្តិធម៌ឲ្យអ្នកដទៃ ដែលយើងអាចលើកមកពិភាក្សា ដែលប្រកបដោយផលផ្លែនៅក្នុងសហគមន៍ ។ រឿងនេះអាចប្រើដើម្បីរកគំនិតថ្មី និងកម្លាំងនៃប្រាជ្ញារបស់ប្រពន្ធ ហើយការនោះអាចលើកឡើងពីចំណុចទូទៅទាក់ទងទៅនឹងភេទទាំងពីរ ។ ធនធានដ៏តិចតួចរបស់គ្រួសារក្រីក្រអាចជួយជំរុញឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការសម្រេចបានលទ្ធផលយ៉ាងប្រសើរ ។ ប្រពន្ធជាអ្នកជួយលើកស្ទួយសមត្ថភាពប្ដីរបស់នាង ហើយប្ដីអាចយកទៅប្រើភ្លាមនូវអ្វី ដែលគាត់រៀនបានពីប្រពន្ធរបស់គាត់យ៉ាងមានលទ្ធផលល្អ ។ រឿងនេះទៅមុខទៀត អាចគូសបញ្ជាក់ពីសកម្មភាពវិវត្តរបស់ការរៀនដែលគេប្រើនៅក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍ (សកម្មភាព-គិតពិចារណា-រៀន-រៀបផែនការ-បញ្ចេញសកម្មភាព) ។

ខ្ញុំសង្ឃឹមថា អត្ថបទនេះនឹងជួយជំរុញ ហើយលើកទឹកចិត្តដល់គ្រឹស្តបរិស័ទខ្មែរ ដើម្បីឲ្យស្វែងរកមើលគុណតម្លៃ ដែលមាននៅក្នុងវប្បធម៌ដ៏សំបូរបែបរបស់ខ្លួន និងច្នៃប្រឌិតគុណតម្លៃទាំងនោះយកទៅប្រើក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ ។

HONEYCOMB 4/1 (January 2003): 51–59

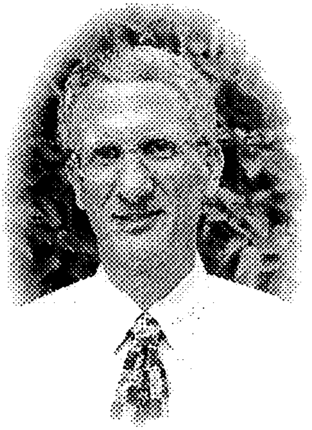

Balancing Praying with Doing

Russell H. BOWERS, Jr.

Christians sometimes say, "If only we would pray, God would change our world." "Prayer meeting is the most important meeting of the week—the 'Hour of Power'." "Satan doesn't care what else we do, as long as we don't pray." All this implies that our talking to God outweighs God's talking to us (as we scrutinize the scriptures). It throws back into God's lap responsibilities he has assigned us. And it leads to a flurry of prayer and fasting vigils, seminars, and conferences.

Certainly prayer *is* essential. God *does* meet with us when we call on him. His Spirit aids our praying, unmasks our sins, breaks our pride, and draws us to Christ. God does answer prayer, and "is able to do immeasurably more than all we ask or imagine." But some people speak as if prayer were the whole of our responsibility—as if all we need do is pray and wait. That is wrong. Though prayer is *a* key to God's blessing, it is not the *only* key. Another is informed obedience.

Some people balk at that. Obedience sounds so pedestrian next to prayer. Isn't obedience a *human* work? Would not our efforts detract from the supernaturalness of revival? Would not God's glory

be dimmed if human contributions played a part? Are we talking synergism here?

So we bristle with Naaman and mutter, "I thought that he would surely come out to me and stand and call on the name of Yahweh his God, wave his hand over the spot and cure me. . . ." Naaman nearly forfeited his cure because he wanted to wait and watch God work, rather than participate by plunging into the Jordan. How we crave the passive (on our part) and the spectacular (on God's)!

But although there were times when God's people were to watch and do nothing (ask Jehoshaphat), there were others when God said, "Stop praying and start doing." This is the message we need today.

Times to Stop Praying and Start Acting

Joshua was leading Israel into Canaan. The nation had defeated Jericho, but lost at Ai. Israel's panicked leaders fell prostrate and prayed. Nothing wrong with that, but what did God say? "Stand up! What are you doing down on your face?" In brief God said, "*Stop praying*. Start acting. You have disobeyed. Correct the problem." Had Joshua insisted on continuing to *pray* when God said to *do*, Israel would have lost again. Do we ever substitute prayer for our nation or churches when there is obvious practical work that *we* should do?

Judah in Isaiah's day longed for revival. The nation prayed for it, but nothing happened. They wondered why.

> . . . [D]ay after day they seek me out;
>   they seem eager to know my ways,
> as if they were a nation that does what is right
>   and has not forsaken the commands of its God.
> They ask me for just decisions
>   and seem eager for God to come near them.
> 'Why have we fasted,' they say,
>   'and you have not seen it?
> Why have we humbled ourselves,
>   and you have not noticed?'

They prayed, but no revival followed. When they asked why, God told Isaiah to denounce their sin. If they would rise from their knees and obey him in their everyday relationships and responsibilities, God would answer. They needed to loose the chains of injustice, share their food with the hungry, do away with malicious talk, etc. These may not sound as "spiritual" as prayer vigils and fasts. They have to do with human actions and human relationships, not spectacular divine displays. But these, and not prayer, were the keys which would unlock revival:

> Then your light will break forth like the dawn,
> and your healing will quickly appear. . . .
> You will be like a well-watered garden,
> like a spring whose waters never fail.

Blessing for Judah would follow obedience, not more prayer and fasting.

We resist such counsel at our own peril. "Hear the word of Yahweh, all you people of Judah who come through these gates to worship Yahweh. This is what Yahweh Almighty, the God of Israel, says: *Reform your ways and your actions*, and I will let you live in this place." (Notice that God does not say, "Start a 24-hour prayer vigil," or "Go on a prolonged fast." He doesn't say, "Start praying to me," but "Start doing right to people.") "Do not trust in deceptive words and say, 'This is the temple of Yahweh, the temple of Yahweh, the temple of Yahweh!' If you really change *your ways and your actions* and deal with each other justly, . . . then I will let you live in this place. . . . But look, you are trusting in deceptive words that are worthless." These deceptive words suggested that Judah need not obey, but should instead continue to "worship." Unfortunately Judah ignored Jeremiah, and God sent Nebuchadnezzar to end their empty temple prayer meetings.

Attempting to Give Back to God The Work He Gave Us

Does the same thing happen today? Do we ever pray when God tells us to act? Has any church ever tried to return to God the

responsibilities he has assigned to us? This, I suppose, would be the ultimate in "upward delegation."

For example, God commands us to evangelize. We invert that command and pray that *he* would do it—that he would somehow "open the hearts" of our neighbors while we say nothing to them. Perhaps we erect a church sign to inform passing sinners when we meet, but then fail to think up ways to creatively introduce them to Christ. There is nothing wrong with pleading for God's aid in our evangelism, but only if we plan to participate in the process. Or we "fulfill" our responsibilities to the sick and elderly by praying that God would comfort them, but ourselves neither call nor offer a meal. We pray that God would correct our nation's moral problems, yet write no protesting letters and watch the same videos as everybody else. We are commissioned to reach the world with the gospel, yet some churches tend to keep to themselves. God urges us to value our families and people and we chase things. Yet we pray for revival. What's wrong with this picture?

Why Some People Prefer "Praying"

Why do we prefer prayer to action? One reason may be laziness. It is simply easier to open our mouths in windy prayer than to expend our lives in costly obedience. Actually building a house for a poor person is sweatier than praying that God house the needy. Finding out how best we can serve our neighbors, and then doing things for them that will open them to the gospel, exhausts us more profoundly than merely requesting that God speak to them, and then blindly plowing ahead with our Same Old Thing. Work is messier, too. When we struggle with people we make mistakes. We do things wrong, blunder up blind alleys, lose our patience, and drop the ball. We find ourselves needing to apologize and start over. We face criticism and ridicule. How much less traumatic and error-prone to instead intone orthodox prayers from our church buildings. We prefer prayer to obedience because of the *toil* of obedience.

A warning—good praying is also strenuous. Epaphras *wrestled* in prayer, and thus worked hard for the Asian churches. But while Epaphras worked hard at prayer he was surrounded by

those who worked hard at the *work*. The early church did not deceive itself into thinking prayer alone was the answer.

A second reason we prefer prayer to action is selfishness. Selfishness means I pursue my perceived best interest. Christianity, the church, people, and ultimately God, all exist to fulfill and make me comfortable. And while, in Christian charity, I am willing to pray that *God* bless others, *I* cannot reasonably be expected to sacrifice myself to help bring that blessing about. Prayer is cheaper; obedience costs too much.

Third, perhaps an inadequate loathing of sin blunts our urgency to obey God. We reduce sin to a theological concept—the reason why Christ came—and quote verses on its nature and consequences. Sin becomes only an abstract idea, not a concrete choice and terrible habit. But to God sin is not a tome on our theological shelves. It is a stench, and stirs his wrath and judgment. And while through the blood of Christ God forgives sin, we must learn to loath it, fear it, and run the other way. The church cannot dawdle in iniquity—either wrong things we do or right things we don't—and expect God to bless simply because we ask him to. If revival is what we want, certainly we will plead for it. But we will also in fear and faith obey the God who grants it.

A fourth reason we prefer prayer to action is that some people don't understand how important are the things we do. They think that if *humans* contribute to a ministry, it will detract from the glory of *God* in the fruit it bears. But that is not true. Rather than "Get out of the way and let God work," we must learn to "Get on board and do what God is doing." Paul did not think it was either God or us—he meant it when he called his team "God's fellow workers."

God Uses People

Certainly God is not limited to using humans when he wants to do something. We served as neither consultants nor engineers when he made the world. God is sovereign; he is free to work when and how he chooses. But frequently and meaningfully God nevertheless does use people to accomplish his will.

Christians understand that the Bible is the word of God. The whole was breathed out by God. And while that is true, there is not a word of it that did not pass through the mind and flow from the pen of a man as well. *Paul* (not God) was the one who was on the verge of wishing himself cursed and cut off from Christ; *Jude* the person who was eager to write about salvation but felt compelled to address a different matter; *Luke* the individual who thought it good to write a gospel account, and so researched and composed it. The Bible is one hundred percent the word of God, but it is simultaneously one hundred percent the word of man. When God determined that humanity should have a written record of his will, he did not supernaturally float it down from the skies. Human beings struggled . . . and thought . . . and wrote . . . and sometimes rewrote. Through the centuries *God* has preserved that word as *people* copied, hid, carried, and translated it. Though he does not need to, God often accomplishes his work through people.

The humanity of Jesus is as essential to evangelical Christology as is his deity. Jesus was a man. We must remember that "the resurrection of the dead comes also through a *man* . . . there is one God and one mediator between God and men, the *man* Christ Jesus . . . he had to be made *like his brothers in every way*, in order that he might become a merciful and faithful high priest in service to God, and that he might make atonement for the sins of the people. . . ." God's salvation was not diluted by his using the *man* Jesus of Nazareth to accomplish it. On the contrary, salvation would have been impossible had that man not participated. Like the written word, the incarnate word is one hundred percent divine and one hundred percent human. Being human Christ could say, "I have set you an example that you should do as I have done for you." Eternal salvation is the work of God. But because Jesus is the savior it is also the work of a man—one who was like us in every way. God's glory is not diminished when he uses people—and their obedience and sacrifices—to accomplish his plan.

Who Builds the Church?

By what means does the church grow today? Jesus said, "*I* will build my church." The book of Acts begins: "In my former book, Theolophilus, I wrote about all that *Jesus* began to do and to teach. . . ." This implies that Acts records what Jesus *continued* to do and to teach. But how does Jesus build his church? How does he continue to do and teach? Through people. Acts records some of their sailings . . . struggles . . . sermons . . . and sufferings. Paul told the Colossians, "I fill up in my flesh what is still lacking in regard to Christ's afflictions for the sake of his body, which is the church. . . . I want you to know how much I am struggling for you. . . ." Acts says that *Christ* was building the Colossian church. Colossians says that *Paul* was building the Colossian church. How do these two fit together? Christ was building the church through Paul. God does his work through people. And Christ builds his church today as *people* obey him—choose not to get out of his way, but rather get on board and do what he is doing. No church is built without the evangelism, teaching, giving, serving, and labor of people . . . as they are motivated and empowered by the spirit of God. The church grows and builds itself up in love *as each part does its work*, not as each part sits and waits for God to do his work. It is simultaneously the work of God and people.

The same with revival. Sure we need to pray for it. But we also need to work for it. Our work does not detract from God's work, or diminish his glory when the answer comes. God often does his work *through people*. So we need more calls for the church to quit the monastery and obey God in the marketplace. When we are busy practicing daily righteousness

> Then [our] light will break forth like the dawn,
> and [our] healing will quickly appear. . . .
> [We] will be like a well-watered garden,
> like a spring whose waters never fail.

Pentecost is not going to be repeated; there is no need to pray for that to happen. The church already stands "clothed with power from on high." We need more calls to take the tasks we have been given and fulfill them in the strength God provides.

What Does God Want?

Christianity is not that complicated. Does the Almighty crave our self-denying ritual? The prophet ponders that question:

With what shall I come before Yahweh
and bow down before the exalted God?
Shall I come before him with burnt offerings,
with calves a year old?
Will Yahweh be pleased with thousands of rams,
with ten thousand rivers of oil?
Shall I offer my firstborn for my transgression,
the fruit of my body for the sin of my soul?
He has showed you, O man, what is good.
And what does Yahweh require of you?
To act justly and to love mercy
and to walk humbly with your God.

Micah's conclusion is simple. God does not seek our prolonged prayers or extended fasts. He is not as impressed with showy display as he is with daily obedience. Similarly, the answer to the psalmist's question, "Yahweh, who may dwell in your sanctuary?" doesn't mention religious ritual, but instead discusses practical, daily righteousness. When people asked John the Baptist, "What should we do?" he answered mundanely: "Donate your excess, act honestly, be content." Nothing spectacular or "religious" here. Yet God would bless if people obeyed.

How often do we say, "I'll pray for you," when what we need to say is, "Let me help you"? Prayer is not the end of our responsibility but the beginning: it opens the door for God to direct and strengthen us for our tasks. However one may assess her theology, Mother Theresa did more through her deeds to make Christianity and Christ respectable in non-Christian India than do the genuflections of thousands who may think more biblically but who do nothing. "Dear children, let us not love"—or seek revival, or attempt to win the lost—"with words or tongue but with actions and in truth."

Doubtless our nation needs God's hand upon us. Certainly we should pray for that. But no less surely we need to be doing what God has commanded. We need to rise from our knees and go with

our feet, help with our hands, speak with our tongues, and embrace with our arms. Prayer is *a* key to revival, but so is obedience. God answers, but he often answers through people. Perhaps his answer will include us. May we not be guilty of sitting and sighing, "I wish *God* would do something," while all the time ignoring the God who says, "I wish *you* would do something."

សំណាំទឹកឃ្មុំ ៤/១ (មករា ២០០៣)៖ ៦០-៧៤

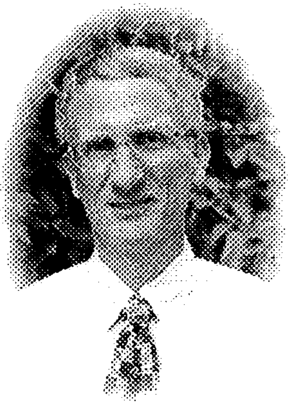

ការថ្លឹងថ្លែងសេចក្តីអធិស្ឋាន ជាមួយការប្រព្រឹត្តិ

រ៉ាស់សែល បាទខ្ទីស៍

ពេលខ្លះគ្រីស្ទាននិយាយថា “ប្រសិនបើយើងអាចអធិស្ឋានមែន ព្រះមុខជាអាចផ្លាស់ប្តូរពិភពលោកយើង ។ ការប្រជុំអធិស្ឋានគឺជាការប្រជុំសំខាន់បំផុតនៅក្នុងសប្តាហ៍ - ‘ម៉ោងនៃបុទ្ធានុភាព’ ។ សាតាំងមិនខ្វល់នូវអ្វីដែលយើងធ្វើទេ បើយើងមិនអធិស្ឋាន” ។ ការទាំងអស់នេះសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា ការដែលនិយាយទៅរកព្រះសំខាន់ជាងការដែលព្រះមានបន្ទូលមករកយើង នៅពេលដែលយើងសិក្សាព្រះបន្ទូលទ្រង់ ។ វាបង្វិលការខ្លះដែលទ្រង់ចង់ឲ្យយើងធ្វើទៅទំលាក់លើព្រះអង្គវិញ ។ ហើយនាំយើងទៅរកការរំភើបនៃការអធិស្ឋាន និងពិធីតម សិក្ខាសាលា និងសន្និសីទនានា ។

ការអធិស្ឋានដែលពិតប្រាកដគឺជាសារៈសំខាន់ ។ ព្រះជួបជាមួយយើងនៅពេលដែលយើងអំពាវនាវរកព្រះអង្គ ។ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជួយក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង ផ្តាច់រនាំងបាបរបស់យើង បំបាក់អំនួត និងនាំយើងទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះឆ្លើយតបការអធិស្ឋាន និង “អាចធ្វើ

ទហើយធ្ងអក្ពុតាល„ ធ្រលទឹកទសេះយើលក្ចុលយរម្រែុះឪផ្ទុទីវុមទស (ម្រុហម
ហ៊ែគារ នយ៉ះយើលគ្នី) លុអផ្ទុវម្ពិត្តីរគ្នុយទន្ធគាភ្យេរ្ធផ្ទុះប្រុះយើលុមល៖
ស៊ើយែលក្ចុលយរះឪលយរទស គាភ្យេរម្ហយាបផ្ទុយ្ហុគល្ហះសៅទីវុល្ន៉ុ
៲ (ះយើលុមល៖មហបរុក្ខ)
ែ៖ហើមអក្ខបយេគាទ្ធលែមនផ្ទុទ្ធ (ផ្ទុគ្គារលុមល៖មហបរុក្ខ) លុហៅលែលព
លនីនធ្រុគគ្រីមរប្រុរផ្ទុលផ្ទុគ្គារម្ហរ ៲ ទុភ្យេ៖ណេទីរនផ្ទុមឺ្របរលឌិមហេរគាភ្យេរ
គនែលឌិមុយេផ្ទុយ្ហុ ៖យេធ្គិរះយើលន្ហរធ្រុផ្ទុ៖មុយេះយើរគាភ្យេរ មុយេលុមល៖
មយរប្ហុ៖យេផ្ទុលមុយខ្មិត្ថិរផ្ទុទ្ធមរុលប្រែរទុស្ហុយាប ៲ „…ប្រុទយផ្ទុពិ
មយរខ្មិរុប្តរក្ខល្ហរប្ហក្ខុបគាប្ហរ មហេរទរុះយើប្រុហ៊ែគារះយើគផ្ទះយើលុក្ខ
៖ប្រេ៖យេអុពេល យ៉ែអផុមគយ៉ែឈរផ្ទុទ្ធមហេរប្រុក្ខមយើធ្រុទយ៉ើយ៉ែអលន្ហរ„
ធ្រុគាហេទ្ធគាភ្យេរទុស្ហុយាបគាគីប្រុគរផ្ទុប្ហមុទសផ្ទុគ្គារម្ហរ ះឈិរក្ខិ
៖ព៉ះទរន្ហម៉ហរមីន្ធទ្ធផ្ទុប្រែរប្ហអុគាហេទ្ធផ្ទុប៉ម្ហ
ផ្ទុគ្គារម្ហរ ៖ះប្រេរផ្ទុមឺ្របរមហបរុក្ខទសលែម៉គលុមល៖ម្ហ៊ីឬលើ៖យេល្ហរទលុលិ
ព៉នរលុអេលើយេប្រុររគាយ៉ើទន្ធះយើលុមល៖ព៉ើ៖ល្ហមុហ្ហរ ៖ហេបយ៉ើ៖ប្រុផ្ទុខេយ៉ែ៖
ផ្ទុន្ហែរលុ៖ខ្មិត្ថិរ៖យេទរុម្ហប្រុគិឌប្ហលុល្ហររែ៖ហើមអបយេប្ហយ៉ែឈរម្ហីន្ធលុរនខ្មិត្ថិរ
លក្ចុព៉នរផ្ទុគ្គារលុមល៖ម្ហីឬលើ៖យេប្រុទគរុទន្ធម្ហរ ៖អ្ហព៉នរភ្យេរុលែម៉គលុមល៖
ម្ហីឬលើ៖យេប្រុទគរុទន្ធលុត្ថើណលុហើម៖យេម្ហរ ៲ ទហើយធ្ងអ៖យេម្ហលុងើល៖ហេគខ្ចី
មុយប្រុគក្ខិល្ហមុយាលុត្ថើណលុហើម៖យេ ៲ ះទរ៖យេម្ហអុផ្ទុល៖លេគ្ហរះឪមអិ
៲ លុត្ថើណលុហើម៖យេម្ហ ះយេរម្រែុរគាគីហេរទមិ ៲ នរះយេរមុយគាគីមរុ
ហេរទមិប្រុទគរុទន្ធបុ គាភ្យេរម្ហះយើលុមល៖យេះយើម៖ស្រុះង៉េរហេរទមិ
ប្រុម្ហ ទហើយធ្ងអ៖យេប្រុល្ហះសៅ ¡គាប្ហរលុខ៉ផ្ទុគ្ហអ្ហមុម្ហ ៲ ធ្រុផ្ទុ៖គាប្ហរ ទហើយធ្ងអ
មរុទុយេប្ផុគ្គារប្រុគក្ខិល្ហមុយា – ផ្ទុគ្គារលុមល៖៖ម្ហើលេខ៉លនីន៖យេះយរព្ហ
គាប្ហរទុយេលុមើ៖យេប្រុម្ហទហើយធ្ងអ៖យេ ធ្រុមម្ហគាភ្យេរះទរផ្ទុទីវុមគម្ហើលុគាល
ផ្ទុគះឪមអិទីវុល្ន៉ុ ៲ „មក្រែររុរមម្ហគាប្ហរ គលិមផ្ទុគ្គារលក្ចុអ្ហិផ្ទុប្រុលុល្ហរទយ

ហើយចាប់ផ្តើមធ្វើការ" ។ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលដែលយើងត្រូវការនៅថ្ងៃនេះ ។

ពេលដែលយើងត្រូវឈប់អធិស្ឋាន ហើយចាប់ផ្តើមធ្វើសកម្មភាពវិញ

យ៉ូស្វេបានដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលចូលទឹកដីសន្យា ។ ពួកគេបានយកជ័យជំនះលើទីក្រុងយេរេខូ ប៉ុន្តែបរាជ័យនៅទីក្រុងអៃ ។ ពួកអ៊ីស្រាអែលមានការភ័យញ័រ អ្នកដឹកនាំមានអារម្មណ៍អស់សង្ឃឹម ហើយពួកគេបានអធិស្ឋាន ។ គ្មានអ្វីដែលខុសទេចំពោះការនេះ ប៉ុន្តែតើអ្វីដែលព្រះទ្រង់មានបន្ទូល? សរុបឲ្យខ្លីព្រះមានបន្ទូលថា "ឈប់អធិស្ឋាន ។ បញ្ចេញសកម្មភាពវិញ ។ ឯងបានមិនស្តាប់បង្គាប់ ។ កែប្រែបញ្ហា" ។ តើយ៉ូស្វេនៅតែទាមទារអធិស្ឋានទៀតដែរទេឬអី នៅពេលដែលព្រះមានបន្ទូលឲ្យធ្វើ បើគេនៅតែធ្វើយ៉ាងដូច្នេះនោះគេនឹងមានការបរាជ័យជាថ្មីម្តងទៀត ។ តើយើងអាចដាក់ជំនួសការទូលអង្វរសំរាប់ជនជាតិ ឬពួកជំនុំរបស់យើងដោយអនុវត្តការងារសំខាន់ជាក់ស្តែងបាន ឬទេ?

យូដានៅក្នុងសម័យអេសាយអំពាវនាវសូមឲ្យមានការធ្វើឲ្យរីកផុសផុលខាងវិញ្ញាណ ។ ជនជាតិទាំងអស់អធិស្ឋានសំរាប់ការនេះ ប៉ុន្តែគ្មានការអ្វីកើតឡើងឡើយ ។ ពួកគេឆ្ងល់ថា ហេតុអ្វីបានជាយ៉ាងនេះ ។

.......រាល់តែថ្ងៃគេស្វែងរកអញជានិច្ច ហើយពេញចិត្តចង់ស្គាល់ផ្លូវរបស់អញ ទុកដូចជាសាសន៍ណាមួយដែលប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត ឥតបោះបង់ចោលសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះនៃគេឡើយ គេសូមសេចក្តីវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតពីអញ គេរីករាយចិត្តដោយចូលទៅជិតព្រះ គេពោលថា យើងតមអត់ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនឃើញសោះ យើងខ្ញុំបានបញ្ឈឺចិត្តខ្លួន ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនយកចិត្តទុកដាក់ដូច្នេះ?

ពួកគេអធិស្ឋាន ប៉ុន្តែគ្មានការធ្វើឲ្យរស់ឡើងវិញខាងឯវិញ្ញាណកើតមានឡើងឡើយ ។ ពេលដែលពួកគេសួរថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះមានបន្ទូលទៅអេសាយឲ្យពួកគេប្រកាសបដិសេធអំពើបាបរបស់គេ ។ ប្រសិនបើគេងើបឡើងពីការអធិស្ឋាន ហើយស្តាប់បង្គាប់នៅរាល់ទំនាក់ទំនង និងការទទួលខុសត្រូវប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ នោះព្រះនឹងឆ្លើយតប ។ ពួកគេត្រូវតែកាច់បំបាក់នូវច្រវាក់នៃភាពអយុត្តិធម៌ ចែកចាយអាហារដល់អ្នកឃ្លាន ងាកចេញពីសំដីព្យាបាទគេ ។ល។ ទាំងនេះហាក់មិនសូវដូចជា "ភាពខាងឯវិញ្ញាណ" ដូចជាពិធីអធិស្ឋាន និងការតមនោះទេ ។ គឺមានការធ្វើជាមួយសកម្មភាពរបស់មនុស្ស និងទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្ស មិនមែនជាការបង្ហាញទស្សនិយភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះនោះទេ ។ ប៉ុន្តែទាំងអស់នេះមិនមែនការអធិស្ឋានឡើយដែលជាកូនសោដើម្បីបើកឲ្យមានការធ្វើឲ្យរស់ឡើងវិញខាងឯវិញ្ញាណៈ យ៉ាងនោះទើបពន្លឺរបស់ឯងនឹងលេចមកដូចជារស្មីអរុណ ហើយសេចក្តីសុខស្រួលរបស់ឯង នឹងលេចឡើងជាយ៉ាងឆាប់...ឯងនិងបានដូចជាសួនច្បារដែលគេស្រោចទឹក ហើយដូចជាក្បាលទឹកដែលមិនខានហូរឡើយ ។ ព្រះពរសំរាប់យូដាគឺកើតឡើងតាមការស្តាប់បង្គាប់ មិនមែនការអធិស្ឋាន និងតមអាហារថែមទៀតនោះទេ ។

យើងបដិសេធយោបល់បែបនេះទាំងប្រថុយប្រថាន ។ "ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាចុះ ឱ អស់អ្នកក្នុងពួកយូដា ដែលចូលទៅថ្វាយបង្គំព្រះយេហូវ៉ាតាមទ្វារទាំងនេះអើយ ព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារជាព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះថា ចូរកែផ្លូវប្រព្រឹត្តនិងចរិតរបស់ឯងរាល់គ្នាឲ្យល្អវិញចុះ នោះអញនឹងឲ្យឯងរាល់គ្នាអាស្រ័យនៅទីនេះតទៅ" ។ (សូមកត់សំគាល់កន្លែងនេះ ព្រះមិនបានមានបន្ទូលយ៉ាងដូច្នេះទេថា "ចាប់ផ្តើមធ្វើពិធីអធិស្ឋាន២៤ម៉ោង" ឬ "បន្តតមឲ្យកាន់តែ

យូរថ្ងៃថែមទៀត" នោះទេ ។ ទ្រង់ក៏មិនបានបន្ទូល យ៉ាងដូច្នេះដែរថា "ចាប់ផ្តើមអធិស្ឋានមកឯអញ" ប៉ុន្តែទ្រង់បែរជាមានបន្ទូលថា "ចាប់ផ្តើមប្រព្រឹត្តសុចរិតនៅចំពោះមនុស្ស" វិញ) ។ "កុំឲ្យទុកចិត្តនឹងពាក្យកំភូតឡើយ ដោយនិយាយថា "នេះជាព្រះវិហារនៃព្រះ យេហូវ៉ា ជាព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ា" ។ ដ្បិតបើអ្នករាល់គ្នាកែផ្លូវប្រព្រឹត្ត និងចរិតឯងឲ្យល្អ ហើយបើសំរេចក្តីដល់មនុស្ស និងជិតខាងដោយយុត្តិធម៌...នោះអញនឹងឲ្យឯង អាស្រ័យនៅទីនេះតទៅ...។ មើលឯងរាល់គ្នាទុកចិត្តនឹងពាក្យកំភូត ដែលនឹងមានប្រយោជន៍មិនបាន" ។ ពាក្យកំភូតទាំងអស់នេះ បាននិយាយថា យូដាមិនត្រូវការស្តាប់បង្គាប់ទេ ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែបន្ត "ថ្វាយបង្គំ" ។ គួរឲ្យសោកស្តាយ យូដាបានបដិសេធយេរេមា ហើយព្រះបានបញ្ជូននេប៊ូក្នេសាមកបញ្ចប់ការជួបជុំអធិស្ឋានដ៏រាក់កំផែលនៅក្នុងព្រះវិហារ ។

ព្យាយាមប្រគល់ត្រឡប់ទៅវិញដល់ព្រះនូវកិច្ចការ ដែលទ្រង់បានប្រគល់ឲ្យយើង

តើការដូចគ្នានេះកើតឡើងសព្វថ្ងៃនេះដែរទេឬអី? តើយើងនៅតែអធិស្ឋាននៅពេលដែលព្រះប្រាប់យើងឲ្យបញ្ចេញសកម្មភាព? តើមានពួកជំនុំណាដែលធ្លាប់ព្យាយាមប្រគល់ទៅព្រះវិញនូវការទទួលខុសត្រូវដែលទ្រង់បានប្រគល់ឲ្យយើងធ្វើ? នេះគឺជាការដែលខ្ញុំគិតថាជា "ការផ្ទេរសិទ្ធិអំណាចទៅខាងលើ" ដ៏ពិតប្រាកដ ។

ឧទាហរណ៍ ព្រះបញ្ជាឲ្យយើងផ្សាយដំណឹងល្អ ។ យើងបង្វិលព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះអង្គដោយគ្រាន់តែអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះអង្គធ្វើការនោះ - សូមព្រះអង្គ "បើកចិត្ត" អ្នកជិតខាងរបស់យើង ដោយយើងមិនបាច់និយាយអ្វីទាំងអស់ដល់ពួកគេ ។ ប្រហែលជាយើងតម្លើងផ្លាក

ព្រះវិហារឲ្យត្រង់ឡើងលើដើម្បីផ្តល់ដំណឹងដល់មនុស្សមានបាបដែលដើរកាត់នៅពេលដែលយើងជួប ប៉ុន្តែយើងបរាជ័យមិនបានណែនាំពួកគេឲ្យស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ ។ មិនមានអ្វីខុសក្នុងការដែលអង្វរសូមជំនួយមកអំពីព្រះអង្គក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់យើងនោះទេ ឲ្យតែយើងមានគំរោងការដើម្បីចូលរួមនៅក្នុងដំណើរការនោះដែរ ។ ឬយើង "បំពេញ" ការទទួលខុសត្រូវរបស់យើងដល់អ្នកឈឺ និងចាស់ជរាដោយអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះទ្រង់កំសាន្តចិត្តពួកគេ ប៉ុន្តែខ្លួនយើងវិញមិនទាំងដែលសួរសុខទុក្ខ និងផ្តល់អាហារដល់ពួកគេផងនោះ ។ យើងអធិស្ឋានដើម្បីសូមឲ្យព្រះអង្គកែតំរង់អំពីបញ្ហាសីលធម៌របស់ជនជាតិយើង ប៉ុន្តែមិនបានសរសេរសំបុត្រតវ៉ា និងថែមទាំងមើលរឿងវីដេអូដូចដែលពួកគេគ្រប់គ្នាមើលដែរ ។ យើងត្រូវបានបញ្ជូនឲ្យទៅឈោងចាប់ពិភពលោកតាមរយៈដំណឹងល្អ តែមានពួកជំនុំមួយចំនួនបែរជាគិតតែពីខ្លួនឯង ។ ព្រះជំរុញយើងឲ្យផ្តល់តម្លៃដល់គ្រួសារ និងប្រជាជនរបស់យើង និងដេញចាប់ការទាំងអស់នោះ ប៉ុន្តែយើងបែរជាអធិស្ឋានសំរាប់ការរីកផុសផុលទៅវិញ ។ តើមានអ្វីខុសចំពោះរូបភាពនេះ?

ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សមួយចំនួនចូលចិត្តអធិស្ឋានច្រើនជាង

ហេតុអ្វីបានជាយើងចូលចិត្តអធិស្ឋានច្រើនជាងការបញ្ចេញសកម្មភាព? ហេតុផលទីមួយប្រហែលជាភាពខ្ជិល ។ វាប្រហែលជាមានការងាយស្រួលជាងក្នុងការដែលគ្រាន់តែបើកមាត់របស់យើងអធិស្ឋានក្នុងខ្យល់ ជាជាងចំណាយជីវិតរបស់យើងទៅក្នុងតម្លៃនៃការស្តាប់បង្គាប់ ។ តាមពិតទៅការសង់ផ្ទះសំរាប់អ្នកក្រ គឺបែកញើសជាងគ្រាន់តែអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះប្រទានផ្ទះដល់អ្នកដែលត្រូវការ ។ ការដែលស្វែងរកយ៉ាងណាដែលជាការប្រសើរដើម្បីបំរើដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើងហើយ

ធ្វើការសំរាប់ពួកគេដើម្បីបើកផ្លូវពួកគេនាំទៅរកជំណឿងល្អ ធ្វើឲ្យយើងមានការហត់នឿយខ្លាំងជាង បើគ្រាន់តែសូមឲ្យព្រះមានបន្ទូលទៅរកពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកទុកវាចោលដោយមិនបាច់ធ្វើអ្វីសោះ ។ ការងារមានការច្របូកច្របល់ដែរ ។ នៅពេលដែលយើងខំប្រឹងប្រែងដោះស្រាយជាមួយមនុស្សយើងបង្កើតកំហុស ។ យើងធ្វើការខ្វះខុស បង្កើតកំហុសដោយច្រកងងឹត បាត់បង់ភាពអត់ធ្មត់ ហើយលះបង់ចោល ។ យើងយល់ឃើញថា ខ្លួនយើងត្រូវការនិយាយសូមទោស ហើយចាប់ផ្តើមការងារម្តងទៀត ។ យើងជួបការរិះគន់ និងការចំអកឡកឡឺយ ។ តើអាចបន្ថយការភ័យស្លុត និងឆាប់មានកំហុសយ៉ាងណាបាន បើសិនជាយើងគ្រាន់តែលើកដាក់សម្លេងរបស់យើងតែក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានសំរាប់អាគារព្រះវិហាររបស់យើងនោះ ។ យើងចង់តែអធិស្ឋានជាងការស្តាប់បង្គាប់ដោយព្រោះតែការស្តាប់បង្គាប់ជាកិច្ចការលំបាកធ្ងន់ធ្ងរ ។

ការដាស់តឿន - ការអធិស្ឋានល្អគឺក៏ជាកម្លាំងខ្លាំងក្លាដែរ ។ អេប៉ាប្រាសបានមានបញ្ហានៅក្នុងការអធិស្ឋាន ហើយដូចគ្នាដែរក៏ធ្វើការយ៉ាងខ្លាំងក្លាសំរាប់ពួកជំនុំអាស៊ី ។ ប៉ុន្តែក្នុងខណៈដែលអេប៉ាប្រាស បានធ្វើការយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរជាមួយការអធិស្ឋាន គាត់ចាប់ផ្តើមមានសុទ្ធតែមនុស្សធ្វើការយ៉ាងសកម្មនៅឯការងាររបស់គាត់ ។ ពួកជំនុំដំបូងមិនបានត្រូវបោកបញ្ឆោតនៅក្នុងគំនិតគិតតែពីអធិស្ឋានតែមួយដែលជាចម្លើយនោះទេ ។

ហេតុផលទីពីរ យើងចូលចិត្តអធិស្ឋានជាងការបញ្ចេញសកម្មភាព គឺជាភាពអាត្មានិយម ។ ភាពអាត្មានិយមមានន័យថា ការខំប្រឹងប្រែងសំរាប់ការចាប់អារម្មណ៍ខ្លួនឯង ។ គ្រីស្ទបរិស័ទ ពួកជំនុំ មនុស្ស ហើយចុងក្រោយនោះ គឺព្រះជាម្ចាស់គ្រប់របស់ទាំងអស់មានឡើងដើម្បីបំពេញ និងសំរាប់តែធ្វើឲ្យខ្លួនយើងមានភាពស្រណុកស្រួលតែ

ប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយនៅក្នុងខណៈពេលដែលត្រូវចែកទានដល់អ្នកក្រីក្រ ខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តអធិស្ឋានដើម្បីឲ្យព្រះប្រទានពរដល់អ្នកដទៃ ខ្ញុំមិនអាចមានហេតុផលណាដែលសង្ឃឹមថានឹងលះបង់ខ្លួនខ្ញុំដើម្បីនាំព្រះពរចេញទៅក្រៅនោះទេ ។ ការអធិស្ឋាន គឺថោកជាង ចំណែកឯការស្តាប់បង្គាប់ត្រូវបង់តម្លៃយ៉ាងច្រើន ។

ទីបីប្រហែលភាពស្ទាក់ស្ទើរមិនពេញលក្ខណៈរបស់អំពើបាបបង្អាក់យើងមិនឲ្យស្តាប់បង្គាប់ភ្លាមៗបាន ។ យើងកាត់បន្ថយអំពើបាបឲ្យទៅជាទស្សនៈបែបទេវវិទ្យាទៅវិញ - មូលហេតុដែលព្រះគ្រីស្តយាងមក - ហើយលើកខគម្ពីរបញ្ជាក់ពីលក្ខណៈ និងផលវិបាកនៃទស្សនៈនោះ ។ បាបគ្រាន់តែក្លាយទៅជាគំនិតអរូបីតែប៉ុណ្ណោះ មិនមែនជាការជ្រើសរើសដ៏រឹងមាំ និងទំលាប់អាក្រក់ទេ ។ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះវិញ បាបមិនមែនជាកំណត់នៅក្នុងទូដាក់សៀវភៅទេវវិទ្យារបស់យើងទេ ។ វាជាក្លិនស្អុយហើយកកូរព្រះពិរោធ និងការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ ។ ហើយតាមរយៈព្រះលោហិតព្រះគ្រីស្ត ទ្រង់អត់ទោសបាបឲ្យ យើងត្រូវតែរៀនពីភាពស្ទាក់ស្ទើរ ខ្លាច និងរត់គេចទៅផ្លូវដទៃទៀត ។ ពួកជំនុំមិនត្រូវតំអក់នៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតទេ ទោះបីជាការខុសដែលយើងធ្វើ ឬការត្រឹមត្រូវដែលយើងមិនធ្វើហើយសង្ឃឹមថា ព្រះនឹងប្រទានពរដោយព្រោះតែយើងបានសូមព្រះអង្គដែរ ។ ប្រសិនបើការរីកផុលផុស ជាការដែលយើងចង់ពិតប្រាកដហើយយើងនឹងសូមសំរាប់វា ។ ប៉ុន្តែយើងនឹងស្ថិតនៅក្នុងការកោតខ្លាច និងជំនឿផងដែរ ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះដែលជាអ្នកដែលផ្តល់មកឲ្យយើង ។

ហេតុផលទីបួនការដែលយើងចង់អធិស្ឋានជាងការបញ្ចេញសកម្មភាពគឺដោយព្រោះមនុស្សខ្លះមិនយល់ថា តើការដែលយើងប្រព្រឹត្តមានសារៈសំខាន់ប៉ុណ្ណា ។ ពួកគេគិតថា ប្រសិនបើមនុស្សមានចំណែក

នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច នោះមានការរំខានដល់សិរីល្អរបស់ព្រះនៅក្នុងផលដែលបង្កើតឡើង ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាការពិតទេ ។ ជាជាង "ចេញឲ្យឆ្ងាយទៅទុកឲ្យព្រះជាអ្នកធ្វើ" យើងត្រូវតែរៀនដូចការនេះវិញ "ចូលមកក្នុងជួរហើយធ្វើអ្វីដែលព្រះកំពុងធ្វើ" ។ លោកប៉ុលមិនបានគិតថា ការនេះជាចំណែកព្រះ ឬចំណែកយើងឡើយ នៅពេលដែលគាត់និយាយថា ក្រុមរបស់គាត់គឺគាត់មានន័យថា "បងប្អូនរួមការងារក្នុងព្រះ" ។

ព្រះប្រើមនុស្ស

ពិតប្រាកដហើយ ព្រះគ្មានព្រំដែនឡើយក្នុងការប្រើមនុស្សនៅពេលដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យចង់ធ្វើកិច្ចការអ្វីមួយ ។ យើងមិនបានបំរើដូចជាអ្នកប្រឹក្សា ឬជាវិស្វករនៅពេលដែលទ្រង់បង្កើតពិភពលោកទេ ។ ទ្រង់មានអំណាចអស្ចារ្យ ទ្រង់មានសេរីភាពក្នុងការធ្វើការគ្រប់ពេល និងជ្រើសរើសនរណាម្នាក់យ៉ាងណាក៏បានដែរ ។ ប៉ុន្តែជាទូទៅ និងមានន័យបំផុត គឺព្រះប្រើមនុស្សដើម្បីសំរេចបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ។

គ្រីស្ទបរិស័ទយល់ថា ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលព្រះ ។ ព្រះគម្ពីរទាំងមូលនេះត្រូវបានព្រះបណ្តាលឲ្យតែងឡើង ។ ហើយក្នុងពេលដែលការនោះជាសេចក្តីពិត គឺគ្មានពាក្យមួយម៉ាត់ណាដែលមិនបានឆ្លងកាត់តាមរយៈគំនិត និងមនុស្សដូចគ្នាដែរ ។ លោក ប៉ុល (មិនមែនព្រះទេ) គឺជាម្នាក់ដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ស្ទើរតែសូមឲ្យព្រះដាក់បណ្តាសា និងកាត់គាត់ចេញពីព្រះអង្គ ។ លោកយូដាជាអ្នកដែលឆេះឆួលក្នុងការសរសេរអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែបានមានអារម្មណ៍បង្ខំឲ្យសរសេរពីរឿងផ្សេងទៅវិញ ។ លោកលូកាជាបុគ្គលម្នាក់ដែលបានគិតថាជាការល្អក្នុងការសរសេររឿងដំណឹងល្អ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានធ្វើការស្រាវជ្រាវ ហើយក៏សរសេរឡើង ។ ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលព្រះមួយរយភាគរយ ប៉ុន្តែក្នុង

ពេលជាមួយគ្នាដែរជាពាក្យរបស់មនុស្សមួយរយភាគរយ ។ នៅពេលដែលព្រះយល់ថាមនុស្សគួរតែកត់ត្រាពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ គឺទ្រង់មិនបានទំលាក់វាចុះពីមេឃក្នុងភាពអស្ចារ្យនោះទេ ។ នៅពេលដែលមនុស្សជួបឧបសគ្គ... ហើយគិត... ហើយសរសេរឡើង និងពេលខ្លះសរសេរម្តងទៀត ។ ទោះបីជាមនុស្សបានចម្លង លាក់ទុក នាំចេញទៅ និងបកប្រែវាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាច្រើនសតវត្សកន្លងមកនេះព្រះបានរក្សាព្រះបន្ទូលនេះនៅតែដដែល ។ ទោះបីជាព្រះអង្គមិនត្រូវការក៏ដោយ ប៉ុន្តែព្រះអង្គតែងតែសំរេចកិច្ចការតាមរយៈមនុស្ស ។

មនុស្សភាពក៏ដូចជាទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូដែរ គឺមានសារៈសំខាន់ដូចគ្នាដល់ព្រះគ្រីស្តវិទ្យា (ការសិក្សាអំពីព្រះគ្រីស្ត) របស់អ្នកដឹកនាំដំណឹងល្អ ។ ព្រះយេស៊ូគឺជាមនុស្ស ។ យើងត្រូវតែចងចាំថា "នោះសេចក្តីដែលមនុស្សស្លាប់រស់ឡើងវិញ គឺមកតាមរយៈមនុស្សដែរ...មានព្រះតែមួយ ហើយអ្នកបង្រួបបង្រួមតែមួយនៅកណ្តាលព្រះនិងមនុស្ស គឺជាមនុស្សដ៏ជាគ្រីស្តយេស៊ូនោះ...ហេតុនោះបានជាគួរឲ្យទ្រង់ដូចបងប្អូនទ្រង់គ្រប់ជំពូកដែរ ដើម្បីឲ្យបានធ្វើជាសំដេចសង្ឃដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយក៏ស្មោះត្រង់ក្នុងការទាំងប៉ុន្មានខាងឯព្រះប្រយោជន៍នឹង ថ្វាយដង្វាយឲ្យធួននិងបាបរបស់ប្រជាជនទាំងឡាយ..." ។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះមិនមែនទៅជាខ្សោយកម្លាំងក្នុងការប្រើព្រះយេស៊ូជាអ្នកភូមិណាសារ៉ែតដើម្បីសំរេចកិច្ចការនោះទេ ។ តែផ្ទុយទៅវិញការសង្គ្រោះនឹងមិនអាចកើតឡើងបានបើសិនជា បុរសយេស៊ូមិនបានរួមចំណែក ។ ដូចគ្នានឹងព្រះបន្ទូលជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដែរ ព្រះបន្ទូលដែលចាប់កំណើតជាមនុស្ស ក៏ជាព្រះមួយរយភាគរយ និងជាមនុស្សមួយរយភាគរយ ។ ក្នុងនាមជាមនុស្ស ព្រះគ្រីស្តអាចមានបន្ទូលបានថា "ត្បិតខ្ញុំបានធ្វើជំរាប់ទុកឲ្យអ្នករាល់គ្នា ហើយដើម្បីឲ្យ

អ្នករាល់គ្នាត្រាប់តាមការដែលខ្ញុំបានធ្វើឲ្យនោះ" ។ សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្ប គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែដោយព្រោះព្រះយេស៊ូ គឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ វាក៏ជាកិច្ចការរបស់មនុស្សដែរ – ម្នាក់ដែលដូចយើងក្នុងគ្រប់ផ្លូវទាំងអស់ ។ សិរីល្អរបស់ព្រះនឹងមិនមានការថយចុះទេនៅពេលដែលទ្រង់ប្រើមនុស្ស – ហើយការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេ និងការលះបង់របស់ពួកគេ – ដើម្បីបំពេញគំរោងផែនការរបស់ព្រះអង្គ ។

តើអ្នកណាសាងសង់ពួកជំនុំ?

តើពួកជំនុំសព្វថ្ងៃមានការរីកចំរើនយ៉ាងណា? ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា "ខ្ញុំនឹងសាងសង់ពួកជំនុំខ្ញុំឡើង" ។ ព្រះគម្ពីរកិច្ចការបានចាប់ផ្តើមថា "ឱលោកថេភីលអើយ ខ្ញុំបានតែងរឿងមួយច្បាប់មុននោះពីអស់ទាំងការដែលព្រះយេស៊ូវបានចាប់តាំងធ្វើហើយបង្រៀន..." ។ ការអនុវត្តន៍គឺថាកណ្ឌកិច្ចការបានសរសេរចុះពីអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបន្តធ្វើ និងបង្រៀន ។ ប៉ុន្តែ តើទ្រង់សាងសង់ពួកជំនុំរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងដូចម្តេច? តើទ្រង់បន្តធ្វើ និងបន្តបង្រៀនយ៉ាងដូចម្តេច? ។ តាមរយៈមនុស្ស ។ កណ្ឌកិច្ចការបានសរសេរចុះនូវការធ្វើដំណើរតាមទូក...បញ្ហា...សេចក្តីអធិប្បាយ...និងការវេទនាខ្លះៗ ។ លោកប៉ុលបានប្រាប់ដល់ពួកជំនុំនៅកូលុស "ហើយសេចក្តីវេទនាណារបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលខ្វះក្នុងរូបសាច់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំកំពុងតែបំពេញឡើងដោយព្រោះរូបកាយទ្រង់ គឺជាពួកជំនុំ..." ។ កណ្ឌកិច្ចការនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាអ្នកដែលសាងសង់ពួកជំនុំកូលុស ។ តើការទាំងពីរនេះ អាចស៊ីគ្នាយ៉ាងដូចម្តេចបាន? ព្រះគ្រីស្ទសាងសង់ពួកជំនុំតាមរយៈលោកប៉ុល ។ ព្រះធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គតាមរយៈមនុស្ស ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទសាងសង់ពួកជំនុំរបស់ព្រះអង្គសព្វថ្ងៃនេះតាមការដែលមនុស្សស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គ – មិនត្រូវ

ជ្រើសរើសខុសពីផ្លូវរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែចូលក្នុងជួររបស់ព្រះអង្គ ហើយធ្វើអ្វីតាមដែលទ្រង់កំពុងធ្វើ ។ គ្មានពួកជំនុំណាសាងសង់ឡើងបានដោយគ្មានការផ្សាយដំណឹងល្អ បង្រៀន ការថ្វាយ បំរើ និងកម្លាំងមនុស្សនោះទេ...ដូចដែលគេត្រូវបានជំរុញ និងផ្ដល់អំណាចដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ។ ពួកជំនុំរីកចំរើន និងសង់ខ្លួនវាឡើងនៅក្នុងសេចក្ដីស្រឡាញ់ដូចដែលផ្នែកនីមួយៗធ្វើការរបស់វា មិនមែនផ្នែកមួយអង្គុយ ហើយរង់ចាំព្រះឲ្យធ្វើការរបស់ព្រះអង្គ ។ ប៉ុន្តែវាជាកិច្ចក្នុងពេលជាមួយគ្នារវាងព្រះហើយនឹងមនុស្ស ។

ដូចគ្នាដែរជាមួយការរីកផុលផុស ។ ពិតហើយ យើងត្រូវតែអធិស្ឋាន ។ ប៉ុន្តែយើងក៏ត្រូវតែធ្វើផងដែរ ។ ការងាររបស់យើងមិនមែនធ្វើឲ្យអន់ថយចេញពីការងាររបស់ព្រះទេ ឬបន្ថយសិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅពេលដែលចម្លើយធ្លាក់មកនោះទេ ។ ព្រះតែងតែធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គតាមរយៈមនុស្ស ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែបន្តអំពាវនាវដល់ពួកជំនុំ ឲ្យលះបង់កន្លែងស្ងាត់ស្ងៀមរបស់ពួកគេ ឲ្យមកស្ដាប់បង្គាប់ និងចូលរួមនៅក្នុងទីផ្សារវិញ ។ នៅពេលដែលយើងកំពុងរវល់អនុវត្តសេចក្ដីសុចរិតប្រចាំថ្ងៃ។

យ៉ាងនោះ ទើបពន្លឺរបស់ឯងនឹងលេចមកដូចជារស្មី អរុណហើយសេចក្ដីសុខស្រួលរបស់ឯងនឹងលេចឡើងជា យ៉ាងឆាប់....ឯងនិងបានដូចជាសួនច្បារដែលគេស្រោចទឹក ហើយដូចជាក្បាលទឹកដែលមិនខានហូរឡើយ ។

បុណ្យថ្ងៃទី ៥០ នឹងមិនកើតឡើងទៀតទេ មិនត្រូវការអធិស្ឋានឲ្យការនោះកើតឡើងទៀតទេ ។ ពួកជំនុំឈររួចហើយ "រុំដោយអំណាចដែលមកពីខាងលើ" ។ យើងត្រូវការអ្នកត្រាស់ហៅថែមទៀត ដើម្បីទទួលនូវតួនាទីដែលយើងបានទទួលមក ហើយសំរេចនៅក្នុងកម្លាំងនៃព្រះដែលទ្រង់ប្រគល់មកឲ្យយើង ។

តើព្រះជាម្ចាស់ ចង់បានអ្វី?

គ្រីស្តសាសនាគ្មានលក្ខណៈស្មុគស្មាញទេ ។ តើព្រះអង្គដ៏ខ្លាំងពូកែចង់បានពិធីលះបង់ខ្លួនរបស់យើងឬ? ព្យាការីមីកាត្រិះរិះពីសំណួរនេះ:

តើត្រូវឲ្យខ្ញុំយកអ្វីចូលទៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ហើយក្រាបថ្វាយ
បង្គំនៅមុខព្រះដ៏ខ្ពស់?
តើត្រូវឲ្យខ្ញុំយកដង្វាយដុតជាកូនគោអាយុមួយខួប ដើម្បីចូលទៅ
ចំពោះទ្រង់ឬ?
តើព្រះយេហូវ៉ានឹងសព្វព្រះហឫទ័យដោយចៀមទាំងពាន់
ឬប្រេងទាំងម៉ឺនទន្លេឬអី?
តើត្រូវឲ្យខ្ញុំថ្វាយកូនច្បងខ្ញុំឲ្យបានធួននឹងអំពើរំលងដែលខ្ញុំប្រព្រឹត្ត
គឺជាផលនៃរូបកាយខ្ញុំ ឲ្យបានធួននឹងបាបនៃព្រលឹង
ខ្ញុំឬ?
ឱមនុស្សអើយ ព្រះបានបង្ហាញឲ្យឯងស្គាល់សេចក្តីដែលល្អ
តើព្រះយេហូវ៉ាសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យឯងប្រព្រឹត្តដូច
ម្តេច?
បើមិនមែនឲ្យប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត ឲ្យស្រឡាញ់សេចក្តី
សប្បុរស ហើយឲ្យដើរជាមួយព្រះនៃខ្លួនដោយសុភាព
រាបទាបប៉ុណ្ណោះ ។

សេចក្តីបញ្ជប់របស់មីកាគឺសាមញ្ញ ។ ព្រះមិនបានស្វែងរកការអធិស្ឋានដ៏វែងៗ ឬការតមដ៏យូររបស់យើងទេ ។ ទ្រង់មិនស្ញើចដល់អ្នកណាមួយ ដែលបង្ហាញខ្លួនគេឲ្យគេឃើញថាខ្លួនស្តាប់បង្គាប់រាល់ថ្ងៃនោះទេ ។ ស្រដៀងគ្នាដែរដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួររបស់អ្នកនិពន្ធ

ទំនុកតំកើង "ព្រះយេហូវ៉ា ប្រហែលជាគង់នៅក្នុងរោងឧបោសថរបស់ឯង?" មិនបាននិយាយអំពីពិធីរបស់សាសនាទេ ប៉ុន្តែបែរជានិយាយអំពីការអនុវត្តន៍សេចក្តីសុចរិតប្រចាំថ្ងៃវិញ ។ នៅពេលដែលមនុស្សសួរលោកយ៉ូហាន បាប់ទីស្ទ "តើយើងគួរធ្វើដូចម្តេច?" គាត់បានឆ្លើយជារបៀបលោកីយ៍ថា "ត្រូវស្តាប់ចិត្តនូវអ្វីដែលអ្នកមានដោយចែកចាយទ្រព្យសម្បត្តិហើយប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់" ។ គ្មានអ្វីដែលអស្ចារ្យ ឬ "សាសនា" អ្វីនៅទីនេះឡើយ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងប្រទានពរប្រសិនបើគេស្តាប់បង្គាប់ ។

តើយើងតែងតែនិយាយជារឿយៗយ៉ាងណាថា "ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានឲ្យអ្នក" នៅពេលដែលយើងត្រូវនិយាយយ៉ាងដូច្នេះវិញ "សូមឲ្យខ្ញុំជួយអ្នក" ។ ការអធិស្ឋានមិនមែនជាសេចក្តីបញ្ចប់នៃការទទួលខុសត្រូវរបស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែ វាគ្រាន់តែជាការចាប់ផ្តើមៈ វាបើកទ្វារសំរាប់ព្រះក្នុងការតំរង់ និងផ្តល់កម្លាំងដល់យើងសំរាប់កិច្ចការងាររបស់យើង។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រហែលជាអាចភ្ជាប់ទៅលើទេវវិទ្យារបស់អ្នកម្តាយថេរេសា (Theresa) ដែលបានធ្វើច្រើនខាងឯការប្រព្រឹត្តិរបស់គាត់ ដើម្បីធ្វើឲ្យគ្រីស្តបរិស័ទ និងព្រះគ្រីស្ត មានការគោរពក្នុងចំណោមជនដែលមិនមែនគ្រីស្តបរិស័ទឥណ្ឌា ជាជាងការគិតរាប់ពាន់ពាក្យតាមព្រះគម្ពីរតែមិនធ្វើអ្វីសោះ ។ "កូនរាល់គ្នាអើយ! សូមកុំស្រឡាញ់" ឬស្វែងរកការរីកផុលផុស ឬព្យាយាមចាំមនុស្សបាត់បង់មករកព្រះ "ដោយប្រើតែពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះឡើយ ប៉ុន្តែសូមប្រើសកម្មភាព និងសេចក្តីពិតវិញ" ។

ដោយគ្មានការសង្ស័យឡើយ ប្រជាជាតិរបស់យើងត្រូវការព្រះហស្តរបស់ព្រះមកដាក់លើយើង ។ ពិតប្រាកដហើយយើងត្រូវការអធិស្ឋានសំរាប់ការនេះ ។ ប៉ុន្តែវិតតែពិតប្រាកដទៀតដែរថា យើងត្រូវតែធ្វើនូវអ្វីដែលព្រះទ្រង់បញ្ជា ។ យើងត្រូវតែក្រោកឡើងបន្ទាប់ពីលុតជង្គង់អធិស្ឋាន ឈានជើងចេញដំណើរ កំរើកប្រអប់ដៃជួយធ្វើការ

បើកមាត់និយាយ និងលាតដៃអោប ក្រសោបគ្នា ។ ការអធិស្ឋានគឺជាកូនសោឆ្ពោះទៅរកការរីកដុលផុស ប៉ុន្តែការស្តាប់បង្គាប់ក៏ដូចគ្នាដែរ ។ ព្រះទ្រង់ឆ្លើយតបទៅលើការអធិស្ឋាន ប៉ុន្តែទ្រង់តែងតែឆ្លើយតបតាមរយៈមនុស្ស ។ ប្រហែលជាការឆ្លើយតបរបស់ព្រះអង្គរួមបញ្ចូលយើងដែរ ។ ប្រហែលជាយើងមិនមានអារម្មណ៍ថា យើងមានកំហុសក្នុងការគ្រាន់តែអង្គុយ ហើយច្រៀងដោយ គិតថា "អញប្រាថ្នាថាព្រះគួរធ្វើការអ្វីមួយ" ក្នុងខណៈពេលដែលបដិសេធ គ្រប់ពេលទាំងអស់ចំពោះព្រះដែលមានព្រះបន្ទូលថា "អញប្រាថ្នាថាឯង គួរធ្វើការអ្វីមួយ" ។

HONEYCOMB 4/1 (January 2003): 75–85

Do Justice, Love Mercy

Combating tourism-based sexual exploitation of children

Laurence GRAY

Introduction

Lee is a fifteen-year-old girl lured by her aunt into prostitution. She was sold to a fifty-year-old American man for $400 for four days. After that she was forced to go with a twenty-five-year-old Japanese man for $50. Then the pimp brought her to sleep with a Chinese man far $30. Finally she slept with a forty-year-old Frenchman. The Frenchman slept with her for a month at his rented house. After that she came to stay in an entertainment establishment again. Two days later she was freed through a police raid and sent to an organization.

Physically she was free, but her mind and spirit were still bound by her experience. In all probability true freedom will take much time and support. Linking children with opportunities to regain dignity is a ministry in itself. Challenging the principalities and powers that allow this type of exploitation to exist is the focus of this paper.

The Bible contains many examples of setting captives free. We need today to work toward this aim, while all the time realizing our limitation as broken people who are often captives ourselves. Galatians 5:1 states that Christ has set us free, and instructs us not to allow ourselves to become slaves again. To be a captive to anything

results in reduced potential. Some limitations, such as addiction, can be mitigated by a personal change of will or lifestyle. Others, such as poverty, are externally imposed and less easily remedied by the captive. God challenges us to fulfill our potential.

While it is possible to reflect dignity in adversity, captivity is not God's purpose for humanity. Nevertheless we see children in debt bondage and physical captivity through forced prostitution. Traffickers prey on children in villages, at markets, and on the street. Justice is often slow to act, as systems representing the poor never seem to catch up to the need. God tells us that there is a deceiver, a force working to diminish and destroy life. He appears as a snake in Genesis to tempt and distort. As we work to combat poverty and exploitation, and bring God's presence more fully into the brokenness of the world, we encounter this force of evil. As we work with others in this enterprise we must use the armor God gives to us, since our strength and will alone are not enough.

History provides examples of God's people bringing about change through striving for a different vision. Prophets have challenged the actions of ruling authorities. Leaders are called to account for their faithfulness and their care for the poor. Political success was not recognized if the most vulnerable had no voice in their favor. When the poor were not cared for, and laws absent or misused, God clearly called through the prophets for justice to be restored. The story of Jonah is but one example where a reluctant prophet was given an unpalatable message to tell the city of Nineveh that it needed to change its ways or be destroyed. Certainly Cambodia needs advocates who in the prophetic tradition speak for the defense of others—in this case for children who are exploited for pleasure and profit as tourism grows.

Speaking out can be effective, but if not planned wisely can cause further problems. We may be tempted to focus not so much on our message but on ourselves as messengers to gain credibility, respect, and praise. Jesus was tempted by the devil to perform miracles in the wilderness. He answered that people must not tempt the Lord their God. In order to balance opportunity and risk we need good council and prayer.

We are obligated to pray against exploitation. Joint prayer is an exercise in calling into being by faith an improved set of circumstances—"praying in the kingdom." Change does not always occur immediately before our eyes. The ending of slavery took hundreds of years, but it happened. More recently many people prayed for the ending of apartheid and for justice to come to South Africa. Many can petition governments or international bodies. This is needed especially when working on behalf of the poorest of the poor who have no voice of their own. Christians should be part of this process. Those who hold the Christian worldview are impelled to oppose oppression and injustice on both the spiritual and the political and social levels.

Christians believe that God has made all people in his image. Thus all have inherent dignity and the opportunity to know God. Sin is a barrier to this relationship, which was bridged by the death of Jesus who willingly gave himself for our sake. While Jesus' gift of reconciliation has given a new opportunity to relate with God, we are vulnerable to the influence opposing powers that seek to destroy and debase God's creation. Although we are often weak, we can be strengthened through God's love, and so exercise moral choice and oppose injustice practiced against others. Through our relationship with God our eyes will see and ears hear these things more keenly.

We also have promises from God on which we need to act. "Where two or three are gathered I am there." "Ask and it shall be given, seek and you will find." We need to own these promises, raise our voices to God in prayer, and act locally to the extent we can. As we do so God may call us to further action. A challenge to all is to listen for God's voice in a given situation. We may be called to be led rather than to lead, to change rather than control. This was the call to Peter—to allow himself to be led even to places to which he did not want to go. Prayer with others in humility and seeking God's grace in situations that cry out for intervention is something Christians can do through a personal relationship with their creator. A child being used as a tourism commodity traded for profit and pleasure is one such situation.

Tourism

Cambodia attracted 270,000 visitors in 1999, a number predicted to triple in four years. Cambodia has much to offer with its proud heritage and famous Angkor temples. Recent history also attracts visitors to see this land that has emerged from the shadow of Year Zero. It is a new frontier with more excitement and mystery than those neighboring countries that have been on the tourist trail for decades.

Tourism also provides easy access to vulnerable children through the power and economic disparities fundamental to the "cheap third-world holiday—sun, surf and sex." This other side of Cambodia is promoted through word of mouth, Internet chat rooms, and sometimes publications. Thailand and the Philippines, wishing to mute their reputations as popular destinations for sex tourists, have taken legal moves to protect children. As these countries become more restricted, attention will turn elsewhere. Sex tourists are attracted by impoverished conditions that promote low cost of prostitution, wide availability, and perceived impunity from prosecution. Recent prosecutions and the jailing of an English schoolteacher have served notice that impunity is not assured. However in recent years Cambodia has been increasingly linked to child prostitution, and risks this reputation overshadowing the publicly promoted cultural heritage of the country as its principle association.

The Effects of Sexual Violence on Children

Sexual violence can devastate young lives, as shown by this story of a sixteen-year-old girl. World Vision worked with her from 1999–2000.

At age thirteen Sokha allowed herself to be sold for $600 to a foreigner to help her family pay for medical treatment. After that she practiced prostitution for two years until she became sick. When that happened, clients would not take her and she was thrown out on the street. We worked with her for over a year while she battled HIV. Sokha died at age sixteen, weighing less than 20 kilograms, with no family present. She touched others with her dignity in the

face of death, and through her a church became involved in visiting women at the Russian Hospital to bring support and the Good News.

The story shows the powerlessness of the victim, abuse of power by the offenders, humiliation, physical assault, and isolation in suffering. World Vision partnered with Physicians for Human Rights in 1996 to write a report on the psychosocial effects of sexual exploitation. This study identified the following effects on children:

Trauma. Sexual trauma is the violation of the most intimate and personal aspects of the self. One's own body becomes the setting in which the atrocities are perpetrated. For the young women living in the brothel the sexual violations take place inside the tiny cubical that is their only private living space. There is no safe haven for them.

Shame. A powerful psychological reaction linked to the sexual nature of the trauma. Personal value falls sometimes to the point of seeing no other option because they are worthless.

Betrayal of Trust. Approximately half the young women are sold to brothels by people that they know. This betrayal has long-lasting effects, and relationships develop slowly with children in recovery. Information is precious and sharing in it is earned.

Layers of Truth. The inaccuracy of personal stories suggests coping mechanisms that the girls may have used. Some girls constantly need to reinvent themselves, as they are given a new name and history every week by brothel owners who want to control them and prevent the detection of a missing girl.

Self-blame. Many girls blame their fate on themselves, assuming an exaggerated sense of their part in the events that led to their present circumstances.

Disruption in Normal Development. Young women are forced into a role that separates them from the community. They are not able to participate in many informal socialization activities that would prepare them for future roles as income earner, wife, and mother.

Separation from Family. Important relationships suffer. Many young women grieve loss of contact, particularly with siblings.

Grief and Depression. A sense of hopelessness develops at the loss of freedoms, relationships, and innocence.

Fear. Beatings and punishment from brothel owners are common. Young women are also fearful of contracting AIDS; however, they cannot refuse clients.

Captivity. Young women have endured captivity for weeks, months, and sometimes years. Initially they may fight the brothel owner's demands that they service clients. This results in their being locked in a room for a week, or being beaten until they yield. They lose any sense of control over their own fate.

Being a Good Daughter. In the Cambodian context this is a crucial factor. Many young women see themselves as being able to help their family survive through their prostitution. This gives context and meaning for their personal sacrifice.

These effects serve as a background for those who aid the recovery of survivors.

Contributing Factors

World Vision undertook a joint study with the International Office of Migration in 1996 to understand the pattern of trafficking from Cambodia to Thailand. We found the following factors increase the risk to girls of being sold or trafficked:

Poverty
Lack of education
Involvement of relatives
Ease of deception by traffickers (in situations where people do not know about traffickers, or are too trusting)
Lack of border control
Lack of vocational options
Community resignation to the existence of prostitution

These factors are not exceptional in many countries. World Vision works in different ways with a variety of actors in the best interests of children.

What Can Be Done Against This Background?

Freedom from exploitation is upheld through such international instruments as the Convention on the Rights of the Child and the Universal Declaration on Human Rights. Countries where the rule of law is strong have mechanisms to address crimes of exploitation. These include not only the legal system but also medical and human services. Public debate enables the public to express its views; helps hold the police, judiciary, and government accountable; and encourages debate on the need for change.

World Vision Cambodia as a child-focused Christ-centered agency places advocacy as a core activity in working with the poor, seeking justice and promoting transformation. It both uses its own voice to speak up on issues adversely affecting children, and helps the poor and marginalized to speak for themselves.

Child Sexual Exploitation and Tourism Research Project

Sexual exploitation clearly violates the rights of children. World Vision undertakes projects that work with child victims. World Vision is therefore witness to the resulting damage done to the children—physical (sexually transmitted diseases), psychological, and social (stigmatism by family and society). These in turn lead to unemployment, isolation, sickness, and even death.

As a result, World Vision initiated an investigation of the link between the tourist industry and sexual exploitation of children in Cambodia. The research was conducted jointly by universities, NGOs, and government ministries (including the Ministry of Tourism). The investigation was structured along the following lines:

Aim: To reduce the incidence of child sexual exploitation in Cambodia, and to promote mechanisms to protect children from sexual exploitation through tourism.

Objectives:

- To raise awareness among Cambodian government ministries of the nature of the problem and how it can be tackled
- To raise awareness among children and their families of the nature and occurrence of the practice

- To reveal the need for cooperation between all sectors of the Cambodian government and civil society to work toward ending this practice.

Activities:

- Research project organized by World Vision Cambodia, in partnership with the government of Cambodia, the Cambodian National Council for Children, and the Ministry of Social Affairs, Labor, and Vocational Training.
- Publication of the report "Child's Work, Adult's Play: Report of Research on Child Sex Tourism in Cambodia." This report was distributed among various government ministries in Cambodia, as well as embassies, industry, and NGOS.

Participants:

Interviewees in Phnom Penh, Seam Riep, and Sihanoukville:

68 children (average age 15)
26 motorbike taxi drivers
32 government staff of Ministry of Tourism
14 government staff of Ministry of Social Affairs, Women's Affairs, provincial police departments
5 NGO staff
32 tourist facility, e.g., hotel guest house staff
20 general public

Who is Involved in Child Sexual Exploitation?

The Ministry of Tourism says that 65% of tourists to Cambodia in the year 2000 were men. Research conducted with the Ministry of Tourism and The Cambodian National Children's Council in three main tourist locations revealed the following information from children themselves.

88% of children had been involved in providing sexual services for tourists. Information also came from twenty members of the general public who live close to entertainment establishments. They estimated that 42% of the girls were taken away from the facility by clients, 47% were left alone, and 9% were taken by pimps. It was estimated that 60% of the children who had contact with tourists were 14 to 18 years old, and 40% were 18 to 22 years old.

Twenty-two travel agents and tour operators in the three locations estimated that the main groupings of tourists were: those visiting for cultural tourism 32%; for business 25%; for official visits 20%; for sex tourism 22%.

According to the interviewees, the foreigners that contacted children for sexual intercourse were 45% Chinese, 22% French, 18% American, 4% Australian, and 36% unknown Westerners.

Among the twenty-eight Ministry of Tourism officers interviewed, 78% said that they saw children going with male foreigners. The interviewees identified the major groups of foreigners that the children went with as follows: 18% American, 18% Japanese, 14% Chinese, 9% French, and 32% European white-skinned men.

The impact to date of the study has been:

- Increased Government response in training, regulation, and monitoring of tour guides.
- Formulation of Government regulations for tour guides and commitment to regulate tourist services.
- Increased publicity of the issue locally, regionally, and internationally; i.e., media coverage in Khmer language press and CNN.
- A workshop planned with government, NGOs, and business on the tourism industry's role in combating sexual exploitation of children.
- Commitment from some tour operators to be partners with the Government and NGOs in promoting child-safe tourism.
- The Ministry of Tourism presents the study at the United Nations Economic and Social Commission for Asia and the Pacific regional inter-governmental conference on prevention of sexual exploitation of children linked to tourism.
- Continued cooperation with the Royal Government of Cambodia in the implementation action of their five-year plan to combat the sexual exploitation of children.
- The research has been used by the Asia Development Bank in forming its poverty alleviation strategy.

- The British embassy has funded World Vision to work with the Ministry of Tourism for two years to strengthen its training of tour guides and monitor this issue.

Responses from the Government as a result of the July 2000 study and the subsequent workshop have included:

- Convening of a further planning workshop with government, NGOs, and business on the tourism industry's role in combating sexual exploitation of children
- Commitment from several tour operators to partner with the government and NGOs in promoting child-safe tourism
- Increased links with industry and NGOs
- A Ministry of Tourism presentation of the July 2000 study at a regional inter-governmental conference on prevention of sexual exploitation of children linked to tourism
- Inclusion of study findings and key recommendations in the Royal Government of Cambodia Report to the Second World Congress against Commercial Sexual Exploitation of Children in Yokohama, December 2001.
- Continued cooperation by the Ministry of Tourism and NGOs with the Royal Government of Cambodia in the implementation of the five-year plan to combat the sexual exploitation of children
- Discussions with tour associations and businesses on self-regulation measures to enhance child protection.
- At the request of the Ministry of Tourism, the Asian Development Bank has included building government and tourism industry capacity to respond to commercially sexually exploited children as part of its assistance to the Cambodian government's Socio-economic Development Plan.

Conclusion

Sexual violence directed at children is unacceptable. It requires action at many levels. Tourism is growing; it involves all countries; visitors include both domestic and foreign visitors. Industry standards are clearly needed. Prosecution is required, regardless of

the nationality of the offender. The world's governments, with the support of United Nations agencies and international organizations, have the responsibility to ensure that children are protected from such crimes. Developing countries need support through bilateral and multilateral initiatives to respond to these issues as part of their efforts to build civil societies. Further, the tourist sector has the obligation to move away from practices that allow the exploitation of children and promote child safety. Initiatives must also involve child participation in communities to promote a safer world for children. Community leaders need to be rallied so that it is no longer acceptable for a girl to be traded, or that a rapist pay only financially for his actions.

Failure to act will mean that we fail children like Sokha. We leave them only few options and a short, painful life. Christians know that this is not right, and through God's grace believe things can improve. We need to be challenged by these circumstances and not indifferent to them. To take action will build opportunity for children. Those with influence, economic power, and the privilege of choice can greatly influence the lives of children in poor areas near borders and tourist destinations. Our actions must reflect the seriousness of this task.

សំណុំទឹកឃ្មុំ ៤/១ (មករា ២០០៣)៖ ៨៦-១០៥

ផ្តល់យុត្តិធម៌ សេចក្តីស្រឡាញ់ និង សេចក្តីមេត្តាករុណា

ការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងទេសចរណ៍ដែលមានមូលដ្ឋានលើការកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទរបស់កុមារ

ល័រេន វគ្រ

សេចក្តីផ្តើម

លី គឺជាកុមារីអាយុ ១៥ឆ្នាំ ត្រូវម្តាយមីងរបស់ខ្លួនល្បួងលោមបោកឲ្យទៅក្នុងរបរពេស្យាចារ ។ នាងត្រូវបានគេលក់ទៅឲ្យបុរសជនជាតិអាមេរិកាំងម្នាក់ អាយុ៥០ឆ្នាំ ក្នុងតម្លៃ៤០០ដុល្លារអាមេរិកសំរាប់៤ថ្ងៃ ។ បន្ទាប់ពីនោះមក នាងត្រូវបានបង្ខំឲ្យទៅជាមួយបុរសជនជាតិជប៉ុនម្នាក់ទៀតអាយុ ២៥ឆ្នាំ ក្នុងតំលៃ៥០ដុល្លារអាមេរិក ។ បន្ទាប់មកទៀតមេបនបាននាំនាងទៅដេកជាមួយបុរសចិនម្នាក់ក្នុងតម្លៃ ៣០ដុល្លារ អាមេរិក ។ ទីបំផុតនាងដេកជាមួយបុរសអាយុ៤០ឆ្នាំជនជាតិបារាំងម្នាក់ទៀត ។ ជនជាតិបារាំងម្នាក់នេះ បានដេកជាមួយនាងអស់រយៈពេលមួយខែនៅឯផ្ទះជួលរបស់គេ ។ បន្ទាប់មក នាងត្រលប់មកស្នាក់នៅកន្លែងទទួលភ្ញៀវរបស់នាងម្តងទៀត ។ បន្ទាប់ពី២ថ្ងៃក្រោយមក នាងបានមានសេរីភាពដោយក្រុមប៉ូលីសកំចាត់ពេស្យាចារ ហើយបានបញ្ជូននាងទៅឯអង្គការមួយ ។

ចំពោះរូបរាងកាយនាងមានសេរីភាពមែន ប៉ុន្តែគំនិត និងវិញ្ញាណរបស់នាងនៅតែជាប់ចំណងដោយបទពិសោធន៍របស់នាង ។ ប្រហែលជានៅក្នុងគ្រប់ទាំងសេរីភាពនៃសេចក្តីពិតទាំងអស់ត្រូវតែមានការជួយផ្គត់ផ្គង់ និងចំណាយពេលច្រើនថែមទៀត ។ ការភ្ជាប់ក្មេងជាមួយនឹងឱកាសដើម្បីទទួលនូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរឡើងវិញ នេះគឺជាព័ន្ធកិច្ចមួយពិតប្រាកដហើយ ។ ការទប់ស្កាត់នូវវិញ្ញាណ និងអំណាចដែលអនុញ្ញាតឲ្យមាននូវប្រភេទនៃទោហនកម្មនេះ គឺជាការផ្តោតចិត្តទុកដាក់របស់មេរៀននេះ ។

មានគំរូជាច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៃការរំដោះពួកឈ្លើយឲ្យមានសេរីភាព ។ សព្វថ្ងៃនេះយើងត្រូវតែធ្វើឆ្ពោះទៅចំពោះគោលដៅនេះក្នុងខណៈពេលដែលទទួលស្គាល់ពីភាពមានព្រំដែនរបស់ខ្លួន ក្នុងគ្រប់ពេលទាំងអស់ទុកដូចមនុស្សដែលមានការឈឺចាប់ ដែលតែងតែដាក់ខ្លួនឯងជាឈ្លើយ ។ កាឡាទី ៥:១ បាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានរំដោះយើងឲ្យមានសេរីភាពហើយ ហើយបានបង្រៀនយើងមិនឲ្យក្លាយទៅជាទាសករម្តងទៀតទេ ។ ការធ្លាក់ខ្លួនទៅជាឈ្លើយនៃរបស់អ្វីមួយហុចលទ្ធផលជាការកាត់បន្ថយសក្តានុពល ។ ភាពមានព្រំដែនខ្លះ ដូចជាការញៀនថ្នាំអាចបន្ធូរបាន ដោយការផ្លាស់ប្រែផ្ទាល់ខ្លួននៃបំណងចិត្ត និងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ ។ អ្វីៗផ្សេងៗទៀត ដូចជា ភាពក្រីក្រ គឺជាសភាពគ្របដណ្តប់ខាង ក្រៅ ហើយមានភាពមិនសូវជាងាយស្រួលឲ្យឈ្លើយព្យាបាលនោះ ឡើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់ជំរុញឲ្យយើងបំពេញសក្តានុពល របស់យើង ។

ក្នុងខណៈពេលដែលអាចឆ្លុះបញ្ចាំងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរបាន នៅក្នុងការលំបាក ព្រះជាម្ចាស់គ្មានបំណងចង់ឲ្យមនុស្សជាតិរស់នៅក្នុងភាពជាឈ្លើយនោះទេ ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងឃើញក្មេងៗដែលជាប់បំណុល និងភាពជាឈ្លើយខាងរូបកាយតាមរយៈការបង្ខិតបង្ខំឲ្យទៅជា

ពេស្យាចារ ។ អ្នកជួញដូរផ្លូវភេទ ចាប់ក្មេងនៅភូមិផ្សេងៗនៅឯទីផ្សារ និងនៅតាមដងផ្លូវ ។ ការអនុវត្តន៍ភាពយុត្តិធម៌គឺតែងតែមានភាពយឺតយ៉ាវ ដូចជាប្រព័ន្ធតំណាងឲ្យជនក្រីក្រហាក់បីដូចជា មិនដែលឈោងចាប់ដើម្បីបំពេញនូវសេចក្តីត្រូវការឡើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រាប់យើងថា គឺមានមេឆបោកជាអនុភាពមួយដែលកំពុងធ្វើការដើម្បីកំទេច និងបំផ្លាញជីវិត ។ វាបង្ហាញខ្លួនដូចជាពស់នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ដើម្បីល្បួង និងបំប្លែងឲ្យខុស ។ ក្នុងការដែលយើងតស៊ូប្រយុទ្ធជាមួយភាពក្រីក្រ និងការកេងប្រវញ្ចន៍ ហើយនាំព្រះវត្តមានរបស់ព្រះដ៏ពេញលេញទៅក្នុងភាពខូចខាតនៃលោកនេះ យើងជួបអនុភាពនៃវិញ្ញាណអាក្រក់ទាំងអស់នេះ ។ ដូចដែលយើងធ្វើការជាមួយអ្នកដទៃទៀតនៅក្នុងសហគ្រាស នេះយើងត្រូវតែប្រើអាវុធរបស់ព្រះដែលផ្តល់មកឲ្យយើង ដោយព្រោះ កំលាំង និងទឹកចិត្តតែមួយគត់របស់យើងមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ។

ប្រវត្តិសាស្ត្រផ្តល់មកនូវគំរូនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ ដែលនាំការបំផ្លាស់បំប្រែតាមរយៈការខិតខំប្រឹងប្រែងស្វែងរកនូវទស្សនៈផ្សេង ។ ពួកហោរាត្រូវបានជំរុញដោយសកម្មភាពនៃអំណាចគ្រប់គ្រង ។ អ្នកដឹកនាំត្រាស់ហៅឲ្យទទួលខុសត្រូវសំរាប់សេចក្តីស្មោះត្រង់ និងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះជនក្រីក្រ ។ ជ័យជំនះនយោបាយមិនត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ទេ ប្រសិនបើអ្នកដែលងាយរងគ្រោះគ្មានឱកាសបញ្ចេញសំលេងការពារផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ។ នៅពេលដែលអ្នកក្រីក្រគ្មាននរណាយកចិត្តទុកដាក់ និងគ្មានច្បាប់ ឬប្រើច្បាប់ខុស ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាបានត្រាស់ហៅយ៉ាងច្បាស់លាស់តាមរយៈហោរាផ្សេងៗ ឲ្យស្តារឡើងវិញនូវសេចក្តីយុត្តិធម៌ ។ រឿងរបស់យ៉ូណាស គឺជាគំរូមួយអំពី ហោរាដែលមានការស្ទាក់ស្ទើរ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ឲ្យនាំនូវព្រះបន្ទូលនៃការប្រែចិត្តទៅប្រាប់ដល់ទីក្រុង នីនីវេ ដើម្បីឲ្យពួកគេផ្លាស់ប្រែផ្លូវប្រព្រឹត្តរបស់គេ

បើមិនយ៉ាងដូច្នេះទេ ទីក្រុងនោះនឹងត្រូវបំផ្លាញ ។ ពិតប្រាកដណាស់ កម្ពុជាត្រូវការមេធាវី ឬអ្នកតស៊ូមតិដែលដើរតាមប្រពៃណីរបស់ពួកហោរាដែលហ៊ានចេញមុខនិយាយ និងការពារផលប្រយោជន៍អ្នកដទៃ - នៅក្នុងករណីនេះ សំរាប់កុមារដែលត្រូវបានគេជញ្ជូនយកផលប្រយោជន៍ ដើម្បីបំពេញសេចក្តីត្រេកត្រអាល និងភាពចំណេញ នៅពេលដែលទេសចរណ៍កាន់តែមានការរីកចំរើនឡើង ។

ការបញ្ចេញសំដីអាចមានប្រសិទ្ធភាព ប៉ុន្តែប្រសិនបើគ្មានគំរោងការដ៏មានប្រាជ្ញាអាចបណ្តាលឲ្យមានបញ្ហាកាន់តែខ្លាំងឡើង ។ យើងប្រហែលជាមិនចង់ផ្តោតខ្លាំងទៅលើសាររបស់យើង ប៉ុន្តែលើខ្លួនឯងវិញដែលជាអ្នកនាំសារដើម្បីទទួលនូវកិត្តិស័ព្ទ ការគោរព និងការសរសើរ ។ ព្រះយេស៊ូ ត្រូវអារក្សល្បួងឲ្យព្រះអង្គធ្វើការអស្ចារ្យនៅក្នុងវាលរហោស្ថាន ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ឯងមិនត្រូវល្បងព្រះអម្ចាស់នៃឯងឡើយ ។ នៅក្នុងការថ្លឹងថ្លែងរវាងឱកាស និងការប្រថុយ គឺយើងត្រូវការការប្រឹក្សាល្អ និងការអធិស្ឋានល្អ ។

យើងមានកាតព្វកិច្ចអធិស្ឋានប្រឆាំងទៅនឹងការកេងប្រវញ្ចន៍ ។ ការអធិស្ឋានរួម គឺជាការហ្វឹកហាត់នៅក្នុងការធ្វើឲ្យកាលៈទេសៈល្អប្រសើរឡើងដោយជំនឿ - "អធិស្ឋាននៅក្នុងអាណាចក្រ" ។ ការផ្លាស់ប្រែមិនដែលកើតមានឡើងភ្លាមៗចំពោះភ្នែករបស់យើងនោះទេ ។ ការបញ្ចប់ទាសភាព ត្រូវចំណាយពេលជាច្រើនឆ្នាំ ទើបវាពិតជាអាចកើតមានឡើងបាន ។ ថ្មីៗនេះមានមនុស្សជាច្រើនថែមទៀតបានអធិស្ឋានឲ្យមានការបញ្ចប់ការប្រកាន់ពូជសាសន៍ និងសូមឲ្យមានយុត្តិធម៌កើតឡើងនៅប្រទេសអាហ្វ្រិកខាងត្បូង ។

មនុស្សជាច្រើនអាចសូមអង្វរឲ្យរដ្ឋាភិបាល ឬក្រុមអន្តរជាតិផ្សេងៗ ។ នេះជាសេចក្តីត្រូវការជាពិសេសនៅពេលដែលធ្វើការជំនួស

មុខឲ្យក្រីក្របំផុតក្នុងចំណោមអ្នកក្រីក្រ ដែលគ្មានសំលេងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ គ្រីស្តបរិស័ទត្រូវតែរួមចំណែកនៅក្នុងដំណើរការនេះ ។ អស់អ្នកដែលកាន់ខ្ជាប់តាមគតិលោករបស់គ្រីស្តបរិស័ទ ត្រូវតែជំរុញប្រឆាំងទៅនឹងការជិះជាន់ និងភាពអយុត្តិធម៌ ទាំងខាងវិញ្ញាណនយោបាយ និងក៏រិតនៃសង្គម ។

គ្រីស្តបរិស័ទជឿថា ព្រះជាម្ចាស់បង្កើតមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងរូបអង្គទ្រង់ ។ គ្រប់គ្នាបានទទួលភាពថ្លៃថ្នូរ និងឱកាសឲ្យស្គាល់ព្រះ ។ បាបគឺជារនាំងកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងនេះ ប៉ុន្តែការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាស្ពានតភ្ជាប់ឡើងវិញ ដោយទ្រង់សព្វព្រះទ័យលះបង់អង្គទ្រង់ផ្ទាល់សំរាប់យើង ។ ក្នុងខណៈពេលដែលព្រះយេស៊ូវផ្តល់អំណោយនៃការផ្សះផ្សាដល់យើង គឺព្រះអង្គផ្តល់ឱកាសមួយថ្មី ដើម្បីឲ្យយើងអាចទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះសាជាថ្មីបាន យើងត្រូវតែប្រឆាំងដាច់ខាតទៅចំពោះរាល់អំណាចដែលស្វែងរកការបំផ្លាញ និងបន្ទាបបន្ថោករបស់ដែលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតមក ។ ទោះបីជាយើងតែងតែខ្សោយក៏ដោយ យើងត្រូវបានផ្តល់កម្លាំងតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះជាម្ចាស់ ហើយដូចគ្នាដែរត្រូវអនុវត្តសីលធម៌ ជ្រើសរើស និងប្រឆាំងចំពោះការប្រព្រឹត្តិយ៉ាងអយុត្តិធម៌ដល់អ្នកដទៃ ។ តាមរយៈទំនាក់ទំនងរវាងយើងជាមួយព្រះធ្វើឲ្យភ្នែករបស់យើងនឹង មើលឃើញ ហើយត្រចៀករបស់យើងនឹងឮការទាំងអស់នេះកាន់តែច្បាស់ឡើង ។

យើងក៏មានព្រះបន្ទូលសន្យាមកពីព្រះផងដែរនូវអ្វីដែលយើងគួរបញ្ចេញសកម្មភាព ។ "បើសិនជាមានពីរ ឬបីនាក់ជួបជុំគ្នាដោយនូវព្រះនាមព្រះអង្គនោះ ទ្រង់នឹងគង់នៅទីនោះ" ។ "សូមនោះអ្នកនឹងបានស្វែងរកនោះនឹងឃើញ" ។ យើងត្រូវតែរក្សាព្រះបន្ទូលសន្យាទាំងអស់នេះទុកជាកម្មសិទ្ធរបស់យើង បន្លឺសំលេងយើងឡើងទៅព្រះជាម្ចាស់

នៅក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់យើង ហើយអនុវត្តយ៉ាងណាតាមការដែលយើងអាចទៅរួច ។ នៅពេលដែលយើងធ្វើយ៉ាងដូច្នេះបាននោះ ព្រះអង្គនឹងត្រាស់ហៅយើងឲ្យបញ្ចេញសកម្មភាពបន្ថែមទៀត ។ ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តដល់បងប្អូនគ្រប់គ្នា ឲ្យស្តាប់សំលេងរបស់ព្រះនៅក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ ។ យើងប្រហែលជាត្រូវព្រះអង្គត្រាស់ហៅមកឲ្យទទួលការដឹកនាំ មិនមែនមកឲ្យដឹកនាំគេទេ ឲ្យមកផ្លាស់ប្រែ មិនមែនឲ្យមកត្រួតត្រាទេ ។ នេះគឺជាការត្រាស់ហៅរបស់ ពេត្រុស - ដែលគាត់អនុញ្ញាតឲ្យព្រះជាម្ចាស់ដឹកនាំខ្លួនគាត់ សូម្បីទៅកន្លែងដែលគាត់មិនចង់ទៅក៏ដោយ ។ អធិស្ឋានជាមួយអ្នកដទៃក្នុងភាពបន្ទាបខ្លួន និងស្វែងរកព្រះគុណនៃព្រះក្នុងហេតុការណ៍ដែលស្រែករកការធ្វើអន្តរាគមន៍ គឺជាការដែលគ្រីស្តបរិស័ទអាចធ្វើបានតាមរយៈទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនជាមួយព្រះដែលបង្កើតខ្លួនមក ។ ក្មេងដែលត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយអ្នកទេសចរណ៍ដូចជារបស់លក់ដូរសំរាប់ផលប្រយោជន៍ និងភាពត្រេកត្រអាលរបស់ខ្លួន គឺជាហេតុផលមួយដែលយើងគួរគិតពិចារណា ។

ទេសចរណ៍

ប្រទេសកម្ពុជាអូសទាញទេសចរណ៍ ២៧០០០០នាក់នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៩ ការទាយទុកជាមុនថាចំនួននឹងកើនឡើង ៣ដងនៅរយៈពេល៥ឆ្នាំខាងមុខ ។ ប្រទេសកម្ពុជាមានមោទនភាពខ្លាំងណាស់ក្នុងការចែកចាយភ្ញៀវនូវ កេរ្តិ៍មរតក និងវត្តល្បីល្បាញក្នុងលោកគឺអង្គរវត្ត ។ ប្រវត្តិសាស្ត្រថ្មីៗនេះ ក៏ផ្តល់ការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងផងដែរដល់ភ្ញៀវទេសចរណ៍ ដើម្បីឲ្យពួកគេឃើញទឹកដីនេះដែលបាន (ចាប់ផ្តើមដោយដៃទទេ) ប្រែក្លាយពីស្រមោលនៃឆ្នាំសូន្យ ។ វាគឺជា ប្រទេសថ្មីមុខគេរួមជាមួយភាព

រំភើប និងភាពអាចកំបាំងជាងប្រទេសជិតខាងនានា ដែលគេធ្លាប់មានអ្នកទេសចរណ៍ជាច្រើនទសវត្សមកហើយ ។

ទេសចរណ៍មានការងាយស្រួលទាក់ទងដល់ក្មេងដែលងាយរងគ្រោះតាមរយៈអំណាច និងសេដ្ឋកិច្ចជាមូលដ្ឋានទៅដល់ “វិស្សមកាលនៅលោកទីបីដ៏ថោក ដែលមានពន្លឺសូរិយា រលកសមុទ្រ និងសេពកាម” ។ នៅផ្នែកខាងក្រៅនៃប្រទេសកម្ពុជា មានការផ្សព្វផ្សាយតាមរយៈពាក្យដែលចេញពីមាត់ ការសន្ទនានៅក្នុងបន្ទប់អ៊ិនធឺណិត និងពេលខ្លះមានការបោះពុម្ពផ្សាយ ។ ប្រទេសថៃ និងប្រទេសហ្វីលីពីន សង្ឃឹមចង់បំបាត់នូវកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ដែលល្បីរន្ទឺថាជាទីដៅនៃទេសចរណ៍ផ្លូវភេទ ពួកគេបានអនុវត្តច្បាប់ដើម្បីការពារកុមារ ។ ក្នុងខណៈពេលដែលប្រទេសទាំងនេះបង្កើននូវភាពតានតឹង ការចាប់អារម្មណ៍ត្រូវតែវិលរកកន្លែងផ្សេងវិញ ។ អ្នកទេសចរណ៍ផ្លូវភេទបានមានការទាក់ទាញដោយលក្ខខណ្ឌស្ថិតស្ថេរ ដែលមានការផ្សព្វផ្សាយតំលៃថោកនៃពេស្យាចារ ឱកាសដ៏ទូលំទូលាយ និងទទួលនូវភាពឥតមានទោសពីការចោទប្រកាន់ ។ ការប្តឹងចោទប្រកាន់ថ្មីៗនេះ និងជនជាប់ពន្ធនាគារដែលជាគ្រូជនជាតិអង់គ្លេសមួយរូបនោះ បានបង្ហាញឲ្យឃើញថា ភាពគ្មានទោសគឺមិនប្រាកដឡើយ ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ឆ្នាំថ្មីៗនេះប្រទេសកម្ពុជាមានការរីកចំរើនចំពោះអំពើពេស្យាចារលើកុមារ និងធ្វើឲ្យគ្រោះថ្នាក់ដល់កេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ខ្លួន ឆ្លុះស្រមោលបាំងជាសាធារណៈនូវការផ្សព្វផ្សាយពីកេរ្តិ៍មរតកប្រពៃណីនៃប្រទេសជាគោលការណ៍ដែលទាក់ទងគ្នានោះ ។

ផលប៉ះពាល់នៃការបំពានផ្លូវភេទរបស់កុមារ

ការបំពានផ្លូវភេទអាចបំផ្លាញជីវិតក្មេងដូច ដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងរឿងរបស់ក្មេងស្រីអាយុ ១៦ឆ្នាំម្នាក់ ។ អង្គការទស្សនៈពិភពលោកធ្វើការជួយនាងចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៩៩-២០០០ ។

នៅក្នុងអាយុ១៣ឆ្នាំ សុខាយល់ព្រមលក់ខ្លួន ក្នុងតំលៃ$៦០០ ទៅជនបរទេសម្នាក់ ដើម្បីជួយឲ្យគ្រួសារនាងមានលុយបង់ថ្លៃថ្នាំពេទ្យក្នុងការព្យាបាលជម្ងឺ ។ បន្ទាប់ពីនោះមកនាងចូលធ្វើជាពេស្យាចារអស់រយៈពេល២ឆ្នាំទៀតរហូតដល់នាងឈឺ ។ នៅពេលដែលការនោះកើតឡើងភ្ញៀវនឹងមិនទទួលនាងទៀតទេ ហើយនាងត្រូវបានបោះចេញទៅខាងក្រៅលើចិញ្ចើមថ្នល់ ។ យើងធ្វើការជួយនាងអស់រយៈពេលមួយឆ្នាំ នៅពេលដែលនាងមានជម្ងឺអេដស៍ ។ សុខាស្លាប់ក្នុងអាយុ ១៦ឆ្នាំ ទម្ងន់ស្រាលជាង២០គីឡូក្រាម ហើយគ្មានវត្តមានគ្រួសារនាងឡើយ ។ នាងផ្តល់នូវការប៉ះពាល់ចិត្តដល់អ្នកដទៃ ដោយបន្សល់ទុកនៅសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់នាងក្រោយពីនាងស្លាប់ទៅ ហើយតាមរយៈនាង ពួកជំនុំរបស់នាងចាប់ផ្តើមរួមចំណែកក្នុងការសួរសុខទុក្ខស្ត្រីនៅឯមន្ទីពេទ្យរុស្ស៊ីដើម្បីនាំការជួយផ្គត់ផ្គង់និងដំណឹងល្អ ។

រឿងនេះបង្ហាញពីភាពខ្សោយរបស់ជនរងគ្រោះ ការល្មើសអំណាចដោយអ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើស ភាពទន់ទាប ការបំពានលើរូបកាយ និងភាពឯកោនៅក្នុងការរងទុក្ខ ។ អង្គការទស្សនៈពិភពលោកបានរួមសហការជាមួយគ្រូពេទ្យសំរាប់សិទ្ធិមនុស្សក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៦ ដើម្បីសរសេររបាយការណ៍ស្តីអំពីផលប៉ះពាល់ខាងផ្លូវចិត្តនៃការកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទ ។

ការសិក្សានេះ បង្ហាញឲ្យឃើញពីផលប៉ះពាល់ដល់កុមារដូចតទៅៈ

របួសផ្លូវចិត្តៈ ការរបួសផ្លូវចិត្តខាងផ្លូវភេទ គឺជាការបំពានយ៉ាងខ្លាំងទៅលើចំណុចសំខាន់នៃរឿងផ្ទាល់ខ្លួន ។ នៅពេលដែលរាងកាយរបស់ខ្លួនក្លាយទៅជាការដាក់នៅត្រង់ចំណុចនៃការប្រព្រឹត្តិនៃអំពើឃោរឃៅ ។ សំរាប់នារីក្មេងៗដែលរស់នៅក្នុងផ្ទះបនការបំពានទៅលើផ្លូវភេទត្រូវបានកើតមានឡើងនៅក្នុងបន្ទប់ដ៏តូចដែលជាកន្លែងរស់នៅផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ។ ពួកគេគ្មានទីជំរកដែលមានសុវត្ថិភាពឡើយ ។

ភាពអាម៉ាស់ៈ ការចាប់អារម្មណ៍ទៅលើចិត្តសាស្ត្រយ៉ាងខ្លាំងមួយភ្ជាប់ទៅនឹងលក្ខណៈទូទៅនៃផ្លូវភេទចំពោះការរបួសផ្លូវចិត្ត ។ ការធ្លាក់ចុះនៃតំលៃផ្ទាល់ខ្លួនពេលខ្លះស្ថិតនៅលើចំណុចដែលមើលឃើញករណីផ្សេងទៀតពីព្រោះខ្លួនឯងគ្មានតំលៃទៀតឡើយ ។

ការក្បត់ការទុកចិត្តៈ ប្រហែលជាចំនួនពាក់កណ្តាលនៃនារីក្មេងៗត្រូវបានលក់ទៅឲ្យផ្ទះបន ដោយមនុស្សដែលពួកគេស្គាល់ ។ អំពើក្បត់នេះអាចកើតមានរយៈពេលយូរ និងភាពទំនាក់ទំនង អភិវឌ្ឍយ៉ាងយឺតៗជាមួយក្មេងក្នុងការស្តារនូវអារម្មណ៍នេះឡើងវិញ ។ ពត៌មានគឺមានតំលៃខ្លាំងណាស់ និង ចែកចាយនូវអ្វីដែលវាអាចទទួល ។

ស្រទាប់នៃសេចក្តីពិតៈ រឿងផ្ទាល់ខ្លួនផ្សេងៗ ដែលមិនត្រឹមត្រូវបានទុកជារបៀបដើម្បីឲ្យក្មេងស្រីៗនោះយកមកប្រើ ។ ក្មេងស្រីខ្លះៗត្រូវបានប្រឌិតខ្លួនរបស់គេសាជាថ្មីជានិច្ច ដូចជាការផ្តល់ឲ្យនូវឈ្មោះថ្មី និងប្រវត្តិជារឿងរាល់សប្តាហ៍ដោយមេបនដែលមានការចង់គ្រប់គ្រង ពួកគេហើយការពារកុំឲ្យមានការស៊ើបអង្កេតរកឃើញនូវក្មេងស្រីៗ ដែលបាត់បង់ ។

ការបន្ទោសខ្លួនឯងៈ ក្មេងៗជាច្រើនបន្ទោសទៅលើកម្មផលរបស់ពួកគេ ដោយសរុបថា នេះគឺជាកម្មពៀរបស់គេដែលដឹកនាំពួកគេឲ្យទទួលនូវលទ្ធផលដូចបច្ចុប្បន្ននេះ ។

ការរំខានដល់ការអភិវឌ្ឍន៍សម្បជញ្ញៈ នារីក្មេងៗត្រូវបានបង្ខំចូលទៅក្នុងតួនាទីដែលញែកពួកគេពីសហគមន៍ ។ ពួកគេមិនអាចចូលរួមនៅក្នុងសកម្មភាពក្រៅផ្លូវការរបស់សង្គមបានទេ ដែលអាចរៀបចំពួកគេសំរាប់តួនាទីអនាគតទុកដូចជាអ្នកទទួលប្រាក់ចំណូល ជាប្រពន្ធ និងជាម្ដាយដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែរ ។

ការបែកចេញពីគ្រួសារៈ ទំនាក់ទំនងដែលសំខាន់ ទទួលនូវការរងទុក្ខ ។ មាននារីក្មេងជាច្រើនសោកសង្រេងដោយព្រោះមានការបាត់បង់អ្នកដែលអាចទំនាក់ទំនង ជាពិសេសជាមួយបងប្អូនបង្កើត ។

ការសោកសៅ និងភាពក្រៀមក្រំចិត្តៈ មានអារម្មណ៍អស់សង្ឃឹមកើតឡើងដោយសារបាត់បង់សេរីភាព ទំនាក់ទំនង និងភាពគ្មានទោស ។

ចិត្តភ័យខ្លាចៈ ការវាយដំ និងការដាក់ទារុណកម្មពីមេបនកើតឡើងជាទូទៅ ។ នារីក្មេងៗគឺពេញទៅដោយការភ័យខ្លាចចំពោះការឆ្លងជំងឺអេដស៍ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនអាចបដិសេធភ្ញៀវបានឡើយ ។

ភាពជាប់ជាឈ្លើយៈ ក្មេងស្រីៗមានការទ្រាំទ្រក្នុងភាពជាឈ្លើយជាច្រើនសប្ដាហ៍ ជាច្រើនខែ និងពេលខ្លះរហូតដល់ឆ្នាំ ។ ពេលម្ដងម្កាលពួកគេតទល់ជាមួយការបញ្ជារបស់មេបនចំពោះការបំរើភ្ញៀវ ។ លទ្ធផលគឺពួកនាងត្រូវគេចាក់សោឲ្យនៅក្នុងបន្ទប់អស់មួយសប្ដាហ៍ ឬក៏ទទួលនូវការវាយដំរហូតដល់ពួកនាងយល់ព្រមធ្វើ ។ ពួកនាងមានការបាត់បង់អារម្មណ៍គ្រប់គ្រងទៅលើរឿងកម្មផលរបស់ពួកគេ ។

ភាពជាកុលធីតាៈ នៅក្នុងប្រពៃណីខ្មែរ រឿងនេះគឺជាកត្តាសំខាន់។ នារីក្មេងជាច្រើនមើលលើខ្លួនគេទុកដូចជាអ្នកដែលមានសមត្ថភាពក្នុងការជួយរំដោះគ្រួសាររបស់គេតាមរយៈធ្វើជាស្រីពេស្យា ។ នេះជាការឆ្លើយតបទៅចំពោះបរិបទ និងអត្ថន័យនៃការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ។

ផលប៉ះពាល់ទាំងនេះ អាចមានប្រយោជន៍ដល់អស់អ្នកដែលជួយស្តារលទ្ធភាពឡើងវិញឲ្យជនរងគ្រោះទាំងនោះ ។

កត្តានៃការចែកចាយ

អង្គការទស្សនៈពិភពលោកនៅក្រោមការទទួលចូលរួមសិក្សាជាមួយការិយាល័យអន្តរជាតិ និងអន្តោប្រវេស្តន៍នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៦ ដើម្បីឲ្យយល់ពីរបៀបនៃការជួញដូរផ្លូវភេទពីប្រទេសកម្ពុជាទៅប្រទេសថៃ ។ យើងរកឃើញកត្តាដូចតទៅ ដែលបង្កើននូវការប្រថុយគ្រោះថ្នាក់របស់ក្មេងស្រីដែលត្រូវបានលក់ ឬការជួញដូរផ្លូវភេទ:

ភាពក្រីក្រ

ការខ្វះការអប់រំ

ការរួមចំណែកនៃសាច់ញាតិ

ការបោកបញ្ឆោតពីសំណាក់អ្នកជួញដូរផ្លូវភេទ (នៅក្នុងហេតុការណ៍ពេលដែលមនុស្សមិនបានដឹងអំពីរឿងអ្នកជួញដូរផ្លូវភេទ ឬមានការទុកចិត្តហួសពេក)

ការខ្វះការត្រួតពិនិត្យព្រំដែនឲ្យបានដិតដល់

ការខ្វះវិជ្ជាជីវៈផ្សេងៗ

សហគមន៍មិនជួយទប់ស្កាត់ដល់មុខរបរពេស្យាចារនៅក្នុងសហគមន៍ កត្តាទាំងនេះមិនមែនជាករណីលើកលែងទេចំពោះប្រទេសផ្សេងៗទៀត ។ អង្គការទស្សនៈពិភពលោកធ្វើការនៅក្នុងមធ្យោបាយជាច្រើនជាមួយអ្នកធ្វើការគ្រប់ប្រភេទដែលមានការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងទៅលើកុមារ ។

តើអាចសំរេចបានយ៉ាងណាដើម្បីប្រឆាំងទៅនឹង ប្រពន្ធ័រឿងរ៉ាវទាំងនេះ?

សេរីភាពចេញពីការជញ្ជក់យកផលប្រយោជន៍គឺអាចសំរេចឡើងបានតាមរយៈឧបករណ៍អន្តរជាតិដោយសន្ធត់សិទ្ធិរបស់កុមារ និងការប្រកាសជាទូទៅនៅក្នុងសិទ្ធិមនុស្ស ។ ប្រទេសដែលមានការគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់ខ្លាំងក្លា មានវិធានការណ៍ជាមួយជនអន្ធពាលជួញដូរផ្លូវភេទ ។ នេះមិនមែនរួមបញ្ចូលតែប្រព័ន្ធច្បាប់ ប៉ុន្តែទាំងផ្នែកពេទ្យ និងកម្មវិធីបំរើមនុស្ស ។ វេទិកាឆ្លើយឆ្លងជាសាធារណៈអាចជួយនូវការបញ្ចេញជាសាធារណៈនូវគំនិតដើម្បី ពង្រឹងក្រុមប៉ូលីស តុលាការ និង រដ្ឋាភិបាល ឲ្យទទួលខុសត្រូវ និងលើកទឹកចិត្តវេទិកាឆ្លើយឆ្លងនេះ ចំពោះសេចក្តីត្រូវការចង់ឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរ ។

អង្គការទស្សនៈពិភពលោកកម្ពុជា គឺជាអង្គការដែលផ្តោតចិត្តទុកដាក់ទៅលើកុមារមានព្រះគ្រីស្ទជាគោល ជាជំនួយដល់កន្លែងផ្សេងៗ ទុកដូចជាសកម្មភាពសំខាន់ក្នុងការធ្វើការជាមួយអ្នកក្រ ស្វែងរក យុត្តិធម៌ និងផ្សព្វផ្សាយនូវការផ្លាស់ប្រែ ។ ប្រើសំលេងរបស់ខ្លួនដើម្បីនិយាយឡើង ដែលមានការទាក់ទងទៅនឹងរឿងដែលមានការប៉ះទង្គិចដល់កុមារភាព ហើយជួយជនក្រីក្រ និងសរសេរនៅរីមទំព័រនិយាយអំពីពួកគេ ។

ការកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទកុមារ និងគម្រោងកម្មវិធី ស្រោចស្រង់ធនសចរណ៍

ការកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទ ជាការល្មើសច្បាប់ច្បាស់ណាស់ទៅលើសិទ្ធិរបស់កុមារ ។ អង្គការទស្សនៈពិភពលោកទទួលគម្រោងកម្មវិធីដែលធ្វើការជាមួយកុមាររងគ្រោះ ។ ដូច្នេះអង្គការទស្សនៈពិភពលោកជាស្មរបន្ទាល់ទៅចំពោះលទ្ធផលខូចខាតដែលកើតឡើងចំពោះក្មេង -

ផ្នែករាងកាយ (ការឆ្លងកាមរោគ) ផ្នែកចិត្តសាស្ត្រ និងសង្គម (ចាត់ទុកជាអំពើទុយ៏សពីគ្រួសារ និងសង្គម) ។ គ្រប់ការទាំងអស់នេះនាំមកនូវភាពអត់ការងារធ្វើ ភាពឯកោ ជំងឺ និងរហូតដល់សេចក្តីស្លាប់ ។

ចំពោះលទ្ធផលនេះ អង្គការទស្សនៈពិភពលោកបានចាប់ផ្តើមធ្វើការស៊ើបអង្កេតនៃការតភ្ជាប់រវាងឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ និងការកេងប្រវញ្ចន៍លើកុមារនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ ការស្រាវជ្រាវនេះត្រូវបានធ្វើឡើងក្នុងការរួមចំណែកជាមួយសកលវិទ្យាល័យ អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល និងរបស់រដ្ឋាភិបាលក្រសួងជាច្រើន (រួមទាំងក្រសួងទេសចរណ៍) ។ ការស៊ើបអង្កេតនេះត្រូវបានគ្រោងឡើងតាមខ្សែបន្ទាត់ដូចតទៅ:

គោលដៅ:

ដើម្បីកាត់បន្ថយការកើតមានឡើងនូវការកេងប្រវញ្ចន៍ខាងផ្លូវភេទទៅលើកុមារនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ហើយដើម្បីផ្សព្វផ្សាយយន្តការដើម្បីការពារកុមារចេញពីការកេងប្រវញ្ចន៍ខាងផ្លូវភេទ តាមរយៈទេសចរណ៍ ។

វត្ថុបំណង:

- ដើម្បីបង្កើតឡើងឲ្យមានការប្រុងប្រយ័ត្ន ក្នុងចំណោមក្រសួងផ្សេងៗក្នុងរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា អំពីភាពទូទៅនៃបញ្ហា និងថាតើគួរដោះស្រាយដោយរបៀបណា ។
- ដើម្បីបង្កើតឡើងនូវការប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងចំណោមក្មេងៗ និងគ្រួសាររបស់ពួកគេអំពីភាពជាទូទៅ និងការកើតឡើងនូវការអនុវត្តន៍ផ្សេងៗ ។

- ដើម្បីបើកសំដែងនូវសេចក្តីត្រូវការសំរាប់សហប្រតិបត្តិការ រវាងគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា និងសង្គមស៊ីវិល ដើម្បីធ្វើការឆ្ពោះទៅរកការបញ្ចប់នៃការអនុវត្តន៍ទាំងនោះ ។

សកម្មភាព:

- គំរោងស្រាវជ្រាវ រៀបចំឡើងដោយអង្គការ ទស្សនៈពិភពលោកកម្ពុជា នៅក្នុងការធ្វើជាដៃគូជាមួយរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា ក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាសំរាប់កុមារ និងក្រសួងសង្គមកិច្ច ពលកម្ម និងហ្វឹកហ្វឺនវិជ្ជាជីវៈ ។
- ការបោះពុម្ពរបាយការណ៍ "ការងារកុមារ តួនាទីនៃពួកមជ្ឈឹម វ័យៈ របាយការណ៍នៃការស្រាវជ្រាវទេចរណ៍ផ្លូវភេទទៅលើកុមារនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា" ។ របាយការណ៍នេះត្រូវបានចែកចាយ នៅក្នុងចំណោមក្រសួងផ្សេងៗជាច្រើនរបស់រដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ដូចគ្នាដែរដល់ស្ថានទូតក្រសួងឧស្សាហកម្ម និងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលផ្សេងៗ ។

អ្នកចូលរួម:

អ្នកសម្ភាសនៅក្នុងភ្នំពេញ សៀមរាប និង ក្រុងព្រះស៊ីហនុ:

៦៨នាក់	កុមារ (អាយុ ១៥ឆ្នាំជាមធ្យម)
២៦នាក់	ម៉ូតូឌុប
៣២នាក់	បុគ្គលិករដ្ឋាភិបាលនៃក្រសួងទេសចរណ៍
១៨នាក់	បុគ្គលិករដ្ឋភិបាលនៃក្រសួងកិច្ចការសង្គម កិច្ចការស្ត្រី និងប៉ុស្តិ៍នគរបាលផ្សេងៗតាមខេត្ត ។
៥នាក់	បុគ្គលិកអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល

៣២នាក់	កន្លែងនៃអ្នកទេសចរណ៍ ឧទាហរណ៍ បុគ្គលិកសណ្ឋាគារ និងផ្ទះសំណាក់
២០នាក់	សាធារណជន

តើអ្នកណាខ្លះបានចូលរួមនៅក្នុងការរកចម្រូចញ្ជូន ខាងផ្លូវភេទនៅលើកុមារ

ក្រសួងទេសចរណ៍បាននិយាយថា ៦៥%នៃភ្ញៀវទេសចរណ៍មកកម្ពុជានៅក្នុងឆ្នាំ ២០០០គឺជាបុរស។ ការស្រាវជ្រាវបានធ្វើឡើងជាមួយក្រសួងទេសចរណ៍ និងក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាសំរាប់កុមារ នៅក្នុងកន្លែងទេសចរណ៍សំខាន់ៗ៣ ដែលសំដែងចេញដូចតទៅនូវពត៌មានចេញអំពីកុមារផ្ទាល់ ។

៨៨% នៃកុមារបានរួមចំណែកនៅក្នុងការផ្តល់របរផ្លូវភេទសំរាប់អ្នកទេសចរណ៍ ។ ពត៌មាននេះក៏បានចេញមកពីសមាជិក២០នាក់នៃសាធារណជនដែលរស់នៅកៀកទៅនឹងកន្លែងកំសាន្តសប្បាយ ។ ពួកគេប៉ាន់ស្មានថា ៥២% នៃក្មេងស្រីៗ ត្រូវបានយកចេញពីកន្លែងដោយ ភ្ញៀវ ៤៧% ទុកឲ្យនៅតែឯង ៩% បានទទួលយកទៅកន្លែងបន ។ គេបានប៉ាន់ស្មានថា ៦០% នៃកុមារដែលមានទំនាក់ទំនងជាមួយភ្ញៀវទេសចរណ៍គឺ ១៤ ដល់ ១៨ឆ្នាំ និង ៤០% គឺ១៨ ដល់ ២២ឆ្នាំ ។

ទីភ្នាក់ងារទេសចរណ៍២២ និងអ្នកប្រតិបត្តិការទេសចរណ៍នៅក្នុងកន្លែង៣ បានប៉ាន់ស្មានថា ក្រុមសំខាន់នៃអ្នកទេសចរណ៍ មានអស់អ្នកដែលមកលេងជាទេសចរណ៍ប្រពៃណី ៣២% ជាអ្នកជំនួញ ២៥% ជាអ្នកមកតាមផ្លូវការ ២០% និងជាទេសចរណ៍ផ្លូវភេទ ២២% ។

យោងទៅតាមអ្នកសម្ភាស ជនបរទេសដែលបានទាក់ទងកុមារមករួមរ័កខាងផ្លូវភេទមាន ៨៥% ជនជាតិចិន ២២% បារាំង ១៨% អាមេរិក ៨% អូស្ត្រាលី និង ៣៦% ជនអឺរ៉ុបមិនស្គាល់អត្តសញ្ញាណ ។

ក្នុងចំណោមមន្ត្រីក្រសួងទេសចរណ៍ទាំង ២៨រូបដែលបានសម្ភាស ៧៨%បាននិយាយថា ពួកគេឃើញកុមារដើរជាមួយបុរសបរទេសផ្សេងៗ ។ អ្នកសម្ភាសបង្ហាញពីក្រុមសំខាន់ៗនៃជនបរទេសថាកុមារដែលទៅជាមួយគេមានដូចតទៅៈ ១៨% អាមេរិក ១៨% ជប៉ុន ១៨% ចិន ៩% បារាំង និង ៣២% ពួកអឺរ៉ុបដែលមានស្បែកស ។

ឥទ្ធិពលថ្មីៗនៃការសិក្សាមានៈ

- ការបង្កើននូវការឆ្លើយតបរបស់រដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងការហ្វឹកហ្វឺនច្បាប់ទំលាប់ និងការត្រួតពិនិត្យមគ្គុទេសក៍ទេសចរណ៍ ។
- បង្កើតនូវចាប់រដ្ឋាភិបាលសំរាប់មគ្គុទេសក៍អ្នកដឹកនាំទេសចរណ៍ និងការ ប្តេជ្ញាដើម្បីដាក់ក៏រិតដល់កម្មវិធីទេសចរណ៍ ។
- បង្កើនជាសាធារណៈនូវរឿងក្នុងស្រុក និងអន្តរជាតិ ឧទាហរណ៍ ផ្សព្វផ្សាយតាមរលកធាតុអាកាសនៅក្នុងភាសាខ្មែរ និងCNN ។
- ផែនការសិក្ខាសាលាជាមួយរដ្ឋាភិបាល អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល និងជំនួញនៅក្នុងតួនាទីនៃឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ នៅក្នុងការទប់ស្កាត់នូវជនដែលកំពុងកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទលើកុមារ ។
- ការប្តេជ្ញាមកពីអ្នកប្រតិបត្តិការទេសចរណ៍ខ្លះៗ ដើម្បីជាដៃគូជាមួយរដ្ឋាភិបាល និងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងការផ្សព្វផ្សាយទេសចរណ៍ដែលផ្តល់សុវត្ថិភាពកុមារ ។
- ក្រសួងទេសចរណ៍ចែកចាយនូវការសិក្សានៅឯសេដ្ឋកិច្ចនៃអង្គការសហប្រជាជាតិ និងស្ថានការសង្គមសំរាប់អាស៊ី និងតំបន់

ប៉ាស៊ីហ្វិក ក្នុងសន្និសីទអន្តររដ្ឋាភិបាលក្នុងការទប់ស្កាត់នូវការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារដែលភ្ជាប់ទៅនឹងទេសចរណ៍ ។

- បន្តប្រតិបត្តិការជាមួយព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា នៅក្នុងការប្រតិបត្តិសកម្មភាពរបស់គំរោង៥ឆ្នាំដើម្បីទប់ស្កាត់ការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារ ។
- ការស្រាវជ្រាវនេះ ត្រូវបានដាក់ប្រើដោយធនាគារអភិវឌ្ឍន៍អាស៊ីនៅក្នុងការបង្កើតនូវគំរោងយុទ្ធសាស្ត្រនៃការកាត់បន្ថយភាពក្រីក្រ ។
- ស្ថានទូតអង់គ្លេស បានផ្តល់ជំនួយដល់អង្គការទសន្សៈពិភពលោកដើម្បីធ្វើការជាមួយក្រសួងទេសចរណ៍សំរាប់២ឆ្នាំ ដើម្បីពង្រឹងនូវការហ្វឹកហ្វឺនដល់អ្នកដឹកនាំទេសចរណ៍ និងត្រួតពិនិត្យមើលអំពីបញ្ហានេះ ។

ការឆ្លើយតបមកពីរដ្ឋាភិបាលដូចដែលមានលទ្ធផលតាមរយៈការសិក្សានៅក្នុងខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០០០ និងសិក្ខាសាលាជាបន្តបន្ទាប់បានធ្វើការរួមបញ្ចូលដូចតទៅៈ

- ប្រជុំធ្វើគំរោងសិក្ខាសាលាបន្ថែមទៀតជាមួយរដ្ឋាភិបាល, អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលផ្សេងៗ និងជំនួញអំពីតួនាទីឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ នៅក្នុងការទប់ស្កាត់ចំពោះការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារ ។
- មានការប្តេជ្ញាមកពីអ្នកប្រតិបត្តិការទេសចរណ៍ជាច្រើន ដើម្បីធ្វើជាដៃគូជាមួយរដ្ឋាភិបាល និងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលនានាក្នុងការផ្សព្វផ្សាយដែលផ្តល់សុវត្ថិភាពដល់កុមារ ។
- បង្កើននូវការភ្ជាប់ជាមួយឧស្សាហកម្ម និងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលនានា ។

- ការថ្លែងពត៌មានរបស់ក្រសួងទេសចរណ៍ កាលពីខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០០សិក្សានៅឯសន្និសីទអន្តររដ្ឋាភិបាលតាមតំបន់ នៅក្នុងការរារាំងដល់ការកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទលើកុមារ ភ្ជាប់ទៅនឹងទេសចរណ៍ ។
- បញ្ចូលទៅក្នុងការសិក្សាស្រាវជ្រាវ និងគន្លឹះឲ្យមានសេចក្តីយល់ព្រមនៅក្នុងរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជារាយការណ៍ដល់សន្និសីទពិភពលោកទីពីរប្រឆាំងទៅនឹងការផ្សព្វផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម អំពីការកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទលើកុមារនៅក្រុង យូកូហាមា ក្នុងខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០១។
- បន្តសហប្រតិបត្តិការរវាងក្រសួងទេសចរណ៍ និងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលនានា ជាមួយរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាក្នុងការប្រតិបត្តិគំរោង ៥ឆ្នាំដើម្បីទប់ស្កាត់ការកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទលើកុមារ ។
- ពិភាក្សាជាមួយសមាគមទេសចរណ៍ និងជំនួញផ្សេងៗ នៅក្នុងវិធានការណ៍តាមផ្លូវច្បាប់ វិធានការណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីជួយការពារដល់សុវត្ថិភាពកុមារ ។
- នៅក្នុងការស្នើរបស់ក្រសួងទេសចរណ៍ ធនាគារអភិវឌ្ឍន៍អាស៊ីមានការបញ្ចូលទៅក្នុងការកសាងរដ្ឋាភិបាល និងកសាងសមត្ថភាពឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការធ្វើជំនួញទៅលើការកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទលើកុមារ ទុកជាផ្នែកមួយ ដែលជាជំនួយដល់គំរោងអភិវឌ្ឍន៍សេដ្ឋកិច្ចសង្គមនៃរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា ។

សរុបសេចក្តី

ការបំពានផ្លូវភេទរបស់កុមារ គឺមិនអាចទទួលបានឡើយ ។ វាតំរូវឲ្យមានសកម្មភាពក្នុងគ្រប់ទាំងកំរិតទាំងអស់ ។ ទេសចរណ៍មានការរីកចំរើន រួមបញ្ចូលគ្រប់ប្រទេសទាំងអស់ រួមបញ្ចូលទាំង ភ្ញៀវក្នុងស្រុក និងភ្ញៀវបរទេស ។ ស្តង់ដាឧស្សាហកម្មពិតប្រាកដជាត្រូវការខ្លាំងណាស់ ។ ការចោទប្រកាន់ត្រូវតែតម្រូវឲ្យមាន មិនថាអ្នកដែលយើងទប់ទល់នោះជាជនជាតិណាក៏ដោយ ។ រដ្ឋាភិបាលពិភពលោកជាមួយការជួយផ្គត់ផ្គង់ដោយអង្គការសហប្រជាជាតិ និងអង្គការអន្តរជាតិផ្សេងៗ មានការទទួលខុសត្រូវដើម្បីអះអាងថា កុមារត្រូវបានទទួលការការពារពីអំពើឃាតកម្មទាំងអស់នោះ ។ ប្រទេសអភិវឌ្ឍន៍ផ្សេងៗត្រូវការជំនួយតាមរយៈការចូលរួម ឧបតោភាគី និងពហុភាគីដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហាទាំងនេះ ទុកជាផ្នែកមួយនៃកំលាំងពួកគេដើម្បីកសាងសង្គមស៊ីវិល។ ជាងនោះទៅទៀត តំបន់ទេសចរណ៍ ត្រូវតែមានកាតព្វកិច្ចជៀសឲ្យឆ្ងាយចេញពីការអនុវត្តន៍ទាំងអស់នេះ ដែលអនុញ្ញាតឲ្យមានការកេងប្រវញ្ចន៍ផ្លូវភេទលើកុមារ ការផ្សព្វផ្សាយឲ្យមានការពារសុវត្ថិភាពកុមារ ។ ការចាប់ផ្តើមត្រូវតែមានការចូលរួមរបស់កុមារនៅក្នុងសហគមន៍ផ្សេងៗ ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយអំពីសុវត្ថិភាពពិភពលោកសំរាប់កុមារ។ ប្រធានសហគមន៍នីមួយៗ ត្រូវតែមានការទុកចិត្តដើម្បីកុំឲ្យមានការ យល់ព្រមឲ្យមានការ ជួញដូរក្មេងស្រីទៀតឡើយ ...។

បរាជ័យក្នុងការអនុវត្តន៍មានន័យថា បរាជ័យក្នុងការជួយកុមារដូចជាសុខា ។ យើងបណ្តោយឲ្យពួកគេមានផ្លូវជ្រើសរើសតែបន្តិចបន្តួចរយៈពេលខ្លី និងជីវិតឈឺចាប់តែប៉ុណ្ណោះ ។ គ្រីស្តបរិស័ទដឹងថាការនេះគឺមិនត្រឹមត្រូវទេ ហើយតាមរយៈព្រះគុណនៃព្រះ ជឿថាការទាំងអស់នឹងមានការរីកចំរើន ។ យើងត្រូវទទួលយកការជំរុញពីកាលៈទេសៈ

ទាំងអស់នេះ ហើយមិនធ្វើឲ្យខ្លួនយើងខុសប្លែកពីពួកគេឡើយ ។ ការបញ្ចេញសកម្មភាពគឺជាការកសាងឱកាសសំរាប់កុមារ ។ អស់អ្នកដែលមានឥទ្ធិពល អំណាចសេដ្ឋកិច្ច និងឯកសិទ្ធក្នុងការជ្រើសរើសពិតជាមានឥទ្ធិពលខ្លាំងណាស់ដល់ជីវិតកុមារ នៅក្នុងតំបន់ក្រីក្រជិតព្រំដែន និងទីជៅរបស់អ្នកទេសចរណ៍នានា ។ សកម្មភាពរបស់យើងឆ្លុះបញ្ចាំងពីការយកចិត្តទុកដាក់បំផុតនៅក្នុងតួនាទីនេះ ។

HONEYCOMB 4/1 (January): 106–116

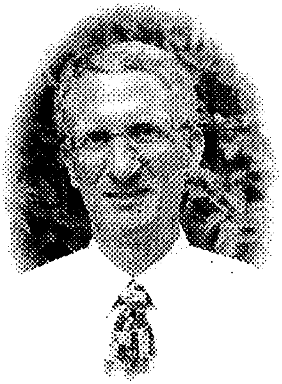

Portrait of a Leader

Russell H. BOWERS, Jr.

Pol Pot, Mother Teresa, Hun Sen, Heng Cheng, George Bush, Yassir Arafat, Gautama Buddha, Osama bin Laden. What do all these people have in common?

They are leaders. For good or for ill, with evil intent or noble, they have stood at the front and rallied compatriots to follow. The fortunes of millions have been shaped by these few.

A good leader is beyond price. Where would people be without his or her inspiration, courage, determination, and wisdom? Would not their hopes have evaporated? By contrast, an evil leader can cause unspeakable woe or embarrassment to his followers. Examples are too many and too painful to recite.

How can we find the one and avoid the other? How can we *become* the one and not the other? In Cambodia where the church is growing at warp speed, we labor to train a new generation of leaders. For what shall we aim? What qualities should we seek to find and produce?

This article cannot fully answer those questions. But let me suggest five characteristics for starters. These qualities may be useful for many kinds of leaders. But particularly in the church, a good leader is someone who:

- *follows*
- *serves*
- *builds*
- *leads*
- *passes on the baton.*

A Good Leader Follows

It may seem an inversion to talk about a *leader* being a *follower*. Leaders, we are told, stand at the front, point the way, and issue commands. But the best leaders started out as good followers. How can a leader know how the chain of command works unless he has experience in the lower links of that chain?

Therefore the best leaders have started low. They have learned how to *obey* directions before they are entrusted with the responsibility of *giving* them.

For example, early in his ministry Jesus chose twelve men who would lead the church when he was gone. He called them "apostles"—a word signifying "those authorized to act in the sender's name." They were not volunteers but draftees, and Jesus was going to send them out to preach and cast out demons. So this was a responsible calling. But what was the first part of their job? Mark 3:14 reads, "He appointed twelve—naming them apostles—that they might be with him...." The first part of their call as leaders was simply to be with Jesus. They watched him, listened to him, observed his character, and learned his objectives and principles of ministry. Yes, they were going to lead, and in time they did. But their first task was to follow. Good Christian leaders were once good followers.

Joshua was a great leader. He commanded Israel in her campaign to conquer Canaan. But for long years before he served as leader he served as follower and aide to Moses.[1] Before becoming a great prophet Elisha "poured water on the hands of Elijah."[2] Timothy was fully aware of Paul's teaching and doctrine,[3] and had served the

[1]Ex 24:13; 33:11; Num 11:28; Jos 1:1.

[2]2 Ki 3:11.

[3]2 Tim 3:10-11.

great apostle as a son with his father.[4] That is why later he led so well.

Not only were biblical leaders good followers *before* they started to lead, they continued to be good followers *while* they led. Paul urged the Corinthians, "Follow my example, as I follow the example of Christ."[5] Paul was still following—day by day and hour by hour—the example of Christ. His following made him an effective leader. The minute we stop *following* Christ is the minute we stop effectively *leading*.

So good biblical leaders are good followers, as have been many secular business, political, and military chiefs.

How can we apply this principle? First, we ourselves should not rush into leadership. A wiser attitude is that of Solomon and Jeremiah.[6] Leadership is a great responsibility; those who point the way (and especially teach) will be judged more strictly.[7]

Second, we should therefore devote much energy to our own discipleship, preparation, and learning. Time spent in Bible study—both formal and personal—is an investment, not a luxury. "It is not good to have zeal without knowledge, nor to be hasty and miss the way."[8] Zeal without knowledge was Israel's problem; hence she missed her messiah.[9] True prophets excoriated their false counterparts who rushed to speak without stopping to hear Yahweh's council.[10] A hurried leader may plunge into battle only to discover that he has engaged the wrong enemy or is using inappropriate weapons and tactics. Further, a theological degree does not mean that its owner can relax and coast through serving and sermonizing. Following, learning, and growing are lifelong pursuits; it may thus be wise to choose a ministry where peers can continuously evaluate and correct us.

[4]Phil 2:22.

[5]1 Cor 11:1.

[6]1 Ki 3:7; Jer 1:6.

[7]Jas 3:1.

[8]Prov 19:2.

[9]Rom 10:2.

[10]e.g., Jer 23:16–32.

Third, we should not be too quick to promote others to leadership. Hence the warnings in the pastorals against new converts and hasty ordinations.[11] In our rapidly-growing Cambodian churches and NGOs we scrounge and pray for leaders, but before we appoint them let us be sure they are true followers of Jesus Christ and accomplished in whatever technical and people skills the position we envision requires. Ecclesiastical and organizational horror stories abound of aspiring young leaders who have assumed major responsibilities too quickly, only to succumb to pride, corruption, or temptation. "They must first be tested"[12] is a wise caution for all kinds of positions. It is not enough that a candidate be enthusiastic, personable, liked, and able to repeat catch phrases. We must also determine whether he or she is a skilled and proven follower.

A Good Leader Serves

There has never been a stronger or more deserving leader than Jesus. He was always right. He is Immanuel—God with us—and hence savior and lord. He is worthy not only of obedience but also of worship, which we should render to no other. But *how* did Jesus lead? Did he parade his authority, forcing his subordinates to bow the knee and pamper him? Did he use his position to enrich himself? No. Jesus' leadership was characterized by service. In a key verse of Mark Jesus explained why he had come—"not ... to be served, but to serve, and to give his life as a ransom for many."[13] Jesus was and is the world's greatest and most deserving leader. But as leader he came to serve, and to serve in the most profound way—by giving his life. If we wish to follow his example, then we will lead by serving, not by exploiting our positions to make ourselves comfortable, powerful, or rich.

A leader who ignores this counsel may find himself without followers. That is what happened to Rehoboam. At the beginning of his reign Rehoboam's prospective subjects petitioned him for relief

---

[11] 1 Tim 3:6; 5:22.

[12] 1 Tim 3:10.

[13] Mk 10:45.

from the heavy tax burden his father had imposed. The elders counseled, "If today you will be a servant to these people and serve them and give them a favorable answer, they will always be your servants." But Rehoboam rejected that sage advice and heeded the young men who urged that he show the people who was boss. The result? He lost ten of the twelve tribes he should have ruled.[14] Heavy-handed leaders tend to lose their followers—certainly in their affections, often in their allegiance.

Paul, by contrast, led by serving, as did his Lord whom he followed. Instead of polishing his own reputation vis-à-vis Apollos he taught that both were merely servants, of no importance when compared with God, and not competing with but rather complementing one another.[15] As a servant he was willing to suffer for the church, which he often did.[16] In this way he became a great leader whom Christians still respect and follow today.

Similarly, if we today wish to be remembered as Pauls and not as Rehoboams, we must recall and practice Jesus' advice—"If anyone wants to be first, he must be the very last, and the servant of all."[17]

A Good Leader Builds

Some leaders think that the best way they can use their position is to secure their own wealth, power, and reputation. Their job is certainly not to help others. They are interested in the welfare or advancement of constituents and subordinates only to the extent that these are encouraged to continue to support them. If another leader in the organization begins to rise in power or popularity, he or she is considered a threat that must be put down.

Leaders who think this way are consequently afraid of allowing those who work under them to succeed. They don't want associates to acquire skills they themselves lack, or to be seen too

---

[14]1 Ki 12:1–19.

[15]1 Cor 3:5–8.

[16]2 Cor 3:8–10; 6:3–10; Phil 2:17; Col 1:24–25; etc.

[17]Mark 9:35.

often in highly visible ministries. They fear that if others gain too many skills or too much recognition, their own status will be threatened. Nervous self-seekers then harass, publicly disgrace, demote, or fire rising stars. They may assign them to peripheral posts, or to jobs impossible to accomplish and certain to lead to criticism. Some sink to making scandalous innuendos or threats, or to inflicting physical harm.

By contrast, great leaders build their subordinates up and rejoice when they succeed.

Ephesians 4:11–16 tells why Christ gives spiritual gifts to individuals. It is not to make the recipients proud or powerful. No, spiritual gifts are given "to prepare God's people for works of service" (v. 12). My giftedness is not so that people will think I am great, but to equip me to help others so that they will be able to serve. A good leader does not try to do everything himself so that he keeps all the power and no one else develops ministry skills. Rather, a good leader works to build others up—to empower and enable them—and rejoices when *they* succeed. It is only when *everybody* in the church is working—not just the pastor—that "the body of Christ [is] built up" and "we all reach unity in the faith and in the knowledge of the Son of God and become mature" (v. 13).

So a good church leader continually asks himself, "Am I trying to do everything myself and to limit the opportunities of others so that all power remains with me? Or am I working to build others up so that *they also* may succeed?" Do we show others how to study the Bible for themselves? Do we show others how to care for the church's finances so that they are wisely spent and accounted for in an honest, open manner? Do we teach others how to teach and preach, and give them opportunities to do so? These are things that good leaders do—they *build others up* so that they can succeed.

Some leaders are afraid to do this because they fear that in time their disciples will do better than they themselves, and hence become more powerful and better known. It is true; that may happen. But that is O.K. The disciples of John the Baptist became jealous for John when Jesus started his ministry, because people were leaving John and following Jesus. But John replied, "He must become greater;

I must become less."[18] Andrew brought his brother Simon Peter to Jesus,[19] and soon Peter was better known than Andrew. When Saul of Tarsus came to faith, the early church thought his conversion was a ruse. But Barnabas believed Saul and introduced him to the church.[20] Before long Saul—the Apostle Paul—became stronger and better known than Barnabas. But if our love is for Jesus, and our deepest desire that he be honored and known, then it should be O.K. with us if God uses those we train even more than he uses us. After all, ministry is about the success of the church and the honor of Jesus' name, not our success and the honor of our name.

In the nineteenth century a nervous Sunday School teacher in the United States visited a shoe store to share the gospel with one of its salesmen. Most of us do not know the name of that Sunday School teacher, but many have heard of the shoe salesman. His name was Dwight L. Moody, and God used him as a great evangelist. Today a school, a radio ministry, and a publishing house bear his name. The follower surpassed the leader, but I'm sure that nervous Sunday School teacher thinks that is just fine.

We must conclude, therefore, that a good Christian leader is someone who does not focus on protecting or promoting himself. Rather he edifies others so that *they* can succeed.

A Good Leader Leads

So far we have said that a leader is someone who follows, who serves, and who builds others. If that were all that the Bible says on this subject, we might conclude that a leader should never be strong or decisive. If a leader is a good follower, and one who serves and builds up others, then is it ever right that he should stand at the front and give bold, firm directions?

The answer to that question is an enthusiastic "Yes!" While it is true that a Christian leader, like Jesus, seeks to serve rather than be served, and, like Paul, to build up others' ministries rather than

---

[18]John 3:30.

[19]John 1:40–41.

[20]Acts 9:26–28.

focusing attention on himself, that does not mean that he does not act decisively. On the contrary, by definition a leader is someone who *leads!* He takes the initiative, points the way, and warns of dangers. He does not sit back and wait for others, or even for God, to do something. A good leader *serves* by *leading*.

Sometimes people bear the *title* of leader, but leave the actual *work* of leading to others. For example, Saul was Israel's first king. As king he was Israel's leader. So when the giant Goliath challenged Israel to battle, Saul should have been the one to accept that challenge. Rather than sitting in his tent with the title of leader, he should have stood up in God's strength and *led*. Instead it was the shepherd lad David who, although he had no *title*, stood strong in God's strength and *led* Israel that fateful day against her enemy. It was Saul's own fault that when the army returned from battle the women who came out to meet them celebrated David more than they did the king by singing, "Saul has slain his thousands, and David his ten thousands!"

This was not the first time that Saul, who bore the *title* of king and leader, failed to actually *lead*. In 1 Samuel 14:1 Saul's son Jonathan took the initiative to trust God and *lead* in an attack against Israel's enemies. Verse 2 shows us what the king was doing—sitting under a pomegranate tree with his six hundred men. Later in chapter 15 he let the people talk him into disobeying the LORD's command—he didn't take a stand and *lead* against their wishes. It is no wonder then that Saul's kingship did not last, and God found someone else who would lead his people as he should.

Leading means we will sometimes have to take a strong stand, and sometimes a lonely stand. Sometimes others may be afraid or asleep or ignorant, and be walking down the wrong path. That is when a leader stands tall and speaks strongly about what should be done, even if what he advocates is unpopular. He does this not to build his own status, but for the sake of the truth. Elijah was a strong leader who stood alone against Jezebel's four hundred prophets of Baal. He did this not for himself but for the sake of the truth. Jeremiah and other Old Testament prophets often took unpopular stands. Paul opposed Peter to his face in Galatians 2. He did this not to enhance his power or reputation at Peter's expense, but simply

because Peter was wrong. Peter needed to be corrected before he led a large segment of the church into error.

So even though a good leader first follows, and does not deprive others of training or opportunities in order to keep everybody's attention on himself, at times he serves them best by taking a strong stand to show them the way to go. A good leader *serves* by *leading*.

Because a leader has to actually *lead* his people, he must first be certain of the direction to take. That is why he must first have been a good follower. Leaders have to lead, but if they are unsure where they are going because they are not closely following the Lord, they may lead their flocks into disaster. That is what Jesus was talking about when he said of the Pharisees, "Leave them; they are blind guides. If a blind man leads a blind man, both will fall into a pit."[21] The Pharisees were not following the Lord. So although they were doing their job as leaders to lead, they did not know where they should be going and led their flocks into a pit. A good leader knows the way he should be going, and then boldly strikes out and leads his people down that path.

A Good Leader Passes On the Baton

Footraces are popular athletic events. Runners crouch behind the starting line, and when the gun is fired all take off for the finish line. Many races are individual events. Each racer in an individual event is his own "team"—how she does and whether she wins depends solely upon herself. She has no teammates. But other races are relays. A relay team may consist of four members. As the race is ready to start, an official gives the first member of each team a small stick or baton to carry. When the gun is fired, this first member runs around the track carrying this baton. Then as each returns to the starting point the second member of his team is waiting. This second member starts to run alongside the first, and the first hands over the baton to him. The first member, having completed his lap, drops out and the second carries the baton and runs around the track. As he completes his circuit and approaches the starting line the third member

[21]Matt 15:14.

of the team is waiting. Again the baton must be handed off, and the second retires and the third takes over. This process continues until all team members have run with the baton around the course. The winner of the race is not any *individual*, but the *team* that runs together the best and can execute smooth and efficient handovers of the baton. If any individual team member does not work well with the others—racing alongside the one in front to take the baton from him, and making sure he firmly places the baton in the grasp of the one who follows him—his team will not win. Even if that individual runs the fastest lap of all the runners in that race, if he does not take and hand over the baton efficiently, his team will lose. A relay race is not about individual performance but about team performance.

Christian leadership is like that. We are not in leadership to draw attention to how well *we* lead, or evangelize, or teach, or preach. We are part of a team where we are called upon to do our part as best we can, and then hand on the baton to someone else.

Christian ministry started with Jesus. When the time came for him to finish his ministry by dying for us, being raised, and returning to heaven, he passed on the baton of ministry to his apostles. He told them, "Now I am going to him who sent me, . . . [and] you are filled with grief. But I tell you the truth: It is for your good that I am going away. Unless I go away, the Counselor will not come to you; but if I go, I will send him to you."[22] Later he said, "As the Father has sent me, I am sending you."[23] Jesus was leaving; he was handing over his ministry to them; and he would send the Holy Spirit to enable them to fulfill it.

So the apostles took over where Jesus personally had stopped. The New Testament talks about Jesus' apostles laying the foundation of the church.[24] But the apostles did not minister forever, though some of them did well and their ministries started the church. The time came when they had to hand over their work to others. Paul, for example, was personally commissioned by Christ, did his job well,

---

[22]John 16:5–7.

[23]John 20:21.

[24]1 Cor 3:10–12; Eph 2:2; Rev 21:14.

and then handed over his work to Timothy. Paul gave important instructions to his follower by commanding, "And the things you have heard me say in the presence of many witnesses entrust to reliable men who will also be qualified to teach others."[25] Timothy was to take the baton from Paul, run his own lap, and then pass the baton on "to reliable men" who would run their laps and then "be qualified to teach others." Christian ministry is not an individual race, designed to draw attention to individual stars or heros. It is a relay race where we take over message and commission first given to others, and after running our brief lap find someone to whom we can entrust the work.

As leaders, then, we should be always on the lookout for a few good people with whom we can invest extra energy so that some day they can take over smoothly and run well. Just as a relay race cannot be won if one team drops the baton or does not hand it over smoothly, so our Christian ministries will suffer if we do not have people trained and ready to take over when we move on.

Because Jesus knew he would soon be crucified and leave this earth, he spent much time in the latter part of his ministry training his disciples. After Peter came to the conclusion that Jesus was Israel's messiah, Jesus "began to explain to his disciples that he must go to Jerusalem and suffer. . . ."[26] It seems he spent more time with them and a smaller percentage with the crowds. Instead of doing all the preaching himself he sent out the Twelve, and later seventy others, to preach and teach. Rather than standing up himself and teaching, he gave others the opportunity to learn the skill, even though he could have done it better. He was preparing them to take the baton.

So if we are to be good leaders, not only must we do our own job well, we must constantly be training another to take our place. Are you doing this? Do you have someone with whom you meet for study and prayer? Do you take others with you as you minister, so that they can observe . . . and then share . . . and then take over?

---

[25]2 Tim 2:2.

[26]Matt 16:21.

សំណុំឆីកឃ្ញុំ ៤/១ (មករា ២០០៣): ១១៧-១៣៦

លក្ខណៈសម្បត្តិរបស់អ្នកដឹកនាំ

រ៉ាស់សែល បាវើស៍

មេដឹកនាំខ្មែរក្រហមប៉ុលពត អ្នកម្តាយទេរីសារ សម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រី ហ៊ុន សែន លោកប្រមុខរដ្ឋ ចេង ហេង ព្រះបរមគ្រូពុទ្ធនិយម គូតាម៉ាប៊ូដា មេភាវវករ អូសាម៉ា ប៊ីនឡាដិន ។ តើលក្ខណៈរួមដូចគ្នាអ្វីទៅដែលអស់លោកទាំងនោះមាន?

ពួកលោកជាអ្នកដឹកនាំ ។ ទោះជាល្អ ឬអាក្រក់ ដោយចេតនាថ្លៃថ្នូរ ឬមិនថ្លៃថ្នូរ គឺពួកលោកបានឈរនៅខាងមុខ ហើយបានប្រមូលផ្តុំជនរួមជាតិឲ្យដើរតាមខ្លួន ។ វាសនាមនុស្សរាប់លាននាក់មានលក្ខណៈបែបណានោះ គឺដោយសារតែអស់លោកប៉ុន្មាននាក់នេះឯង ។

អ្នកដឹកនាំដែលល្អ មិនអាចកំណត់តំលៃបានទេ ។ តើមនុស្សនឹងទៅជាយ៉ាងណាប្រសិនបើគេគ្មានការបំផុសគំនិត សេចក្តីក្លាហាន ការស្វែងយល់ និងប្រាជ្ញា? តើសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គេនឹងមិនរសាយបាត់ទៅហើយឬ? ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដឹកនាំអាក្រក់អាចបណ្តាលឲ្យមានទុក្ខសោកនិយាយមិនអស់ ឬធ្វើឲ្យមានសេចក្តីខ្មាសដល់អ្នកដើរតាម ។ បើ

សិនជាឲ្យឧទាហរណ៍វិញគឺមានច្រើនខ្លាំងណាស់ ហើយធ្វើឲ្យឈឺចាប់ក្នុងការនិទានចេញទៀតផង។

តើត្រូវធ្វើយ៉ាងដូចម្ដេច ដើម្បីឲ្យយើងរកឃើញថាអ្នកដឹកនាំមួយល្អ ហើយមួយទៀតមិនល្អបាន? តើយើងអាចក្លាយទៅជាអ្នកដឹកនាំល្អបានដោយរបៀបណា? ក្នុងប្រទេសកម្ពុជានៅពេលដែលក្រុមជំនុំកំពុងតែរីកចំរើនយ៉ាងលឿនបំផុតនោះ បន្ទុករបស់យើងគឺ ត្រូវហ្វឹកហ្វឺនអ្នកដឹកនាំជំនាន់ថ្មី។ តើទិសដៅរបស់យើងសំដៅទៅលើអ្វី? តើគុណភាពអ្វីទៅដែលយើងត្រូវស្វែងរកឲ្យឃើញ និងបង្កើតឲ្យមានឡើង?

អត្ថបទនេះមិនអាចឆ្លើយនូវសំនួរទាំងនេះឲ្យពេញលេញបានទេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសូមផ្ដល់នូវលក្ខណៈសម្បត្តិប្រាំយ៉ាងរបស់អ្នកចាប់ផ្ដើម ។ លក្ខណៈសម្បត្តិទាំងនេះ អាចប្រើជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដឹកនាំច្រើនប្រភេទ។ ប៉ុន្តែជាពិសេសនៅក្នុងក្រុមជំនុំ អ្នកដឹកនាំល្អគឺជាអ្នកដែលៈ

- ដើរតាម
- បំរើ
- កសាង
- នាំមុខ
- ហុចកំណាត់ឈើរត់ប្រណាំងបន្តទៅឲ្យអ្នកដទៃ

អ្នកដឹកនាំល្អគឺជាអ្នកដើរតាម

វាហាក់បីដូចជាផ្ទុយគ្នាក្នុងការនិយាយថាអ្នកដឹកនាំជាអ្នកដើរតាមទៅវិញ ។ យើងតែងតែឮជារឿយៗមកថាអ្នកដឹកនាំគឺជាអ្នកឈរនៅខាងមុខបង្ហាញផ្លូវ និងចេញបញ្ជាផ្សេងៗ ប៉ុន្តែអ្នកដឹកនាំដែលល្អបំផុតគឺជា អ្នកចាប់ផ្ដើមចេញមកពីអ្នកដើរតាមយ៉ាងល្អជាមុនសិន ។ តើអ្នក

ដឹកនាំដឹងយ៉ាងណាបានអំពីរបៀបបណ្តាញនៃការងារ លុះត្រាតែគាត់មានបទពិសោធន៍នៅក្នុងឋានៈទាបនៃបណ្តាញការងារនោះជាមុនសិន ។

ដូច្នេះអ្នកដឹកនាំដែលប្រសើរបំផុត គឺចាប់ផ្តើមពីទាបមកមុន ។ ពួកលោកធ្លាប់រៀនស្តាប់បង្គាប់តាមការណែនាំ មុនដែលពួកលោកបានទទួលការប្រគល់ការទទួលខុសត្រូវឲ្យធ្វើ ។

ឧទាហរណ៍ កាលទើបតែចាប់ផ្តើមព័ន្ធកិច្ចដំបូង ព្រះយេស៊ូជ្រើសរើសមនុស្ស១២នាក់ ដែលនឹងដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅពេលដែលទ្រង់ចាកចេញពីពួកគេ ។ ទ្រង់ហៅពួកគេថា "សាវ័ក" ដែលមានន័យថា "អ្នកដែលបានទទួលសិទ្ធអំណាច ឲ្យធ្វើសកម្មភាពអ្វីមួយបានក្នុងឈ្មោះអ្នកដែលបញ្ជូនមក" ។ ពួកគេមិនមែនស្ម័គ្រចិត្តទេ ប៉ុន្តែជាកូនកំណែនដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស ហើយព្រះអង្គក៏បានបញ្ជូនពួកគេឲ្យចេញទៅប្រកាសដំណឹងល្អ និងដេញអារក្ស។ នេះហើយ គឺជាការទទួលខុសត្រូវចំពោះការត្រាស់ហៅ ។ ប៉ុន្តែផ្នែកដំបូងនៃកិច្ចការរបស់ពួកគេមានអ្វីខ្លះ? ម៉ាកុស ៣:១៤ បានចែងថា "ទ្រង់បានជ្រើសរើស១២នាក់ ឲ្យឈ្មោះពួកគេថាសាវ័ក ដើម្បីឲ្យពួកគេនៅជាមួយព្រះអង្គ..." ។ ដើម្បីឲ្យពួកគេទៅជាអ្នកដឹកនាំ ព្រះអង្គត្រាស់ហៅពួកគេឲ្យគ្រាន់តែនៅជាមួយព្រះអង្គសិន ។ ពួកគេមើលឃើញព្រះអង្គ ស្តាប់ព្រះអង្គ សង្កេតមើលលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ព្រះអង្គ ហើយរៀនពីគោលបំណងរបស់ព្រះអង្គ និងគោលការណ៍នៃព័ន្ធកិច្ច ។ ពិតប្រាកដពួកគេនឹងដឹកនាំ ហើយដល់ពេលកំណត់ ពួកគេក៏បានដឹកនាំមែន ។ ប៉ុន្តែភារកិច្ចដំបូងរបស់ពួកគេ គឺដើរតាម ។ អ្នកដឹកនាំគ្រីស្តបរិស័ទដែលល្អគឺជាអ្នកដែលធ្លាប់ដើរតាមបានយ៉ាងល្អ ។

យ៉ូស្វេគឺជាអ្នកដឹកនាំដ៏ល្អម្នាក់ ។ គាត់បានបញ្ជាពួកអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងសមរភូមិឲ្យយកឈ្នះលើទឹកដីកាណាន់ ។ ប៉ុន្តែជាច្រើនឆ្នាំមុនដែល គាត់បំរើជាអ្នកដឹកនាំ គាត់បានបំរើជាអ្នកដើរតាម និងជាអ្នកជំនួយ

ការដល់ម៉ូសេ[១] ។ អេលីសេមុនពេលដែលគាត់ក្លាយជាហោរាដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ "គាត់បានចាក់ទឹកទៅលើដៃរបស់អេលីយ៉ា"[២] ។ ធីម៉ូថេបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីសេចក្តីបង្រៀន និងគោលលទ្ធិរបស់ប៉ុល[៣] ហើយបានបំរើសាវ័កដ៏អស្ចារ្យទុកជាកូន និងឪពុក[៤] ។ ដូច្នេះហើយបានជាបន្ទាប់មកគាត់ដឹកនាំបានយ៉ាងល្អ ។

អ្នកដឹកនាំតាមបែបព្រះគម្ពីរមិនមែនគ្រាន់តែជាអ្នកដើរតាមល្អមុនពេលចាប់ផ្តើមដឹកនាំប៉ុណ្ណោះទេ គឺពួកគេនៅតែបន្តជាអ្នកដើរតាមល្អជានិច្ច ក្នុងខណៈពេលដែលគេកំពុងតែធ្វើជាអ្នកដឹកនាំផងដែរ ។ លោកប៉ុល បានជំរុញទឹកចិត្តពួកកូរិនថូសថា "ចូរធ្វើតាមគំរូខ្ញុំ ដូចជាខ្ញុំធ្វើតាមគំរូនៃព្រះគ្រីស្ទដែរ"[៥] ។ លោកប៉ុល នៅតែដើរតាមគំរូព្រះគ្រីស្ទជានិច្ចជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងជារៀងរាល់ម៉ោង ។ ការដែលគាត់ដាក់ចិត្តធ្វើជាអ្នកដើរតាមគំរូព្រះគ្រីស្ទធ្វើឲ្យគាត់ក្លាយទៅជាអ្នកដឹកនាំដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ។ នាទីណាដែលយើងឈប់ដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ នាទីនោះគឺជាទីបញ្ចប់នៃការក្លាយជាអ្នកដឹកនាំល្អហើយ ។

ដូច្នេះអ្នកដឹកនាំល្អតាមបែបព្រះគម្ពីរ គឺជាអ្នកដើតាមដ៏ល្អដែរដូចគ្នានឹងថៅកែជំនួញ អ្នកដឹកនាំនយោបាយ និងមេដឹកនាំលោកីយ៍ផ្សេងៗជាច្រើន ដែលយើងបានឆ្លងកាត់រួចមកហើយ ។

តើយើងអនុវត្តគោលការណ៍នេះយ៉ាងដូចម្តេចបាន?

---

[1] *និក្ខមនំ ២៤:១៣; ៣៣:១១; ជនគណនា ១១:២៨; យ៉ូស្វេ ១:១*

[2] *ពង្សាវតាក្សត្រ ៣:១១*

[3] *២ធីម៉ូថេ ៣:១០-១១*

[4] *ភីលីព ២:២២*

[5] *១កូរិនថូស ១១:១*

ទីមួយ: ខ្លួនយើងផ្ទាល់ មិនត្រូវប្រញាប់ចូលទៅក្នុងថ្នាក់ដឹកនាំភ្លាមៗនោះឡើយ ។ អត្តចរិតប្រកបដោយប្រាជ្ញា គឺជាអត្តចរិតដូចជាសាឡូម៉ូន និងយេរេមា[6] ។ ការដឹកនាំគឺជាការទទួលខុសត្រូវដ៏ធំធេងមួយ អ្នកចង្អុលផ្លូវ (ជាពិសេសអ្នកបង្រៀន) ព្រោះអ្នកបង្រៀនគេនឹងត្រូវទទួលទោសខ្លាំងជាងគេ[7] ។

ទីពីរ: យើងត្រូវតែ ចំណាយកំលាំងយើងយ៉ាងខ្លាំងទៅក្នុងការបង្កើតសិស្ស ការរៀបចំ និងការរៀនសូត្រទៅលើខ្លួនយើង ។ ការចំណាយពេលសិក្សាព្រះគម្ពីររួមគ្នា និងផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាការបណ្តាក់ទុនមួយយ៉ាងសំខាន់ មិនមែនជាភាពស្រណុកស្រួលនោះទេ ។ "ភាពឆេះឆួល ដោយគ្មានតំរិះ មិនមែនជាការល្អឡើយ រីឯការខំទាំងញាក់ញ័រក៏ដូចតែគ្នា"[8] ។ ភាពឆេះឆួលដោយគ្មានតំរិះ គឺជាបញ្ហារបស់អ៊ីស្រាអែល ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាពួកគេមិនស្គាល់ព្រះមែស៊ីរបស់ខ្លួន[9] ។ ហោរាពិតប្រាកដស្តីបន្ទោសដល់ហោរាក្លែងក្លាយ ដោយព្រោះតែពួកគេប្រញាប់ក្នុងការនិយាយ ដោយមិនបានស្តាប់ការប្រឹក្សាមកពីព្រះយេហូវ៉ាជាមុន[10] ។ អ្នកដឹកនាំដែលញាក់ញ័ររហ័សពេក អាចបោះពួយយ៉ាងខ្លាំងចូលទៅក្នុងសង្គ្រាម រួចហើយទើបដឹងថា គេជួបនឹងសត្រូវ ហើយក៏ចាប់ផ្តើមប្រើអាវុធ និងយុទ្ធសាស្ត្រ ដោយមិនសមទៅតាមកាលៈទេសៈ ។ ជាងនេះទៅទៀត សញ្ញាប័ត្រទេវវិទ្យាមិនមែនមានន័យថា ម្ចាស់សញ្ញាប័ត្រនោះអាចសំរាក និងបណ្តែតបណ្តោយតាមរយៈការបំរើ និងការរៀបចំ

---

[6] *១ពង្សាវតាក្សត្រ ៣:៧; យេរេមា ១:៦*

[7] *យ៉ាកុប ៣:១*

[8] *សុភាសិត ១៩:២*

[9] *រ៉ូម ១០:២*

[10] *ឧទាហរណ៍; យេរេមា ២៣:១៦:៣២*

សេចក្តីអធិប្បាយប៉ុណ្ណោះនោះទេ ។ ការធ្វើតាម ការរៀនសូត្រ និង ភាពលូតលាស់ គឺជាការខិតខំប្រឹងប្រែងមួយជីវិត ។ ជាការឈ្លាសវៃ កាលណាយើងជ្រើសរើសព័ន្ធកិច្ចគ្រីស្ទជួយវាយតំលៃ និងការកែតំរង់ ។

ទីបី: យើងមិនត្រូវជ្រើសរើសអ្នកណាចូលទៅក្នុងថ្នាក់ដឹកនាំលឿនពេកទេ ។ ដូច្នេះហើយការដាស់តឿននៅក្នុងការដឹកនាំជាគ្រូគង្វាល គឺប្រឆាំងទៅនឹងអ្នកទើបតែជឿថ្មី និងភាពប្រញាប់ប្រញាល់នៃការចាត់ប្រេងតាំងឲ្យ[11] ។ នៅក្នុងការរីកចំរើនយ៉ាងឆាប់រហ័សរបស់យើង ក្រុមជំនុំ និង អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលផ្សេងៗ ត្រូវតែទូលអង្វរ និងអធិស្ឋានសំរាប់អ្នកដឹកនាំជាមុន មុននឹងយើងតែងតាំងពួកគេឡើងឲ្យដឹកនាំ ដើម្បីឲ្យយើងដឹងពិតប្រាកដថា ពួកគេពិតជាអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូដ៏ពិតប្រាកដមែន និងមានគ្រប់ទាំងបច្ចេកទេស និងជំនាញនៅក្នុងឋានៈ ដែលតំរូវឲ្យពួកគេធ្វើ។ រឿងដែលគួរឲ្យសោកស្តាយរបស់ក្រុមជំនុំ និងអង្គការផ្សេងៗ នោះគឺកើតមានឡើងចំពោះអ្នកដឹកនាំក្មេងខ្ចី ដែលបានទទួលនូវការទទួលខុសត្រូវក្នុងផ្នែកសំខាន់ៗឆាប់រហ័សពេក ធ្វើឲ្យពួកគេសម្បូរណ៍ទៅដោយមហិច្ឆិតា ដែលនាំឲ្យគេបង្អោនទៅរកភាពអំនួត ពុករលួយ ឬសេចក្តីល្បួង ។ "ពួកគេត្រូវតែទទួលការសាកល្បងជាមុនសិន"[12] ព្រោះវាជាការប្រុងប្រយ័ត្នដ៏ឈ្លាសវៃ សំរាប់គ្រប់ទាំងប្រភេទនៃឋានៈណាក៏ដោយ ។ វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប្រសិនបើបេក្ខជនគ្រាន់តែមានចិត្តឆេះ ឆួល លក្ខណៈសម្បត្តិសមរម្យ ចូលចិត្ត ហើយមានសមត្ថភាពទន្ទេញតាមចាំនោះ ។ យើងត្រូវស្វែងយល់ឲ្យដឹងថា តើគាត់មានអ្នកដើរតាមមែនដែរ ឬទេ ។

---

[11] ១ធីម៉ូថេ ៣:៦; ៥:២២

[12] ១ធីម៉ូថេ ៣:១០

អ្នកដឹកនាំល្អគឺជាអ្នកបំរើ

មិនដែលមានអ្នកដឹកនាំណាមួយខ្លាំងក្លា ឬគួរឲ្យសរសើរ លើសព្រះយេស៊ូឡើយ ។ ទ្រង់តែងតែត្រឹមត្រូវជានិច្ច ។ ទ្រង់ គឺជាអ៊ីម៉ាញូអែល "ព្រះគង់ជាមួយយើង" ហើយជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងជាព្រះអម្ចាស់ ។ ទ្រង់មិនមែនគ្រាន់តែជាព្រះដែលគួរឲ្យយើងស្តាប់បង្គាប់ តែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់គួរឲ្យយើងថ្វាយបង្គំទៀតផង យើងមិនគួរទៅថ្វាយបង្គំព្រះឯណាផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះអង្គឡើយ ។ បើសិនជាដូច្នេះមែនតើព្រះយេស៊ូដឹកនាំដោយរបៀណា? តើទ្រង់សំដែងអំណាចរបស់ទ្រង់ ដោយបង្ខំអ្នកដែលនៅក្រោមព្រះអង្គ ឲ្យក្រាបដោយលុតជង្គង់ ហើយញាប់ញ័រនៅចំពោះទ្រង់ឬ? តើទ្រង់ប្រើឋានៈរបស់ព្រះអង្គដើម្បី លើកអង្គទ្រង់ឡើងមែនទេ? មិនមែនដូច្នេះឡើយ ។ ការដឹកនាំរបស់ព្រះយេស៊ូ បានបង្ហាញតាមរយៈការបំរើ ។ នៅក្នុងខគម្ពីររបស់ម៉ាកុស ព្រះយេស៊ូបានពន្យល់ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ត្រូវមក "មិនមែន... ដើម្បីឲ្យគេបំរើ ប៉ុន្តែដើម្បីបំរើគេវិញ ហើយនឹងលះបង់ជីវិតខ្លួនទុកជាថ្លៃលោះមនុស្សជាច្រើនផង"[១៣] ។ ព្រះយេស៊ូជាអ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យ និងគួរសរសើរបំផុត តាំងតែពីមុនរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។ ប៉ុន្តែក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំ ទ្រង់យាងមកដើម្បីបំរើ ហើយបំរើនៅក្នុងផ្លូវដ៏អស្ចារ្យបំផុត ដោយការប្រគល់នូវជីវិតរបស់ព្រះអង្គ ។ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់ធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះអង្គនោះ យើងត្រូវដឹកនាំដោយការបំរើ មិនមែនប្រើឋានៈរបស់យើង ដើម្បីក្រេបជញ្ជក់យកផលប្រយោជន៍ពីអ្នកដទៃឡើយ ដើម្បីឲ្យមានភាពសុខស្រួល អំណាច ឬក្លាយជាអ្នកមានដល់ខ្លួនឯងតែប៉ុណ្ណោះនោះឡើយ ។

---

[13] *ម៉ាកុស ១០:៤៥*

អ្នកដឹកនាំណាដែលបដិសេធការប្រឹក្សានេះ នោះប្រហែលជារកឃើញថា ខ្លួនគេគ្មានអ្នកដើរតាមឡើយ ។ នេះឯងជាការដែលកើតឡើងដល់រេហូបោម ។ នៅឯការចាប់ផ្ដើមគ្រងរាជ្យដំបូង អ្នកដែលសង្ឃឹមពីរេហូបោម គឺចង់ឲ្យទ្រង់សម្រាលពន្ធដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដែលបិតារបស់ទ្រង់បានដាក់ដល់ប្រជារាស្ត្រ ។ ពួកចាស់ទុំបានជួយប្រឹក្សាទ្រង់ថា "នៅថ្ងៃនេះ បើទ្រង់សព្វព្រះទ័យ និងធ្វើតាមចិត្តប្រជាជនទាំងឡាយ ហើយយកចិត្តគេដោយឆ្លើយនឹងគេ ជាពាក្យផ្អែមពិរោះ នោះគេនឹងនៅជាបាវបំរើទ្រង់ជាដរាបទៅ" ។ ប៉ុន្តែរេហូបោមបដិសេធគំនិតនៃពួកចាស់ទុំទាំងនោះ ហើយបែរទៅប្រឹក្សាជាមួយមនុស្សស្រករនឹងទ្រង់វិញ ដែលឲ្យគំនិតថា ទ្រង់គួរបង្ហាញឲ្យពួកគេដឹងថាទ្រង់ជាចៅហ្វាយពួកគេ ។ លទ្ធផល គឺទ្រង់បាត់បង់ពូជអំបូរទាំង១២ ដែលទ្រង់ត្រូវគ្រប់គ្រងលើពួកគេ[១៤] ។ អ្នកដឹកនាំក្បាលរឹងតែងតែបាត់បង់អ្នកដើរតាមខ្លួន ។ ពិតប្រាកដហើយនៅក្នុងការថ្នាក់ថ្នមរបស់ពួកគេ គឺតែងតែមានភក្ដីភាពនៅក្នុងពួកគេ ។

ផ្ទុយទៅវិញលោកប៉ុល ដឹកនាំក្នុងភាពជាអ្នកបំរើ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់របស់គាត់បានធ្វើ និងជាអ្នកដែលគាត់បានដើរតាម ។ ជំនួសឲ្យការដុសខាត់កេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ខ្លួនឲ្យកាន់តែភ្លឺឡើង បើប្រៀបធៀបទៅនឹងអាប៉ូឡូស គាត់បានបង្រៀនថាយើងទាំងពីរគ្រាន់តែជាអ្នកបំរើគ្មានសារៈប្រយោជន៍អ្វីទេ ប្រសិនបើប្រៀបធៀបទៅនឹងព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏មិនមែនប្រលងប្រណាំងជាមួយគ្នាឡើយ ប៉ុន្តែពឹងពាក់គ្នា ទៅវិញទៅមក[១៥] ។ ក្នុងនាមជាអ្នកបំរើ គាត់យល់ព្រមរងទុក្ខសំរាប់ក្រុមជំនុំ ហើយគាត់តែងតែធ្វើជានិច្ច[១៦] ។ ដោយព្រោះតែគាត់ធ្វើយ៉ាងដូច្នេះ បានជាគាត់

---

[14] *១ពង្សាវតាក្សត្រ ១២:១-១៩*

[15] *១កូរិនថូស ៣:៥-៨*

[16] *២កូរិនថូស ៣:៨-១០; ភីលីព ២:១៧; កូលុស ១:២៤-២៥ ។ល។*

ក្លាយទៅជា អ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ ដែលគ្រីស្ទបរិស័ទ នៅតែគោរព និងដើរតាមរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ស្រដៀងគ្នាផងដែរ ប្រសិនបើយើងសព្វថ្ងៃនេះ ប្រាថ្នាចង់ឲ្យគេចងចាំដូចលោកប៉ុល មិនមែនដូច អេហ្វបោម យើងត្រូវតែរំលឹកឡើងវិញ និងអនុវត្តនូវដំបូន្មានរបស់ព្រះយេស៊ូ "បើអ្នកណាចង់ធ្វើជាលេខ១ នោះត្រូវទៅជាចុងបង្អស់វិញ ហើយត្រូវបំរើគេទាំងអស់ដែរ"[១៧] ។

អ្នកដឹកនាំល្អគឺជាអ្នកកសាង

អ្នកដឹកនាំខ្លះគិត ថាមធ្យោបាយដែលប្រសើរក្នុងការដែលគេប្រើឋានៈរបស់ខ្លួនបាន គឺជាការដែលគេរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិ អំណាច និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ខ្លួនឲ្យមានសុវត្ថិភាព ។ កិច្ចការពិតប្រាកដរបស់គេគឺមិនជាការជួយអ្នកដទៃទេឡើយ ។ ពួកគេចាប់អារម្មណ៍តែទៅលើសុខមាលភាព ឬភាពរីកចំរើននៃសមាជិក និងអ្នកនៅពីក្រោមគេ ក្នុងករណីណាដែលការទាំងអស់នោះជួយលើកទឹកចិត្ត និងផ្គត់ផ្គង់ពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើអ្នកដឹកនាំដទៃទៀតនៅក្នុងអង្គភាព ចាប់ផ្តើមងើបឡើងនៅក្នុងអំណាច ឬភាពល្បីល្បាញ គឺគាត់បានពិចារណាថា ជាសញ្ញាដែលគាត់ត្រូវទំលាក់ពួកនោះចុះវិញហើយ ។

អ្នកដឹកនាំណាដែលគិតតែនៅក្នុងផ្លូវនេះ លទ្ធផលរបស់ពួកគេគឺមានតែការភ័យខ្លាច ចំពោះអ្នកដែលធ្វើការនៅក្រោមខ្លួន បានទទួលជោគជ័យ ។ ពួកគេមិនចង់រួមចំណែក ដើម្បីទទួលនូវជំនាញថ្មីទៀតដែលពួកគេខ្វះខាតនោះទេ ឬតែងតែមានបំណងចង់ឲ្យគេឃើញខ្លួនជាចំហថាខ្លួនឯងខ្ពង់ខ្ពស់នៅក្នុងការបំរើព្រះ ។ ពួកគេគិតថា ប្រសិនបើមាន

---

[17] ម៉ាកុស ៩:៣៥

អ្នកដទៃណាបានទទួលជំនាញយ៉ាងច្រើន ឬមានការទទួលស្គាល់យ៉ាងច្រើននោះ ឋានៈរបស់គេនឹងត្រូវបានគេដណ្ដើមយកពីខ្លួន ។ ការភ័យខ្លាចចំពោះអ្នកដែលគិតតែពីស្វែងរកផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួននោះ បណ្ដាលឲ្យមានភាពរំខាន មានការអាប់កេរ្តិ៍ឈ្មោះជាសាធារណៈ និងបង្ហាញ ឬធ្វើឲ្យមានផ្កាភ្លើងកើតឡើង ។ ប្រហែលជាគេបញ្ជូនឲ្យទៅបរិមណ្ឌល ឬការងារណាមួយ ដើម្បីឲ្យទទួលបរាជ័យនោះពិតប្រាកដណាស់ពួកគេនឹងរិះគន់ ។ ភាពស្រុតចុះខ្លះបណ្ដាលឲ្យមានការកើតរឿងអាស្រូវ ការគំរាមកំហែង ឬធ្វើឲ្យមានការឈឺចាប់ខាងឯផ្លូវកាយ ។

ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដឹកនាំដែលល្អកសាងអ្នកដែលនៅក្រោមខ្លួនឡើង ហើយមានអំណរនៅពេលដែលពួកគេទទួលបានជោគជ័យ ។

អេភេសូរ ៤:១១-១៦ ប្រាប់អំពីមូលហេតុអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ដល់អំណោយទានខាងវិញ្ញាណដល់មនុស្សម្នាក់ៗ គឺមិនមែនដើម្បីឲ្យពួកគេមានភាពអំនួត និងអំណាចនោះទេ។ អំណោយទានដែលទ្រង់ប្រទានមកគឺ "ដើម្បីរៀបចំរាស្ត្ររបស់ព្រះសំរាប់ធ្វើការជំនួយ" (ខ.១២) ។ អំណោយទានដែល ខ្ញុំមានមិនមែនដើម្បីឲ្យមនុស្សគិតថាខ្ញុំអស្ចារ្យនោះទេ ប៉ុន្តែបំពាក់បំប៉នខ្ញុំដើម្បីជួយអ្នកឯទៀត ដើម្បីឲ្យគេអាចធ្វើការជំនួយដូចជាខ្ញុំបានដែរ ។ អ្នកដឹកនាំដែលល្អមិនមែនព្យាយាមធ្វើការទាំងអស់តែម្នាក់ឯង ដើម្បីរក្សាអំណាចទាំងអស់សំរាប់តែខ្លួនឯង ហើយគ្មានការអភិវឌ្ឍន៍ជំនាញអ្វីដល់អ្នកណាម្នាក់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដឹកនាំដែលល្អពិតនោះគឺធ្វើការសង់អ្នកដទៃឡើង ផ្ដល់អំណាចដល់គេ និងជួយពួកគេ ហើយមានភាពអំណរនៅពេលដែលពួកគេបានទទួលជ័យជំនះ ។ ទាល់តែយើងគ្រប់គ្នានៅក្នុងក្រុមជំនុំធ្វើការទាំងអស់គ្នា មិនមែនធ្វើការតែគ្រូគង្វាលម្នាក់ឯងនោះទេ នោះទើប "រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានសង់ឡើង" ហើយ "យើងរាល់គ្នាបានរួបរួម ខាងឯសេចក្ដីជំនឿរួចជា

ស្រេច ហើយបានស្គាល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដូចគ្នាទាំងអស់ គឺដល់បាន ពេញជាមនុស្ស " (ខ. ១៣) ។

ដូច្នេះក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំល្អ សូមបន្តសួរខ្លួនឯងថា "តើអញកំពុងព្យាយាមធ្វើការទាំងអស់តែម្នាក់ឯង ហើយបិទឱកាសមិនឲ្យអ្នកដទៃធ្វើការ ដើម្បីឲ្យអំណាចទាំងអស់មានតែនៅខ្លួនអញម្នាក់ឯងឬ?" ឬអញកំពុងកសាងអ្នកដទៃឡើង ដើម្បីឲ្យពួកគេជំនួសកន្លែងអញបាន ។ តើយើងបានបង្រៀនអ្នកឯទៀតឲ្យចេះសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយខ្លួនឯង ហើយឬនៅ? តើយើងបង្ហាញអ្នកឯទៀតឲ្យចេះកាន់លុយឲ្យបានត្រឹមត្រូវហើយឬនៅ ដើម្បីឲ្យពួកគេចេះចំណាយដោយឈ្លាសវៃ ហើយទុកដាក់ដោយស្មោះត្រង់ចំពោះសាធារណៈ? តើយើងមានបង្រៀនអ្នកឯទៀតឲ្យ ចេះបង្រៀន និងចេះអធិប្បាយហើយឬទេ ព្រមទាំងផ្ដល់ឱកាសឲ្យពួកគេអនុវត្តដែរឬទេ? ទាំងនេះគឺជាកិច្ចការដែលអ្នកដឹកនាំល្អត្រូវធ្វើ ពួកគេត្រូវតែកសាងអ្នកដទៃឡើង ដើម្បីឲ្យពួកគេទទួលតំណែងបន្ត ។

អ្នកដឹកនាំខ្លះ ខ្លាចក្នុងការធ្វើដូច្នេះ ពីព្រោះគេខ្លាចថា នៅពេលមួយដែលសិស្សរបស់គេធ្វើការបានល្អប្រសើរជាងខ្លួន នោះពួកគេនឹងមានអំណាច ហើយមានការទទួលស្គាល់ខ្លាំងជាង ។ វាជាការពិត ហើយអាចកើតឡើងបានមែន ។ ប៉ុន្តែវាមិនអីទេ ។ សិស្សរបស់លោកយ៉ូហានបាបទីស្ទ មានការច្រណែនជំនួសលោក នៅពេលដែលពួកគេឃើញ ព្រះយេស៊ូបានចាប់ផ្ដើមព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះអង្គ ពីព្រោះមានមនុស្សជាច្រើនចាប់ផ្ដើមចាកចេញពីលោក យ៉ូហាន ទៅតាមព្រះយេស៊ូ ។ ប៉ុន្តែលោក យ៉ូហាន និយាយថា "ត្រូវឲ្យព្រះអង្គនោះបានចំរើនឡើង ហើយខ្ញុំត្រូវថយវិញ"[១៨]។ លោកអនទ្រេបាននាំបងរបស់គាត់គឺលោក ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស ទៅចំពោះ

---

[18] *យ៉ូហាន ៣:៣០*

ព្រះយេស៊ូ[19] ហើយក្រោយមកលោកពេត្រុសមានភាពល្បីល្បាញជាង លោក អនទ្រេ ។ នៅពេលដែលលោក សុល នៃតាសុស បានមកដល់ សេចក្តីជំនឿ ក្រុមជំនុំដំបូងគិតថា ការប្រែចិត្តរបស់គាត់ គឺជាល្បិចកល ។ ប៉ុន្តែបាណាបាសបានជឿទៅលើសុល ព្រមទាំងណែនាំគាត់ទៅដល់ ក្រុមជំនុំទៀតផង[20] ។ មិនយូរប៉ុន្មាន សុល ដែលជា សាវ័ក ប៉ុល បានក្លាយ ទៅជាអ្នកដ៏ខ្លាំងក្លាម្នាក់ និងមានឈ្មោះល្បីជាង បាណាបាស ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះយេស៊ូ ហើយមានឆន្ទៈ ដ៏ជ្រាលជ្រៅ ដើម្បីឲ្យព្រះនាមព្រះបានថ្កើងឡើង និងឲ្យគេទទួលស្គាល់ នោះ ពិតជាមិនអីទេចំពោះយើង ប្រសិនបើទ្រង់ប្រើអ្នកដែលយើង ហ្វឹកហ្វឺនច្រើនជាងខ្លួនយើងក៏ដោយ ។ ព្រោះព័ន្ធកិច្ចទាំងអស់ គឺជា ជ័យជំនះរបស់ក្រុមជំនុំ និងថ្វាយព្រះកិត្តិនាមដល់ព្រះយេស៊ូ មិនមែនជា ជ័យជំនះរបស់យើង ឬផ្តល់កិត្តិនាមដល់ខ្លួនយើងនោះទេ ។

នៅក្នុងសតវត្សទី ១៩ គ្រូសាលារៀនថ្ងៃអាទិត្យដ៏ភ័យខ្លាចមួយ នៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក បានទៅតូបលក់ស្បែកជើងដើម្បីចែកចាយ ដំណឹងល្អដល់អ្នកលក់ស្បែកជើងម្នាក់ ។ យើងភាគច្រើនមិនបានស្គាល់ ឈ្មោះគ្រូសាលារៀនថ្ងៃអាទិត្យនោះទេ ប៉ុន្តែយើងភាគច្រើនធ្លាប់ឮអំពីអ្នក លក់ស្បែកជើង។ ឈ្មោះរបស់គាត់គឺ ដ្វៃ ម៉ូឌី (Dwight L. Moody) ព្រះបានប្រើគាត់ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ ។ សព្វថ្ងៃនេះ សាលារៀន ព័ន្ធកិច្ចវិទ្យុ និងរោងពុម្ព បានដាក់ឈ្មោះគាត់ ។ អ្នកដើរ តាមបានរីកលូតលាស់ជាងអ្នកដឹកនាំ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងពិតប្រាកដថា គ្រូសាលា រៀនថ្ងៃអាទិត្យដ៏ភ័យខ្លាចម្នាក់នោះគិតថា វាជាការប្រពៃណាស់ ។

---

[19] *យ៉ូហាន ១:៤០-៤១*

[20] *កិច្ចការ ៩:២៦-២៨*

ដូច្នេះយើងសរុបមកវិញថា អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទដែលល្អ គឺជាអ្នកដែលមិនផ្តោតទៅលើសុវត្ថិភាព និងការតំកើងខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែគាត់បង្រៀនអ្នកដទៃទៀត ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចទទួលកន្លែងបន្តពីគាត់ ។

អ្នកដឹកនាំល្អគឺជាអ្នកនាំមុខ

យើងបាននិយាយជាច្រើនមកហើយអំពីអ្នកដឹកនាំជាអ្នកដើរតាមជាអ្នកបំរើ និងជាអ្នកកសាងអ្នកដទៃឡើង ។ ប្រសិនបើទាំងអស់នេះគ្រប់គ្រាន់ហើយចំពោះអ្វី ដែលព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនទៅលើប្រធានបទនេះ នោះយើងអាចសរុបបានថា អ្នកដឹកនាំនឹងមិនដែលក្លាយទៅជាអ្នករឹងមាំ ឬជាអ្នកមិនរុញរានោះបានឡើយ ។ ប្រសិនបើអ្នកដឹកនាំជាអ្នកដើរតាមល្អ ជាអ្នកបំរើ ហើយជាអ្នកកសាងអ្នកដទៃឡើងមែន នោះតើវាត្រឹមត្រូវទេដែលថា គាត់ត្រូវតែឈរនៅខាងមុខ ហើយបង្ហាញនូវសេចក្តីក្លាហានព្រមទាំងផ្តល់នូវការណែនាំដ៏មុឹងម៉ាត់នោះ?

ចំលើយទៅចំពោះសំណួរនេះ គឺពិតជា "ត្រឹមត្រូវណាស់" ។ ក្នុងខណៈពេលដែលវាជាការពិត អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដូចជាព្រះយេស៊ូជាដើម ព្រះអង្គស្វះស្វែងក្នុងការបំរើជាជាងឲ្យគេមកបំរើព្រះអង្គ និងដូចជាលោក ប៉ុល កសាងព័ន្ធកិច្ចរបស់អ្នកដទៃឡើង ជាជាងផ្តោតការចាប់អារម្មណ៍តែទៅលើខ្លួនឯង កន្លែងនេះមិនមែនមានន័យថា គាត់ជាអ្នករុញរានោះទេ ។ តែផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដឹកនាំគឺជាអ្នកដែលនាំមុខគេ ។ គាត់ធ្វើការចាប់ផ្តើមចង្អុលផ្លូវ ហើយដាស់តឿនមុនមានគ្រោះថ្នាក់ ។ គាត់មិនត្រូវអង្គុយ ហើយរង់ចាំអ្នកដទៃ ឬរង់ចាំព្រះ ឲ្យធ្វើការអ្វីមួយឡើយ ។ អ្នកដឹកនាំល្អបំរើដោយនាំមុខគេ ។

ពេលខ្លះមនុស្សទទួលនាមជាអ្នកដឹកនាំ ប៉ុន្តែចាកចោលការងារពិតនៃការនាំមុខអ្នកដទៃ ។ ឧទាហរណ៍ ស្តេចសូល គឺជាស្តេចទីមួយ

នៃអ៊ីស្រាអែល ។ ក្នុងឋានៈជាស្តេច ទ្រង់គឺជាអ្នកដឹកនាំអ៊ីស្រាអែល ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលយ័ក្ស កុលលីយ៉ាត បបួលអ៊ីស្រាអែលធ្វើសង្គ្រាម ស្តេចសូលត្រូវតែជាអ្នកដែលទទួលនូវការបបួលនេះ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បែរជាអង្គុយនៅក្នុងត្រសាលរបស់ទ្រង់ ក្រោមការបំពាក់នាមជាអ្នកដឹកនាំទៅវិញ ។ តាមពិត ទ្រង់ត្រូវតែងើបឡើងនៅក្នុងកំលាំងនៃព្រះ ហើយដឹកនាំ ។ តែទីបំផុតបែរជាមានអ្នកគង្វាលដាវីឌដ៏តូចម្នាក់ ជាអ្នកដែលគ្មានឋានៈបានងើបឡើងយ៉ាងខ្លាំងក្លានៅក្នុងកំលាំងនៃព្រះ ហើយដឹកនាំ អ៊ីស្រាអែល នៅក្នុងថ្ងៃដ៏ស្លាប់រស់នោះប្រឆាំងនឹងសត្រូវរបស់ខ្លួនទៅវិញ ។ វាជាកំហុសរបស់ស្តេចសូល ។ នៅពេលដែលទាហានវិលត្រឡប់ពីសង្គ្រាមមកវិញ ស្រីៗបានចេញមកជួបពួកគេ ហើយអបអរសាទរ ដាវីឌជាងអបអរស្តេច ដោយនិយាយថា "ស្តេចសូលបានសំលាប់តែមួយពាន់ តែដាវីឌបានសំលាប់មួយម៉ឺនវិញ" ។

នេះមិនមែនជាលើកដំបូងទេដែលស្តេចសូល មានឋានៈជាស្តេចផង និងជាអ្នកដឹកនាំផងបានទទួលបរាជ័យក្នុងការដឹកនាំនោះ ។ នៅក្នុងសាំយូអែល ១៤:១ បុត្រារបស់ស្តេចសូល យ៉ូណាថាន់ បានចាប់ផ្តើមទុកចិត្តព្រះ ដោយនាំពួកអ៊ីស្រាអែលប្រយុទ្ធតទល់ទៅនឹងសត្រូវរបស់ ខ្លួន ។ ខ. ២ បានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញនូវអ្វីដែលស្តេចកំពុងធ្វើ គឺទ្រង់អង្គុយក្រោមដើមទទឹមជាមួយទាហានរបស់ទ្រង់ ៦០០នាក់ ។ បន្ទាប់មក នៅក្នុង ជំពូក១៥ ទ្រង់ទទួលសំណូមពរពីអ្នកដទៃ ដែលចូលទៅក្នុងការមិនស្តាប់បង្គាប់ទៅនឹងព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះ ទ្រង់មិនបានឈរនៅក្នុងជំហរ ហើយដឹកនាំប្រឆាំងទៅតាមសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកគេ ។ វាគ្មានការសង្ស័យឡើយ គឺរាជវង្សរបស់សូលមិនទៅគង់វង្សយូរអង្វែងទៀតឡើយ ហើយព្រះបានរកឃើញម្នាក់ផ្សេងទៀតដែលដឹកនាំរាស្ត្ររបស់ទ្រង់តាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់វិញ ។

ការនាំមុខមានន័យថា ពេលខ្លះយើងត្រូវតែមានជំហរឲ្យបានរឹង មាំ និងពេលខ្លះមានជំហរតែម្នាក់ឯង ។ ព្រោះពេលខ្លះប្រហែលជាអ្នក ដទៃ គេមានការភ័យខ្លាច ឬគេងលក់ ឬធ្វើជាមិនដឹង ហើយដើរចុះផ្លូវ មួយដែលខុស ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំឈរយ៉ាងខ្ពស់ ហើយនិយាយយ៉ាងខ្លាំងក្លាទៅលើអ្វីដែលត្រូវតែធ្វើឲ្យបានសំរេច សូម្បី តែការធ្វើរបស់គាត់មិនឲ្យគាត់ល្បីល្បាញក៏ដោយ ។ គាត់ធ្វើយ៉ាងដូច្នេះ មិនមែនដើម្បីសាងឋានៈរបស់ខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែសំរាប់សេចក្តីពិតវិញ ។ លោកអេលីយ៉ាជាអ្នកដឹកនាំដ៏ខ្លាំងក្លាម្នាក់ ដែលគាត់ងើបឈរតែម្នាក់ឯង ប្រឆាំងនឹងយេសេបែលដែលមានហោរ៉ារបស់ព្រះបាល ៤០០នាក់ ។ គាត់ធ្វើយ៉ាងដូច្នេះមិនមែនសំរាប់ខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែសំរាប់សេចក្តីពិត ។ លោក យេរេមា និងហោរ៉ាសញ្ញាចាស់ផ្សេងៗទៀត តែងតែឈរនៅក្នុង ជំហរដែលមិនល្បីល្បាញ ។ លោកប៉ុលប្រឆាំងទៅនឹងលោកពេត្រុស ទល់មុខតែម្តងនៅក្នុង កាឡាទី ជំពូក២ ។ គាត់ធ្វើយ៉ាងដូច្នេះមិនមែន ដើម្បីចង់ចំណោញអំណាចមកលើខ្លួនគាត់ ឬចំណោញកេរ្តិ៍ឈ្មោះមកពី ពេត្រុស នោះទេ ប៉ុន្តែពីព្រោះតែពេត្រុសបានធ្វើខុស ។ លោកពេត្រុស ត្រូវការការកែរតំរង់ មុនដែលគាត់នាំមួយផ្នែកធំនៃក្រុមជំនុំចូលទៅក្នុង ភាពខុសឆ្គង ។

ដូច្នេះទោះបីជាអ្នកដឹកនាំល្អ ទីមួយគឺដើរតាម និងមិនមែនបោក បញ្ឆោតអ្នកដទៃតាមរយៈការហ្វឹកហ្វឺន និងឱកាសផ្សេងៗដើម្បីធ្វើឲ្យគ្រប់ គ្នាមានការចាប់អារម្មណ៍មកលើខ្លួនឯងនោះឡើយ ។ នៅពេលនោះគាត់ មានការបំរើដោយអស់ពីចិត្ត ដោយឈរក្នុងជំហរដ៏រឹងមាំ ហើយបង្ហាញ ផ្លូវពួកគេនូវផ្លូវណាដែលត្រូវទៅ ។ អ្នកដឹកនាំល្អបំរើដោយការនាំមុខគេ។

ពីព្រោះតែអ្នកដឹកនាំត្រូវតែនាំមនុស្សរបស់គេ ជាដំបូងគាត់ត្រូវ ដឹងទិសដៅពិតប្រាកដដែលត្រូវទៅ ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាតំរូវឲ្យ

គាត់ជាអ្នកដើរតាមល្អជាមុនសិន ។ អ្នកដឹកនាំត្រូវតែនាំ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មិនដឹងកន្លែងណាដែលគាត់ត្រូវទៅពិតប្រាកដទេ នោះមានន័យថាគាត់មិនទាន់បានដើរកៀកជាមួយព្រះជាម្ចាស់នៅឡើយទេ ប្រហែលជាគាត់នាំចៀមរបស់គាត់ទៅរកភាពគ្រោះថ្នាក់ហើយ ។ នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវចង់មានបន្ទូល នៅពេលដែលទ្រង់និយាយអំពីពួកផារិស៊ី "តាមតែគេចុះ គេជាមនុស្សខ្វាក់ដែលនាំមនុស្សខ្វាក់ បើមនុស្សខ្វាក់នាំមនុស្សខ្វាក់យ៉ាងដូច្នេះ នោះទាំងពីរនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅហើយ"[21] ។ ពួក ផារិស៊ីមិនបានដើរតាមព្រះអម្ចាស់ទេ ។ ដូច្នេះទោះបីជាពួកគេបានធ្វើការងារពួកគេក្នុងនាមជាអ្នកនាំមុខគេក៏ដោយ ពួកគេមិនដឹងថានឹងទៅកន្លែងណាទេ ហើយនាំចៀមរបស់គេឲ្យធ្លាក់រណ្តៅទៅវិញ ។ អ្នកដឹកនាំល្អស្គាល់ផ្លូវដែលគាត់ត្រូវទៅ ហើយបន្ទាប់មកខំពុះពារយ៉ាងខ្លាំងក្លាដោយសេចក្តីក្លាហាន ដោយនាំមនុស្សរបស់គេទៅរកផ្លូវនោះ ។

អ្នកដឹកនាំល្អគឺជាអ្នកដែលហុចកំណាត់ឈើរត់ប្រណាំងបន្តទៅឲ្យអ្នកដទៃ

ល្បែងរត់ប្រណាំងគឺជាកីឡាដ៏ល្បីល្បាញមួយ ។ កីឡាករទ្រោបចុះពីក្រោយខ្សែបន្ទាត់ និងនៅពេលដែលកាំភ្លើងត្រូវបានបាញ់ឡើង គ្រប់គ្នាត្រូវចាប់ផ្តើមរត់ឆ្ពោះទៅរកទីដៅរៀងៗខ្លួន ។ ការប្រកួតភាគច្រើន គឺមានតែម្នាក់ៗ ។ អ្នកប្រកួតនីមួយៗ ដែលមានតែម្នាក់ៗ គឺខ្លួនគេនោះឯងជា "ក្រុម" របស់គេ ។ ទោះជាគេធ្វើយ៉ាងណា ចាញ់ ឬឈ្នះ គឺស្ថិតលើខ្លួនរបស់គេផ្ទាល់ ។ គាត់គ្មានដៃគូទេ ។ ប៉ុន្តែការប្រកួតខ្លះមានក្រុមដៃគូមួយក្រុម ។ ក្រុមដៃគូមួយក្រុមនោះប្រហែលជាមាន សមាជិក ៤នាក់ ។ នៅពេលដែលការប្រកួតចាប់ផ្តើម អ្នកដែលមានតួនាទីហុចកំណាត់ឈើតូចមួយឲ្យសមាជិកទីមួយកាន់ ។ នៅពេលដែលកាំភ្លើងបាញ់ឡើង

---

[21] *ម៉ាថាយ ១៥:១៤*

សមាជិកទីមួយនេះ រត់ជុំវិញទីលានដោយកាន់កំណាត់ឈើនេះជាប់ទៅ នឹងដៃ ។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែលគេរត់មកដល់កន្លែងដើមវិញហើយ សមាជិកទីពីរដែលកំពុងរង់ចាំ រត់តាមដើម្បីទទួលកំណាត់ឈើពីសមាជិកទីមួយ ចំណែកឯសមាជិកទីមួយបញ្ចប់ជុំរបស់គេហើយ ។ សមាជិកទីពីរ នៅពេលដែលទទួលកំណាត់ឈើរួចហើយ ក៏រត់ជុំទីលានបន្តទៀត ។ នៅពេលដែលគាត់រត់ជុំទីលាន ហើយជិតដល់បន្ទាត់ចាប់ផ្ដើមវិញហើយ សមាជិកទីបីនៃក្រុមនោះកំពុងរង់ចាំ ។ ម្ដងទៀត កំណាត់ឈើមួយនោះត្រូវហុចឲ្យម្នាក់ទៀត ដោយសមាជិកទីពីរហុចឲ្យសមាជិកទីបីទទួល ។ ដំណើរការណ៍នេះបន្តរហូតដល់សមាជិកទាំងអស់នៅក្នុងក្រុមមានឱកាសរត់ជុំវិញទីលាន ដែលកាន់កំណាត់ឈើជាប់នឹងដៃ ។ អ្នកដែលឈ្នះនៅក្នុងការប្រកួតនេះ មិនមែនម្នាក់ណាមួយទេ ប៉ុន្តែជាក្រុមដែលរត់ជាមួយគ្នាបានយ៉ាងល្អ មិនរអាក់រអួល និងហុចកំណាត់ឈើបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ប្រសិនបើមានសមាជិកណាម្នាក់នៅក្នុងក្រុមមិនបានសហការល្អជាមួយអ្នកឯទៀត ដូចជាអ្នកដែលរត់ជាមួយដើម្បីទទួលកំណាត់ឈើ និងអ្នកដែលត្រូវហុចកំណាត់ឈើឲ្យអ្នកដែលទទួលដើម្បីកាន់ឲ្យបានជាប់ល្អនោះទេ នោះពួកគេមិនអាចឈ្នះបានឡើយ ។ ទោះបីជាម្នាក់ៗនៅក្នុងក្រុមមានការរត់លឿនជាងគេបំផុតយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើគេមិនបានហុចឲ្យបានល្អ និងអ្នកទទួលមិនបានទទួលយកឲ្យបានត្រឹមត្រូវ នោះក្រុមរបស់គេនឹងចាញ់ជាមិនខាន ។ ការរត់ប្រណាំងជាក្រុម មិនមែនធ្វើឡើងដោយម្នាក់ៗឯងនោះទេ ប៉ុន្តែជាការធ្វើឡើងជាក្រុមវិញ ។

ភាពជាអ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទគឺយ៉ាងដូច្នេះឯង ។ យើងមិនមែនស្ថិត នៅក្នុងថ្នាក់ដឹកនាំដើម្បីធ្វើឲ្យគេមានចាប់អារម្មណ៍មកលើយើងថា យើងដឹកនាំ ឬផ្សាយដំណឹងល្អ ឬបង្រៀន ឬអធិប្បាយបានល្អនោះទេ ។

យើង គ្រាន់តែជាផ្នែកមួយនៃក្រុមដែលយើងត្រូវបានត្រាស់ហៅឲ្យទទួលចំណែកដើម្បីអាចធ្វើការយ៉ាងប្រសើរដែលអាចធ្វើបាន ហើយបន្ទាប់មកហុចកំណាត់ឈើឲ្យអ្នកដទៃទៀត ។

ព័ន្ធកិច្ចគ្រីស្តបរិស័ទបានចាប់ផ្តើមឡើងជាមួយព្រះយេស៊ូ ។ នៅពេលមួយចូលមកដល់ ទ្រង់ត្រូវបញ្ចប់ព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់ដោយសុគតសំរាប់យើង ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយវិលត្រឡប់ទៅឯនគរស្ថានសួគ៌ ទ្រង់បានហុចកំណាត់ឈើនៃព័ន្ធកិច្ចឲ្យសាវ័ករបស់ព្រះអង្គ ។ ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា "តែឥឡូវនេះ ខ្ញុំទៅឯព្រះអង្គដែលចាត់ឲ្យខ្ញុំមក... ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តពេញដោយសេចក្តីព្រួយ ។ ខ្ញុំប្រាប់តាមត្រង់ថា ដែលខ្ញុំទៅនោះមានប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ ដ្បិតបើខ្ញុំមិនទៅទេ នោះព្រះដ៏ជាជំនួយក៏មិនមកឯអ្នករាល់គ្នាដែរ តែបើខ្ញុំទៅ នោះខ្ញុំនឹងចាត់ទ្រង់ឲ្យមក"[២២] ។ ក្រោយមកទៀតទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា "ខ្ញុំចាត់អ្នករាល់គ្នាឲ្យទៅដូចជាព្រះវបិតាបានចាត់ឲ្យខ្ញុំមកដែរ"[២៣] ។ ព្រះយេស៊ូបានចាកចេញ ព្រះអង្គបានប្រគល់ការងារដល់ពួកគេ ហើយទ្រង់នឹងបញ្ជូនព្រះ វិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធមកដើម្បីជួយពួកគេឲ្យសំរេចការទាំងអស់នោះបាន ។

ដូច្នេះ ពួកសាវ័កទទួលបន្តពីកន្លែងដែលព្រះយេស៊ូបានបញ្ឈប់។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយអំពីសាវ័ករបស់ព្រះយេស៊ូថា ជាអ្នកដាំជើងជញ្ជាំងនៃក្រុមជំនុំ[២៤] ។ ប៉ុន្តែពួកសាវ័កមិនបានធ្វើរហូតតទៅនោះទេ តាមរយៈពួកគេខ្លះបានធ្វើយ៉ាងល្អ និងព័ន្ធកិច្ចរបស់គេបានចាប់ផ្តើមក្រុមជំនុំ ។ ពេលមួយមកដល់ គឺពួកគេត្រូវប្រគល់ការងារនោះទៅអ្នកឯទៀត

[22] *យ៉ូហាន ១៦:៥-៧*

[23] *យ៉ូហាន ២០:២១*

[24] *១កូរិនថូស ៣:១០-១២: អេភេសូរ ២:២: វិវរណៈ ២១:១៤*

។ ចូរមើលពីគំរូសាវ័កប៉ុលទុកជាឧទាហរណ៍ គឺគាត់ត្រូវបានបញ្ជូនផ្ទាល់ដោយ ព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានធ្វើការងាររបស់គាត់បានល្អ ហើយបន្ទាប់មកបានប្រគល់ការងាររបស់គាត់នោះទៅឲ្យធីម៉ូថេទទួលវិញ ដោយលោកប៉ូល ផ្តល់ការណែនាំដ៏សំខាន់ៗដល់សិស្សរបស់គាត់ដោយនិយាយថា "ឯអស់ទាំងសេចក្តីដែលអ្នកបានឮអំពីខ្ញុំ នៅមុខស្មរបន្ទាល់ជាច្រើន នោះក៏ត្រូវផ្ញើទុកនឹងមនុស្សស្មោះត្រង់ ដែលអាចនឹងបង្ហាត់បង្រៀនតទៅអ្នកឯទៀតដែរ"[25] ។ ធីម៉ូថេបានទទួលកំណាត់ឈើមកពីសាវ័ក ប៉ុល រត់ក្នុងទីលានរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកប្រគល់កំណាត់ឈើឲ្យអ្នក "ស្មោះត្រង់" ដែលអាចរត់ក្នុងទីប្រណាំងបាន ហើយបន្ទាប់មកទៀតអាច "បង្ហាត់បង្រៀនដល់អ្នកឯទៀត" ។ ព័ន្ធកិច្ចគ្រីស្ទបរិស័ទ មិនមែនជាការរត់ប្រណាំងម្នាក់ឯងនោះទេ ហើយក៏មិនមែនខំប្រឹងប្រែងដើម្បីឲ្យគេចាប់អារម្មណ៍ថាខ្លួនឯងជាតួឯក និងជាវិរបុរសនោះដែរ ។ វាជាការរត់ប្រណាំងជាក្រុម នៅពេលដែលយើងទទួលព្រះបន្ទូលហើយ នោះយើងជាអ្នកដំបូងដែលត្រូវចែកចាយព្រះបន្ទូលនេះដល់អ្នកឯទៀត បន្ទាប់ពីយើងរត់ក្នុងទីលានដ៏ខ្លីរបស់យើងរួចហើយ ស្វែងរកនរណាម្នាក់ដែលយើងអាចផ្ទេរការងាររបស់យើង ឲ្យទទួលខុសត្រូវជំនួសយើងបាន ។

ក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំ យើងត្រូវតែព្យាយាមស្វែងរកមនុស្សល្អៗមួយចំនួនតូច ដែលយើងអាចបណ្តាក់ទុនកំលាំងរបស់យើងបន្ថែម ដើម្បីឲ្យថ្ងៃមួយ ពួកគេអាចទទួលដោយស្រួល និងមានដំណើរការល្អ ។ ដូចជាការរត់ប្រណាំងជាក្រុម ពួកគេមិនអាចឈ្នះបានទេប្រសិនបើក្រុមមួយធ្លាក់កំណាត់ឈើ ឬមិនបានហុចឲ្យគ្នាឲ្យបានល្អ ដូចគ្នាដែរព័ន្ធកិច្ចគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់យើង នឹងជួបនូវការរងទុក្ខប្រសិនបើយើងមិនមាន

[25] ២ធីម៉ូថេ ២:២

មនុស្សដែលបានទទួលនូវការហ្វឹកហ្វឺន និងប្រុងប្រៀបដើម្បីទទួលកិច្ចការបន្ត នៅពេលដែលយើងចាកចេញទៅ ។

ដោយព្រោះព្រះយេស៊ូជ្រាបថាមិនយូរទេទ្រង់ត្រូវសុគតលើឈើឆ្កាង ហើយលាចាកផែនដីនេះទៅ បានជាទ្រង់ចំណាយពេលជាច្រើនឆ្នាំចុងក្រោយរបស់ព្រះអង្គ ក្នុងការហ្វឹកហ្វឺនសិស្សរបស់ព្រះអង្គ ។ បន្ទាប់ពីលោកពេត្រុសអាចសរុបបានថា ព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះមែស្ស៊ី របស់អ៊ីស្រាអែលរួចមកព្រះយេស៊ូ "ចាប់ផ្តើមពន្យល់សិស្សរបស់ព្រះអង្គថាទ្រង់ត្រូវតែទៅក្រុងយេរូសាឡិម ហើយត្រូវរងទុក្ខ..."[២៦] ។ វាហាក់បីដូចជាទ្រង់ចំណាយពេលច្រើនជាមួយពួកគេ ហើយភាគតិចជាមួយបណ្តាជន ។ ជំនួសឲ្យធ្វើការប្រកាសដំណឹងល្អតែអង្គទ្រង់ផ្ទាល់គឺទ្រង់បញ្ជូនអ្នកទាំង១២ ហើយក្រោយមកទៀត ៧០នាក់ថែមទៀត ទៅប្រកាសដំណឹងល្អ និងបង្រៀន។ ជាជាងឲ្យទ្រង់ឈរតែម្នាក់ឯង ហើយបង្រៀនគឺទ្រង់ប្រទានឱកាសឲ្យអ្នកដទៃទៀតដើម្បីរៀនពីជំនាញ ទោះបីជាទ្រង់អាចធ្វើល្អជាងពួកគេក៏ដោយ ។ ទ្រង់បានរៀបចំពួកគេឲ្យទទួលកំណាត់ឈើដើម្បីរត់បន្តទៀត ។

ដូច្នេះប្រសិនបើយើងក្លាយជាអ្នកដឹកនាំល្អ យើងមិនមែនគ្រាន់តែធ្វើការងារផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងបានល្អតែប៉ុណ្ណោះទេ យើងត្រូវតែបន្តក្នុងការហ្វឹកហ្វឺនអ្នកឯទៀតដើម្បីទទួលកន្លែងរបស់យើង ។ តើអ្នកកំពុងធ្វើការនេះហើយឬនៅ? តើអ្នកមានរណាម្នាក់ហើយឬនៅ ដែលជួបជាមួយ អ្នកដើម្បីរៀនព្រះគម្ពីរ និងអធិដ្ឋានជាមួយគ្នា? តើអ្នកបាននាំអ្នកដទៃទៅជាមួយអ្នក នៅពេលដែលអ្នកចេញទៅធ្វើការ ដើម្បីឲ្យគេអាចសង្កេត... និងអាចចែកចាយ... ហើយបន្ទាប់មកអាចជំនួសអ្នកបានហើយឬនៅ?

---

[26] *ម៉ាថាយ ១៦:២១*

សំណុំនិគ្ឃុំ ៤/១ (មករា ២០០៣): ១៣៧-១៥៧

ព្រះជាម្ចាស់ផ្លាស់ក្តីទុក្ខសោកមក ជារបាំ (សេចក្តីអំណរឡើងវិញ)

គីមខាន់ ណូរ៉េន
(ដែលពីមុនគេស្គាល់ថាឈ្មោះ តៃ ខុនណាង)

នៅពេលខ្ញុំក្រឡេកមើលជីវិតខ្ញុំពីមុនមក ខ្ញុំអាចឃើញព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ល្អក្រៃលែង ទ្រង់បានធ្វើអន្តរាគមន៍រំដោះជីវិតខ្ញុំឲ្យរួចពីការអស់សង្ឃឹម និងរួចពីគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងៗម្តងហើយម្តងទៀត ។ ដោយឆ្លុះបញ្ចាំងលើពាក្យសម្តីរបស់ស្តេចដាវីឌ នៅក្នុងគម្ពីរទំនុកដំកើង ៣០:១១ ខ្ញុំមើលឃើញជីវិតរបស់ខ្ញុំមកដល់ក៏រិតដូចជាស្តេចដាវីឌ បានរៀបរាប់ពិតប្រាកដមែន គឺច្បាស់ណាស់ព្រះជាម្ចាស់បានផ្លាស់ប្តូរទុក្ខសោករបស់ខ្ញុំទៅជារបាំ (ទៅជាអំណរឡើងវិញ) ។

កាលខ្ញុំនៅតូចមានម្តងនោះខ្ញុំបានធ្លាក់ទៅក្នុងស្ទឹង ហើយស្ទើរតែលង់ទឹកស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែព្រះបានផ្តល់ប្រាជ្ញាដល់ខ្ញុំ ឲ្យខ្ញុំបានប្រើជើងខ្ញុំធាក់ដីបាតស្ទឹង ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានងើបផុតពីផ្ទៃទឹកសំរាប់ដកដង្ហើមពីមួយពេល ទៅមួយពេល បន្ទាប់មកព្រះជាម្ចាស់ប្រទានសត្វទាមួយហ្វូងតូចចុះមកហែលនៅពីមុខខ្ញុំបណ្តោយទឹកហូរ ដើម្បីទាញអារម្មណ៍មនុស្សដែលនៅលើស្ពានឲ្យយល់ថាខ្ញុំហែលតាមចាប់ទា ដោយសារព្រះគុណ

ព្រះជាម្ចាស់ មានសាច់ញាតិម្នាក់បានឃើញខ្ញុំមុជងើបៗនៅក្នុងទឹក ក៏យល់ថាខ្ញុំលង់ទឹក ហើយបានប្រញាប់ប្រញាល់មកសង្គ្រោះខ្ញុំ ។

ខ្ញុំមិនដែលបានស្គាល់ឪពុកខ្ញុំសោះ ពីព្រោះគាត់បានស្លាប់នៅដែលខ្ញុំអាយុបាន៦ខែ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានភាពស្និទ្ធស្នាលជាមួយម្តាយខ្ញុំណាស់ បន្ទាប់មកពេលដែលខ្ញុំអាយុ បាន៨ឆ្នាំ ម្តាយខ្ញុំក៏ស្លាប់ទៀត ។ នៅពេលដែលគាត់ត្រដររខ្យល់ដង្ហើមចុងក្រោយរបស់គាត់នៅក្នុងអង្រឹង ខ្ញុំបានគេងជិតអង្រឹងរបស់គាត់ ហើយខ្ញុំក៏និមិត្តឃើញសត្វស្វាដ៏អាក្រក់ពីរធំៗសែងអង្រឹងម្តាយខ្ញុំចេញទៅ ។ ខ្ញុំឃើញខ្លួនខ្ញុំរត់តាមសត្វស្វាទាំងពីរនោះហើយស្រែកយំ សុំឲ្យសត្វនោះនាំយកម្តាយខ្ញុំមកវិញ ។ ស្រាប់តែខ្ញុំឃើញអណ្តូងជ្រៅៗជាច្រើនដូចជាអំបែងនំគ្រក់នៅឆ្វេងស្តាំ និងនៅខាងមុខខ្ញុំ ហើយនៅក្នុងអណ្តូងនិមួយៗមានពាសពេញទៅដោយសត្វស្វាដ៏អាក្រក់ជាច្រើនរាប់លានក្បាលគួរព្រឺក្បាលណាស់ សត្វស្វាបានសែងអង្រឹងម្តាយខ្ញុំឆ្ងាយទៅៗចូលក្នុងភាពងងឹត ខ្ញុំស្រែកយំដង្ហើយកាន់តែខ្លាំងឡើងៗរកម្តាយខ្ញុំឲ្យមកវិញ ស្រាប់តែរំពេចនោះខ្ញុំលឺសូរសំលេងម្តាយខ្ញុំស្រែកហាមខ្ញុំថា "ឈប់សិន! កុំមកតាមម្តាយអី កុំសាកល្បងតាមទៀតអី ប្រយ័ត្នធ្លាក់អណ្តូង ចូលទៅវិញទៅ" ។ ពេលខ្ញុំភ្ញាក់ឡើង សាច់ញាតិខ្ញុំបានប្រញាប់ប្រញាល់យកម្តាយខ្ញុំទៅមន្ទីរពេទ្យ ប៉ុន្តែហួសពេលហើយ ។ ជីដូនខ្ញុំបានប្រាប់ថា ម្តាយខ្ញុំបានស្លាប់ហើយ ។ ហើយពួកគាត់បានកប់ម្តាយខ្ញុំចូលក្នុងដី ។ នៅពេលនោះ ទំហំនៃទុក្ខសោករបស់ខ្ញុំវាធំហួស រហូតដល់ទៅយំក៏មិនចេញ ។

ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿថា ព្រះជាម្ចាស់បានប្រើនិមិត្តអំពីឋាននរកនោះឲ្យខ្ញុំឃើញ ដើម្បីរៀបចំជីវិតរបស់ខ្ញុំឲ្យទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះនៅពេលក្រោយ ។ ពេលដែលវ័យខ្ញុំកំពុងតែចំរើនឡើង ខ្ញុំបានចាប់ចិត្តជាខ្លាំងចំពោះកំណាព្យបុរាណ និងរឿងបុរាណដែលម្តាយ និងលោកយាយរបស់ខ្ញុំ

បានបង្រៀន ។ ជាពិសេស គឺលោកយាយរបស់ខ្ញុំចូលចិត្តទៅមើលល្ខោនបុរាណណាស់ គាត់តែងតែនាំខ្ញុំទៅជាមួយគាត់ជានិច្ច ។ ខ្ញុំក៏ ដូច្នោះដែរ ខ្ញុំ ចូលចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះផ្ទាំងគំនូរដ៏មានតម្លៃដែលចែងរឿងជីវប្រវត្តិរបស់ព្រះពុទ្ធ ដែលគូរនៅលើជញ្ជាំងវិហារនៅវត្ត ។ ហើយនៅសាលារៀន ខ្ញុំបានរៀនចេះសិល្បៈបុរាណផ្សេងៗខ្លះៗ ដូចជារបាំបុរាណ និងចម្រៀងបុរាណ ។

បន្ទាប់ពីម្តាយរបស់ខ្ញុំបានស្លាប់ទៅ លោកយាយរបស់ខ្ញុំបានថែរក្សាខ្ញុំ ។ គាត់ជាលោកយាយដែលមានចិត្តល្អណាស់ ។ ខ្ញុំស្រឡាញ់គាត់ខ្លាំងណាស់ ។ ប៉ុន្តែពេលដែលខ្ញុំអាយុបាន១៣ឆ្នាំ លោកយាយរបស់ខ្ញុំក៏បានស្លាប់ទៀត ។ ម្តងហើយម្តងទៀត សេចក្តីស្លាប់បានបំបែកខ្ញុំពីមនុស្សដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ ។

បន្ទាប់ពីនោះមក គ្មាននរណាកំឡាទឹកចិត្តខ្ញុំឲ្យចាប់អារម្មណ៍ពីសិល្បៈទៀតឡើយ ។ ខ្ញុំបានរស់នៅក្រោមអំណាចដ៏តឹងរឹងរបស់ម្តាយមីងបង្កើតរបស់ខ្ញុំ ។ គាត់ចិញ្ចឹមខ្ញុំហាក់ដូចជាទាសករ មិនមែនជាសាច់ញាតិជិតដិតឡើយ ។ ខ្ញុំបានធ្វើការផ្ទះសព្វគ្រប់បែបយ៉ាង និងមូរបារីលក់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃក្នុងមុខជំនួញរបស់គាត់ ដោយពុំសូវមានពេលនឹងធ្វើមេរៀនពីសាលា ហើយក៏គេងមិនគ្រប់គ្រាន់ដែរ ។

ពេលខ្ញុំបានធំដឹងក្តីបន្តិចមក ខ្ញុំបានសំរេចចាកចេញពីម្តាយមីងដែលនៅខេត្តសៀមរាប មករស់នៅជាមួយបងប្រុសបង្កស់របស់ខ្ញុំនៅភ្នំពេញ ដើម្បីនឹងប្រលងបញ្ចប់ការសិក្សា ប្រលងយកសញ្ញាប័ត្រមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ។ ប៉ុន្តែរយៈពេលនោះបងប្រុសខ្ញុំបានរៀបការប្រពន្ធហើយ គាត់គ្មានពេលនឹងយកចិត្តទុកដាក់ជាមួយខ្ញុំទេ ហើយប្រពន្ធគាត់ក៏ពូកែរករឿងខ្ញុំទៀត និងរឿងរ៉ាវក្នុងគ្រួសារជាកង្វល់យ៉ាងខ្លាំងដែលមិនអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំរៀនតទៅមុខបានទៀត បន្ទាប់មកខ្ញុំបានសញ្ញាប័ត្រ

មធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ រួចហើយខ្ញុំបានសំរេចចិត្តថា ខ្ញុំអាចថែរក្សាខ្លួនខ្ញុំបានហើយ ខ្ញុំមិនត្រូវការអ្នកណាឲ្យចិញ្ចឹមខ្ញុំទៀតទេ ។ ខ្ញុំក៏បានស្វែងរកផ្លូវសំរាប់ជួយខ្លួនឯង ក៏បានប្រឡងជាប់ចូលមជ្ឈមណ្ឌលគរុកោសល្យកំពង់កន្ទួត ហ្វឹកហ្វឺនជាគ្រូបង្រៀននៅទីនោះពីរឆ្នាំ ។ បន្ទាប់ពីទទួលសញ្ញាប័ត្រគ្រូបង្រៀនរួចមកខ្ញុំបានជ្រើសរើសចូលទៅបង្រៀននៅខេត្តកំពតដែលនៅទីនោះខ្ញុំបានជួប ហើយរៀបការជាមួយប្តីខ្ញុំឈ្មោះ គឹម សាលីន ក្នុងឆ្នាំ ១៩៦៧ ។ ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់យើងមានសុភមង្គលណាស់ពេលនោះហើយដែលយើងមានកូនល្អៗបីនាក់ កូនប្រុសបងឈ្មោះ សាលីណា កូនស្រីទីពីរ លក្សី និងកូនស្រីពៅឈ្មោះ សុវណ្ណា ។

ក្នុងឆ្នាំ ១៩៧០ សង្គ្រាមនៅអាស៊ីភាគអាគ្នេយ៍បានចាប់ផ្តើមរាលដាលមកលើប្រទេសអព្យាក្រឹត្យកម្ពុជា ដូច្នោះហើយបានជាពួកយើងផ្លាស់ទីលំនៅពីខេត្តកំពត មកនៅក្រុងភ្នំពេញ ។

នៅថ្ងៃមួយក្នុងខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៧៤ មិត្តភក្តិខ្ញុំឈ្មោះ អ្នកគ្រូ វ៉ា បានអញ្ជើញខ្ញុំទៅព្រះវិហារយេស៊ូជាមួយគាត់ ។ ដំបូងខ្ញុំសួរគាត់ថា "ទៅធ្វើអី?" ។ ប៉ុន្តែគាត់បានប្រាប់ខ្ញុំអំពីច្បាប់របស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ "កាលណាអ្នកធ្វើទាននោះកុំឲ្យដៃឆ្វេងយល់ការពីដៃស្តាំធ្វើឡើយ" ពាក្យទាំងនោះត្រូវចិត្តខ្ញុំណាស់ ព្រោះខ្ញុំមិនសូវចូលចិត្តចរិកលក្ខណៈរបស់មនុស្សខ្លះ ដែលបានដាក់លុយធ្វើបុណ្យនៅវត្តសំរាប់តែបង្ហាញអំនួតរបស់គេតែប៉ុណ្ណោះ ច្បាប់របស់ព្រះយេស៊ូហាក់ដូចជាល្អណាស់សំរាប់ខ្ញុំ ។ ហើយខ្ញុំក៏បានយល់ព្រមទៅព្រះវិហារជាមួយមិត្តភក្តិខ្ញុំនៅពេលនោះ ។

គ្មានអ្នកណាមួយឲ្យព្រះគម្ពីរមកខ្ញុំទេ ហើយដោយព្រោះខ្ញុំមិនបានទៅរៀនព្រះគម្ពីរនៅព្រះវិហារ ចំណេះចេះដឹងអំពីព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំមានតិចតួចណាស់ ប៉ុន្តែកូនតូចៗរបស់ខ្ញុំបានរៀនចេះដឹងច្រើន ។ នៅផ្ទះគេធ្លាប់បានលេងជារឿងព្រះ ជួនកាលគេបានលេងរឿងព្រះគម្ពីរ ជួន

កាលគេបានលេងរឿងជាអ្នកផ្សាយព្រះបន្ទូល ឬជួនកាលទៀតគេបានលេងដើរតួជាព្រះតែម្តង ។ ខ្ញុំក៏បានសិក្សាអំពីរឿងព្រះពីកូនខ្ញុំបានខ្លះ ដែរ។

ក្នុងខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥ កងទ័ពខ្មែរក្រហមបានលុកលុយដល់ភ្នំពេញ បានសំលាប់មនុស្សក្នុងជួររដ្ឋាភិបាល និងមនុស្សដែលមានចំណេះដឹងផ្សេងៗ អ្នកមានទ្រព្យ ឬអ្នកដែលជាប់ទាក់ទងនឹងពួកសេរី ។ បន្ទាប់មក គេបញ្ជាឲ្យប្រជាជន និងមនុស្សទាំងអស់ដែលសល់ពីស្លាប់ឲ្យចេញទៅរស់នៅជនបទតែម្តង ។ ប្តីខ្ញុំមានមុខងារជាអនុសេនីឯកក្នុងជួរកងទ័ព ។

ពេលគាត់មកដល់ផ្ទះវិញនៅថ្ងៃដែលខ្មែរក្រហមឈ្លានពាន ខោអាវឯកសណ្ឋានទាំងអស់ រូបថត ឬឯកសារផ្សេងៗដែលអាចធ្វើឲ្យគាត់ជាប់ទោសឧក្រិដ្ឋរបស់ខ្មែរក្រហម ដោះយកទៅចោលក្នុងថ្លុកជិតផ្ទះ ។ បន្ទាប់មក គាត់បានលាក់សៀវភៅរូបថតរៀបការនឹងរូបថតគ្រួសារនៅលើពិដានក្រោមដំបូលផ្ទះ រួចហើយបានរៀបចំកង់មួយដាក់ឥវ៉ាន់ យើងបានចាក់សោផ្ទះ រួចចេញពីភ្នំពេញទៅជនបទជាមួយនឹងកូនច្បងទាំងពីរ។

ឯកូនឈ្មោះ សុវណ្ណ បានទៅនៅជាមួយសាច់ញាតិខាងប្តីខ្ញុំ ។ តាំងពីនោះមកខ្ញុំមិនដែលបានឃើញស្រីពៅ និងសាច់ញាតិនោះទៀតទេ ។ នៅតាមផ្លូវក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ទាហានខ្មែរក្រហមបានធ្វើបាបប្រជាជនដូចជាសត្វធាតុ ។ ត្រូវវាយក៏វាយ ត្រូវបាញ់សម្លាប់ចោលក៏សម្លាប់ភ្លាមតាមតែអំណាចរបស់ខ្លួនដែលមានកាំភ្លើង ។

តាមដងផ្លូវដែលយើងបានដើរចេញពីទីក្រុង យើងបានឃើញសាកសពមនុស្សដែលស្លាប់នៅពេញពាសកន្លែង ។ មានសពមនុស្សម្នាក់បានដេកនៅកណ្តាលផ្លូវ យើងបានដើរជៀសសពនោះយ៉ាងលឿន ហើយខំប្រឹងធ្វើដំណើរទៅមុខទៀត ប៉ុន្តែរំពេចនោះសម្លេងដែលពេញទៅដោយទឹកភ្នែករបស់ លក្សី កូនស្រីរបស់យើងនៅក្រោយខ្នងយើង “ពូ

ក្រោកឡើងគេទៅចោលអស់ហើយ កុំគេងអីចឹង" ខ្ញុំស្រែកហៅកូន ស្រីខ្ញុំថា "លក្ស្មី ខ្មោច កុំហៅ គាត់ស្លាប់ហើយ" ពេលនោះ លក្ស្មីមានការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងបែរមករកខ្ញុំ ហើយបានស្រែកទាំងយំយ៉ាងខ្លាំងថា "ខ្ញុំមិនចង់ស្លាប់ទេ!" ប្ដីខ្ញុំបានរត់ទៅអោបលើកនាងពឡើង ផ្ដេកក្បាលនាងលើស្មា អង្អែលក្បាលនាងថ្នមៗ នាងនៅតែយំសស្រាក់នៅលើដៃគាត់ ពេលគាត់បែរមុខមករកខ្ញុំ ខ្ញុំបានឃើញទឹកភ្នែកគាត់ហូរដូចទឹកជ្រោះនោះជាលើកទីមួយហើយដែលខ្ញុំបានឃើញប្ដីខ្ញុំស្រក់ទឹកភ្នែក ។ ពួកយើង និងប្រជាជនជាច្រើនត្រូវបានគេជម្លៀសឆ្ងាយទៅៗពីទីក្រុងរហូតទៅដល់ភូមិបាក់បែកមួយ ហើយគេដាក់ពួកយើងឲ្យធ្វើការនៅទីនោះ ។

យើងត្រូវជួសជុលសង់ខ្ទមដោយខ្លួនឯង មុននឹងចូលទៅធ្វើការនៅស្រែដែលគ្មានសម្ភារៈអ្វីនឹងធ្វើស្រែសោះ ។ ព្រោះខ្មែរក្រហមដែលនៅភូមិបាក់បែកនោះទើបតែនឹងចុះមកពីភ្នំដែរ មានតែស្រូវនិងអង្ករ គ្មានម្ហូប អំបិលប្រហុក ខោអាវមានតែមួយចង្កេះៗនោះខ្លះច្រៀកង៉ៀត ។ ពេលនោះពួកយើងបានយកសម្ភារៈខ្លះៗមកជាមួយដូចជា កាំបិត រណាផ្កាក់ ថ្នាំពេទ្យ អង្ករ ម្ហូបកំប៉ុង ម្ហូបក្រៀម និងអំបិលប្រហុកជាច្រើនទៅជាមួយញាំរាប់ខែ ប៉ុន្តែអ្នកដឹកនាំខ្មែរក្រហមបានស្នើរសុំអស់ជាច្រើនយកតាំងពីកង់ដែលជាយានជំនិះរបស់យើងផងដែរ ។

បន្ទាប់មកគេបានជម្លៀសយើងទៅមុខទៀត ទៅដាក់លើភ្នំដែលមានសុទ្ធតែដើមឫស្សី ទៅដល់ទីណាគេឲ្យពួកយើងសង់ខ្ទមនៅទីនោះមុខងាររបស់ពួកយើងជាប្រចាំ គឺកាប់ដើមឫស្សីដុតចោល ។ គេចែកអង្ករឲ្យពួកយើងតិចតួចណាស់ ហើយម៉ោងធ្វើការក៏វែង ឯកូនក្មេងក៏ត្រូវធ្វើការដែរ ។ គឺនៅទីនោះហើយដែលយើងទាំងអស់គ្នាចាប់ផ្ដើមឈឺ ជាពិសេសគឺកូនប្រុសខ្ញុំ សាលីណា ។

ក្រោយមកទៀត គេក៏បញ្ជូនពួកយើងពីខេត្តកំពង់ស្ពឺ ទៅខេត្តពោធិសាត់ ហើយយកយើងទៅដាក់ក្នុងព្រៃជ្រៅ ។ នៅក្នុងព្រៃ នៅតាម ផ្លូវ កូនប្រុសខ្ញុំសាលីណាបានចាប់ផ្តើមទន់ខ្សោយមែនទែន សាលីណាមិនអាចដើររួចទៀតទេ គេបានអង្គុយចុះនៅកណ្តាលផ្លូវ ឯប្តីខ្ញុំនិងខ្ញុំក៏ចុះខ្សោយខ្លាំងដែរ ក្នុងការរែកពុនសំភារៈប្រើប្រាស់ និងហូបចុក ហើយគាត់ពិបាកនឹងពសាលីណាបន្ថែមទៀតដែរ ។ ដើម្បីកំឡាទឹកចិត្តឲ្យសាលីណាប្រឹងក្រោកឡើងដើរដោយខ្លួនឯង ប្តីខ្ញុំបានប្រាប់ខ្ញុំឲ្យដើរតាមផ្លូវបត់ឲ្យផុតភ្នែកសាលីណា ចាំមើលក្រែងសាលីណាអាចខំប្រឹងក្រោកដើរមកតាមពួកយើង ប៉ុន្តែសាលីណាមិនអាចក្រោករួចឡើយ ។

លក្ស្មីឈរនៅកាច់ជ្រុងផ្លូវដោយអន្ទះសា ស្រែកហៅបងប្រុសនាងថា បងទីនក្រោកឡើងម៉ែគាត់ទៅចោលហើយ នាងងាកមករកយើងទាំងពីរ ហើយស្រែកថា "ចាំបងទីនផង គាត់ក្រោកមិនរួចទេ ឈប់ដើរទៀតទៅ" ។ ពេលដែលយើងដឹងច្បាស់ថា សាលីណាមិនអាចជួយខ្លួនឯងបាន យើងបានដើរត្រឡប់ទៅយកសាលីណា ប្តីខ្ញុំក៏លើកសាលីណាដាក់លើគាត់ ដែលគាត់មានឥវ៉ាន់ធ្ងន់ណាស់ទៅហើយនោះ ។

ពេលដែលយើងមកដល់ខេត្តពោធិសាត់ រឿងដែលកើតមានឡើង គឺត្រូវសង់ខ្ទមដោយខ្លួនឯង ត្រូវចុះឈ្មោះទៅធ្វើការនៅស្រែ យើងបានឃើញទិដ្ឋភាពរន្ធត់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ គេសែងមនុស្សស្លាប់ចេញពីខ្ទមមួយទៅខ្ទមមួយយកទៅកប់នៅក្នុងព្រៃ ។ យើងរស់នៅទីនោះមិនបានប៉ុន្មានផង អ្នកដឹកនាំខ្មែរក្រហមនៅទីនោះ បានផ្លាស់ប្តីរបស់ខ្ញុំឲ្យទៅធ្វើការនៅកន្លែងមួយទៀត ។ ក្នុងរយៈកាលនោះ ផ្លែញិញទុំក្នុងព្រៃជាសញ្ញានៃការស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់សំរាប់រូបខ្ញុំ ។ ពេលខ្ញុំបានធ្វើការនៅក្នុងព្រៃនៅខេត្តពោធិសាត់នោះ មានដើមញិញជាច្រើនដុះដេរដាសនៅតាមផ្លូវដែលខ្ញុំដើរទៅស្រែ ។ រាល់ព្រឹក ខ្ញុំដើរចេញ

ទៅធ្វើការដោយគ្មានអាហារពេលព្រឹកសោះ ខ្ញុំឃ្លានណាស់ក៏បានរត់ទៅបេះផ្លែញិញដែលទុំក្នុងព្រៃនោះ ខ្ញុំតែងតែរកបេះបានផ្លែទុំយ៉ាងល្អមួយរៀងរាល់ព្រឹក គឺជាវីតាមីនដែលជួយឲ្យខ្ញុំរស់បាននៅពេលនោះ ។

សូម្បីតែខ្ញុំបានឈឺរហូតដល់ទៅពីរដង ដែលត្រូវបញ្ជូនទៅមន្ទីរពេទ្យដែលអ្នកជំងឺទៅសំរាប់តែស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ តែពេលដែលខ្ញុំនៅទីនោះ កូនខ្ញុំទាំងពីរបានអង្គុយជិតខ្ញុំ កំឡាទឹកចិត្តខ្ញុំដោយរំឭកអំពីជីវិតនៅ ភ្នំពេញដែលជាជីវិតដ៏សម្បូរអ្វីៗសំរាប់ហូប ពេលម្តងៗដែលខ្ញុំចេញពី មន្ទីរពេទ្យ គឺខ្ញុំមិនអាចដើររួចដោយខ្លួនឯង គឺដើរដោយពឹងលើឈើច្រត់ពីរសំរាប់ទប់ខ្លួន ។

លើកទីមួយ ប្តីខ្ញុំបានត្រឡប់មកលេងនឹងខ្ញុំ ព្រមទាំងកូនបន្ទាប់ពីបានឃ្លាតចេញពីពួកយើងលើកទីមួយអស់រយៈពេលប្រាំមួយខែ ។ គាត់បានកើតទុក្ខជាខ្លាំង ដោយឃើញពួកយើងស្គមស្គាំង ហើយទន់ខ្សោយ ។ ក្នុងរយៈកាលពីរអាទិត្យដែលគាត់នៅជាមួយពួកយើង គាត់បានដាំដំណាំជុំវិញផ្ទះយើង ដោយប្រើគ្រាប់ពូជដែលគាត់យកជាប់មកជាមួយ ។ គាត់បានយកគ្រឿងប្រើប្រាស់ច្រើនទៀតមកឲ្យពួកយើង ជាពិសេសសាច់ជូរដែលសំរាប់ផ្សំធ្វើថ្នាំព្យាបាលរោគបាន ។ នៅពេលនោះ គាត់បានអង្វរឲ្យរត់ទៅជាមួយគាត់ ហើយភៀសខ្លួនទៅប្រទេសថៃ ខ្ញុំប្រាប់គាត់ថាមិនអាចទៅបានទេ ព្រោះយើងទាំងបីនាក់គ្មានកម្លាំងនឹងធ្វើដំណើរឡើយ ។ បន្ទាប់មកក៏ដល់ពេលដែលគាត់ត្រូវត្រឡប់ទៅកន្លែងគាត់វិញ ហើយពួកយើងទាំងបីនាក់ក៏ត្រូវនៅជាឯកោម្តងទៀត ។

ប្រហែលជាខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ដែលកូនប្រុសច្បងរបស់ខ្ញុំបានធ្លាក់ខ្លួនឈឺយ៉ាងខ្លាំង ដោយជំងឺរាកមួល ។ បន្ទាប់មកជំងឺកាន់តែជាបច្ចន់ឡើងៗ កម្លាំងកាន់តែខ្សោយទៅៗ ហើយខ្ញុំបានភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែលកូនខ្ញុំបាននិយាយថា "ម៉ែៗ ខ្ញុំមិនចេះរស់នៅក្នុង

សង្គមពុករលួយនេះតទៅទៀតទេ អ្នកអាក្រក់ឈ្នះអ្នកល្អ អ្នកធំជិះជាន់ អ្នកតូច ខ្ញុំបាទចង់ទៅរស់នៅជាមួយព្រះយេស៊ូនៅឋានសួគ៌ តើឲ្យខ្ញុំទៅ ឬទេ?" នៅពេលនោះខ្ញុំមិនសូវមានចំណេះអំពីបទគម្ពីរទេ ខ្ញុំក៏មិនសូវយល់អ្វីដែលកូននិយាយផងដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានឆ្លើយតបថា មានអីបើកូនសប្បាយចិត្តនឹងទៅជាមួយព្រះយេស៊ូនោះ ឥឡូវញ៉ាំពោតនេះទៅដើម្បីឲ្យបានឆ្ងាញ់មាត់បន្តិច ជាចុងក្រោយបង្អស់មុននឹងឯងលាចាកលោកនេះទៅ ។ សាលីណា មានទឹកមុខមាំមួនសម្លឹងមើលមុខខ្ញុំយ៉ាងស្កប់ចិត្ត ទទួលយកពោតពីដៃខ្ញុំ ហើយបេះញ៉ាំតែបីគ្រាប់រួចហុចពោតមកឲ្យខ្ញុំវិញ បន្ទាប់មកក៏បែរមុខទៅជញ្ជាំង ហើយសម្ងំគេងទៅ ប៉ុន្តែសាលីណាមិនភ្ញាក់វិញទេ ។ ពេលព្រឹកឡើង រូបរាងកាយដ៏តូចមួយរបស់សាលីណាត្រូវបានគេសែងទៅកប់ក្នុងព្រៃបាត់ទៅ ។

មួយអាទិត្យក្រោយមក លក្ស្មីមានជម្ងឺគ្រុនចាញ់កាន់តែដាបឡើង ។ ប៉ុន្តែសេចក្ដីស្លាប់របស់នាងខុសពីសាលីណា ។ មុននឹងដាច់ខ្យល់ នាងមានការភ័យណាស់ចំពោះសេចក្ដីស្លាប់នេះ ការដែលនាងបានឃើញខ្មោចកណ្ដាលផ្លូវ និងឃើញសាលីណាស្លាប់មួយអាទិត្យមុននេះ បានមកបន្លាចនាងឲ្យរន្ធត់មែនទែន ។ នាងបានត្រដររដកដង្ហើមចង់រស់ខ្លាំងណាស់ តែនាងធ្វើមិនបាន ។ ពេលព្រឹកឡើង រូបរាងដ៏តូចរបស់នាងត្រូវបានគេសែងទៅកប់ក្នុងព្រៃ ។

ឥឡូវនេះខ្ញុំបាននៅតែម្នាក់ឯងពិតប្រាកដណាស់ ។ ប៉ុន្តែមិនដឹងយ៉ាងម៉េចបានជាខ្ញុំដឹងដោយវិញ្ញាណថា មានព្រះគង់ជាមួយខ្ញុំដែរ គ្រាន់តែខ្ញុំបានមានការខកចិត្តជាខ្លាំង ហើយខឹងព្រះអង្គ ។ ជារឿយៗ ខ្ញុំតែងតែស្រែកយ៉ាងខ្លាំងៗទៅរកព្រះអង្គទាំងទឹកភ្នែកថា "តើទេវតាខ្វាក់ភ្នែកទេឬ? តើទេវតាទៅឯណាអស់ហើយ ទុកមនុស្សអាក្រក់ឲ្យរស់នៅដូច្នេះ"

ភាពតែលតោលម្នាក់ឯង និងទុក្ខសោកក្នុងចិត្តបានបន្ថែមមកលើរូបសាច់ដែលស្គាំងស្គមស្រាប់នោះ វាធ្ងន់ហួសប្រមាណស្មើរតែទ្រាំលែងរួច ។

ក្នុងរយៈពេលបីខែក្រោយមក ខ្ញុំធ្លាក់ខ្លួនឈឺក្បែរៗតែនឹងស្លាប់ជាច្រើនដង ។ ជាច្រើនសាណាស់ដែលខ្ញុំមានជំងឺគ្រុនចាញ់ គ្រុនក្ដៅផងរងារផងលាយឡំគ្នារណ្ដំធ្មេញឥតឈប់ឈរ ។ ប៉ុន្តែកាលណាខ្ញុំមានកម្លាំងបន្តិចបន្តួចនោះ មេខ្មែរក្រហមបញ្ជាឲ្យខ្ញុំទៅធ្វើស្មៅពោតនៅចំការ ។ នៅពេលនោះ ខ្ញុំបានឃើញសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ជាពិសេសគឺនៅក្នុងចំការ ខ្ញុំបានធ្វើស្មៅជើងពោតម្នាក់ឯង ពេលខ្ញុំរងារខ្លាំងព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានបើកថ្ងៃក្ដៅចំពីលើខ្លួនខ្ញុំ ពេលខ្ញុំបាត់រងារហើយប្រែទៅជាគ្រុនក្ដៅវិញនោះ ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនពពកបាំងថ្ងៃមិនឲ្យក្ដៅមកលើខ្ញុំទៀត ។ រឿងនេះកើតឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃប្រហែលជាប្រាំមួយខែពេលដែលខ្ញុំឈឺជាទម្ងន់នោះ ។ ពេលដែលខ្ញុំគិតពិចារណាពីរឿងហ្នឹងឡើង ខ្ញុំក៏ឆ្ងល់ថា តើអ្នកណាបានថែរក្សាខ្ញុំយ៉ាងដូច្នេះ ប្រហែលជាទេវតារបស់ព្រះអង្គហើយ ដែលតាមថែរក្សាខ្ញុំ ។

បន្ទាប់មកទៀត ពួកមេខ្មែរក្រហមបានប្រើឲ្យខ្ញុំរែករបស់ធ្ងន់ៗពេក ភ្នែកខ្ញុំក៏ងងឹត ប៉ុន្តែខ្ញុំបានយកសាជូរដែលប្ដីខ្ញុំឲ្យ យកទៅបុកឲ្យម៉ត់ហើយបុកសំបកដើមកន្ទួតស្រុកឲ្យម៉ត់ រួចចាក់ចូលគ្នាបុកម្ដងទៀតឲ្យម៉ត់ហើយលាយទឹក រួចច្រោះយកទឹកថ្លាទុកក្នុងដបតូចមួយសំរាប់បន្តក់ចូលភ្នែក អស់រយៈកាលបីថ្ងៃភ្នែកខ្ញុំបានជាឡើងវិញ ។ ពិតមែន គឺព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវការ ។

ពួកមេខ្មែរក្រហមមិនមែនអាក្រក់ទាំងអស់ទេ ។ មានម្នាក់ជាអ្នកដឹកនាំនៅចំការបានសំគាល់ថា ខ្ញុំជាអ្នកធ្វើការស្វិតស្វាញទទួលខុសត្រូវក្នុងការងារ ក្នុងកងកាប់ព្រៃ (ដើមណាដែលមានអង្រ្កងមានតែមេកងកាត់តែម្នាក់ឯង ខ្ញុំចូលទៅជួយកាប់រាល់ពេល) សូម្បីតែខ្ញុំមានជម្ងឺក៏ដោយ ក៏

ខ្ញុំនៅតែទៅធ្វើការ ដូច្នេះហើយបានជាអ្នកដឹកនាំនៅចំការបានចូលមកសុំយកខ្ញុំទៅធ្វើចំការជាមួយគាត់ ហើយមានសិទ្ធិចូលក្នុងឃ្លាំងស្តៅតាមគាត់ប្រើនៅក្នុងមុខងារនេះ ខ្ញុំបានទទួលចំណីអាហារគ្រប់គ្រាន់ ហើយរូបសាច់ខ្ញុំក៏រីកចំរើន មានកម្លាំងឡើងវិញ ។

ប្រហែលមួយឆ្នាំកន្លះក្រោយមក បន្ទាប់ពីបានមកលេងជាមួយខ្ញុំនិងកូនលើកទីមួយ ប្ដីខ្ញុំបានត្រឡប់មកលេងជាលើកទីពីរ ពេលនោះគឺមានតែខ្ញុំម្នាក់ដែលសល់ពីស្លាប់ ។ ប្ដីខ្ញុំបានអង្វរខ្ញុំទាំងទឹកភ្នែកឲ្យខ្ញុំបង្ហាញផ្នូរដែលកប់ខ្មោចកូនៗ ប៉ុន្តែខ្ញុំបាននិយាយថា "បងអើយ ជីវិតកូនយើងផុតទៅហើយ សូមកុំរស់នៅក្នុងអតីតកាលអី សូមបងគិតពីជីវិតខ្លួន ហើយគិតពីអនាគតវិញ" ។

បន្ទាប់មកយើងបានឱបគ្នាយំ ហើយនិយាយគ្នានៅក្រោមដើមឈើកណ្ដាលចំការឪឡឹក នៅពេលយប់នោះព្រះច័ន្ទបានរះពេញវង់ ។ យប់នោះ ជាយប់ដែលខ្ញុំមានភាពស្និទ្ធស្នាលជិតដិតជាមួយប្ដីខ្ញុំជាងពេលមុនៗ ។ រួចគាត់បានអង្វរខ្ញុំថា ឲ្យរត់ទៅជាមួយនឹងគាត់ចេញទៅប្រទេសសៀម ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ថា ទោះបីកូនស្លាប់អស់ក៏ដោយខ្លួនខ្ញុំមួយក៏អាចធ្វើឲ្យដំណើរគាត់យឺតបានដែរ ហើយអាចបណ្ដាលឲ្យគេចាប់បានទាំងពីរនាក់ទៀតផង ។ ខ្ញុំបានកំឡាទឹកចិត្តគាត់ឲ្យរត់ទៅប្រទេសសៀមតែម្នាក់ឯង រួចគាត់នឹងអាចរកផ្លូវជួយសង្គ្រោះខ្ញុំជាក្រោយទៀត ។ ហើយពេលដែលយើងបានលាគ្នានោះ គឺជាពេលចុងក្រោយបំផុត ។ តាំងពីពេលនោះមក ខ្ញុំមិនដែលឃើញមុខប្ដីខ្ញុំទៀតទេ រហូតមកដល់ថ្ងៃនេះខ្ញុំក៏មិនដឹងថាគាត់ស្លាប់ ឬរស់ដែរ ។ បន្ទាប់ពីប្ដីខ្ញុំលាចេញពីខ្ញុំទៅ មេខ្មែរក្រហមក៏ចាប់បញ្ជូនខ្ញុំពីជុំរំមួយទៅជុំរំមួយ ពីស្រែមួយទៅស្រែមួយតាមរដូវកាល ។ ម្ដងនេះទៀតខ្ញុំបានធ្វើការងារធ្ងន់ៗ ហើយគេចែកអាហារមិនគ្រប់គ្រាន់ មានតែបាយលាយនឹងអំបិល ។ មានថ្ងៃមួយនោះ ខ្ញុំបាន

ដើរតាមភ្លឺស្រែក្រោមដំណក់ភ្លៀងយ៉ាងខ្លាំង ខ្ញុំបានស្រែកច្រៀងចំរៀងមួយដែលខ្ញុំចេះតាំងពីក្មេងមក ហើយបន្ថែមពាក្យខ្លះ ដែលមានពាក្យថា "វាលវែងឆ្ងាយ មើលពីចម្ងាយស្ពាយស្រណោះ រកអនាគតពុំឃើញសោះ ឃើញតែសម្រស់វាលស្រែ" រួចខ្ញុំក៏និយាយទៅរកព្រះថា "ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ...តើថ្ងៃណាទៅដែលជីវិតខ្លោចផ្សានេះត្រូវចប់?" ខ្ញុំបានឮសម្លេងដ៏ស្រទន់នៅក្នុងខ្ញុំ ប្រាប់ខ្ញុំថា *"ចូរអត់ធ្មត់ ហើយរង់ចាំចុះ អ្វីៗនឹងផ្លាស់ប្រែមិនខាន!"* ។

ខ្ញុំក៏បានពិចារណាខ្លួនឯងថា "ពិតប្រាកដជាត្រូវណាស់អ្វីៗក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រតែងតែផ្លាស់ប្តូរពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់ ។ បន្ទាប់ពីភ្លៀងធ្លាក់ គឺមានថ្ងៃរះ ដូចជាលោកយាយខ្ញុំគាត់បានបង្រៀនខ្ញុំផងដែរ ។ តាំងពីថ្ងៃនោះមក ខ្ញុំបានកប់ទុកការល្វើងជូរចត់របស់ខ្ញុំជ្រៅទៅក្នុងបេះដូងខ្ញុំ ។ ទោះមានការអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ ខ្ញុំតែងតែពាក់ទឹកមុខញញឹម ហើយរង់ចាំដោយសន្តិភាពនូវអនាគតល្អ ដែលនឹងមកដល់ដោយចិត្តសង្ឃឹម" ។

រដូវចម្រូតបានកន្លងផុតទៅ មេខ្មែរក្រហមបានបញ្ជូនខ្ញុំទៅជីកប្រឡាយទឹកយ៉ាងធំ នៅជុំវិញមុនៗដែលខ្ញុំធ្លាប់បាននៅពីមុន គឺខ្ញុំបានឃើញមនុស្សស្លាប់ដោយការអត់អាហារ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះខ្ញុំបានឃើញមនុស្សស្លាប់ដោយគេសំលាប់ ការមួយទៀតដែលរំខានខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង គឺគេឲ្យក្មេងតូចៗធ្វើការហាលថ្ងៃក្តៅដូចជាទាសករ ។ ពេលណាដែលខ្ញុំបានឃើញទិដ្ឋភាពនោះ ខ្ញុំបែរទៅជាអរគុណព្រះជាម្ចាស់ដែលកូនខ្ញុំបានស្លាប់ផុតមិនបាននៅរងទុក្ខវេទនាដូចជាក្មេងទាំងនោះ ។

នៅខែមករា ឆ្នាំ១៩៧៩ កងទ័ពវៀតណាមបានវាយលុកប្រទេសកម្ពុជា ហើយបានដេញពួកខ្មែរក្រហមចេញពីទីក្រុងភ្នំពេញ ។ ពេលដែលខ្មែរក្រហមកំពុងតែរត់ចេញគេចពីខ្មាំងសត្រូវ មានមេដឹកនាំខ្មែរក្រហមជាច្រើនបានស្លាប់ ។

មេដឹកនាំខ្មែរក្រហមជាច្រើននាក់បានកាប់សម្លាប់អ្នកធ្វើការនៅក្នុងជុំរំ ដែលជាកន្លែងការដ្ឋានរបស់គេ ដោយព្រោះតែអំណាចចុងក្រោយរបស់គេត្រូវរលំរលាយ ។ មានកុមារជាច្រើននាក់ធ្វើការនៅក្នុងការដ្ឋានរបស់យើងត្រូវគេសម្លាប់ ដោយសារតែគេជាក្មេងកំព្រា ។ តែដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំបានរួចជីវិត ។ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយទម្រាំតែទាហានវៀតណាមបានទៅរំដោះយើង ឲ្យរួចពីចំណាំងរបស់ខ្មែរក្រហមដល់កន្លែងដែលយើងរស់នៅនោះ គឺរហូតដល់ខែមេសានៅក្នុងឆ្នាំនោះ ។ ការដ្ឋានភាគច្រើនចាប់ផ្ដើមឡើងមានមនុស្សរាប់រយនាក់ ហើយនៅពេលចុងបញ្ចប់ មានមនុស្សតិចតួចណាស់ដែលនៅរស់រានមានជីវិត ។

នៅពេលដែលពួកមេខ្មែរក្រហមបានរត់គេចចូលទៅក្នុងព្រៃជ្រៅ ដោយព្រោះតែទាហានវៀតណាមកាន់តែខិតចូលមកជិតដល់នោះ យើងនាំគ្នាប្រមូលឥវ៉ាន់បន្តិចបន្តួចរបស់យើង ដែលយើងបានទៅទម្លាយឃ្លាំងខ្មែរក្រហមនោះ ហើយក៏នាំគ្នារត់សំដៅទៅរកថ្នល់ធំ (ថ្នល់ជាតិ) ដើម្បីទៅជួបនឹងទាហានវៀតណាម ។ បន្ទាប់ពីយករបស់មានតម្លៃខ្លះៗពីយើងរួចមក ទាហានវៀតណាមបានដោះលែងឲ្យយើងទៅតាមដែលចិត្តយើងចង់ទៅ ។ ប៉ុន្តែ គេបានព្រមានយើងមិនឲ្យយើងទៅតាមផ្លូវទៅស្រុកថៃឡើយ ពីព្រោះមានមីនច្រើន ហើយនៅតែមានពួកខ្មែរក្រហមចាំវាយឆ្មក់នៅឡើយ ។

ក្រុមរបស់យើងនាំគ្នាដើរដោយជើងទទេ រយៈពេល២៨ថ្ងៃទើបបានមកដល់ភ្នំពេញ យើងរស់នៅដោយសារម្ហូបអាហារដែលយើងយកបានមកបន្តិចបន្តួចនោះ ។ ដំបូងខ្ញុំមានកម្លាំងចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដោយមានសេចក្ដីសង្ឃឹមថា នៅពេលដែលខ្ញុំទៅដល់ផ្ទះ ខ្ញុំប្រហែលជាអាចជួបប្ដីនិងកូនស្រីពៅរបស់ខ្ញុំកំពុងរង់ចាំខ្ញុំនៅឯផ្ទះ ។ ប៉ុន្តែឆាកវិនាសកម្មរង

ចាំស្វាគមន៍គ្រប់ទិសទីកន្លែងទាំងអស់ និងមានគេប្រាប់ខ្ញុំនៅតាមផ្លូវពីរឿងរ៉ាវវេទនាជាច្រើន ពេលនោះក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំត្រូវរលាយ ។ ពេលនោះទៅជិតដល់ភ្នំពេញទៅហើយ នៅសល់តែប៉ុន្មានម៉ោងទៀត ប៉ុណ្ណោះខ្ញុំស្ទើរតែសម្រេចចិត្តឈប់នៅទីនោះ ហើយនិងធ្វើស្រែជាមួយអ្នកស្រុកគេនៅទីនោះ ។ ប៉ុន្តែពេលនោះ ខ្ញុំបានជួបក្មេងកំព្រាពីរបីនាក់ដែលមិនអាចចិញ្ចឹមខ្លួនឯងបាន ។ ដោយហេតុដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ប្តូរគំនិតនិងបានសម្រេចចិត្តនាំពួកគេមកភ្នំពេញ និងជួយគេរកការងារធ្វើ ។

ខ្ញុំបានទុកក្មេងកំព្រាជាមួយមិត្តភក្តិ និងបានធ្វើដំណើរទៅភ្នំពេញដើម្បីស្វែងរកការងារ ។ ប៉ុន្តែកន្លែងដែលខ្ញុំចង់ទៅឃើញមុនគេនោះ គឺជាផ្ទះរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់ ។ នៅតាមផ្លូវ ខ្ញុំបានឃើញសៀវភៅនៅរាយប៉ាយ ដោយសារតែមានមនុស្សរើបណ្ណាការយករបស់របរ ។ ខ្ញុំមិនបានអានសៀវភៅជាច្រើនឆ្នាំហើយ ដូច្នេះខ្ញុំក៏យកកញ្ជើមួយដែលនៅក្បែរផ្លូវនោះប្រមូលសៀវភៅដាក់ឲ្យពេញតាមដែលខ្ញុំអាចដាក់បាន ។ នៅពេលដែលខ្ញុំទូលកញ្ជើសៀវភៅដើរតាមផ្លូវនោះ ខ្ញុំបានឃើញពួកវៀតណាមឡើងនៅផ្ទះស្អាតៗ រួចអស់ទៅហើយ ។ ជនភៀសខ្លួនបានឡើងទៅនៅផ្ទះដែលមិនស្អាត ដែលមិនសូវមានគេចង់បាន ។ ប៉ុន្តែផ្ទះដែលបាក់បែកប្រើមិនកើតនោះគ្មានមនុស្សនៅទេ មានទ្វារនៅចំហច្លងទៅវិញ ។

ខ្ញុំបានលូកដៃក្នុងហោប៉ៅរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីទាញយកកូនសោ ដែលខ្ញុំបានខំរក្សាទុកជាយូរមកហើយ ពេលដែលរស់នៅក្នុងព្រៃនោះ ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឈរនៅពីមុខផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំក៏បានឃើញទ្វារផ្ទះរបស់ខ្ញុំបើកចំហដែរ ។ ខ្ញុំបានដើរចូលទៅក្នុងផ្ទះដោយមានកាន់សោនៅនឹងដៃ ។ គ្មានសល់របស់របរអ្វីបន្តិចនៅក្នុងផ្ទះឡើយ ។ ភ្នែកខ្ញុំខំសម្លឹងមើលដោយអន្ទះសាទៅរកកន្លែងដែលខ្ញុំលាក់សៀវភៅដាក់រូបថតរបស់យើងប៉ុន្តែកន្លែងនោះពិដានរបើកអស់រលីង ខ្ញុំគ្មានសល់អ្វីឡើយ ខ្ញុំគ្រាន់តែ

បានឃើញថ្ងៃចាំងចូលកន្លែងនោះតែប៉ុណ្ណោះ ។ គ្មាននរណាម្នាក់ដែលខ្ញុំស្គាល់នៅក្បែរកន្លែងខ្ញុំនៅនោះឡើយ ។ គ្មានឃើញសំបុត្រស្នាមអ្វីពីប្តីរបស់ខ្ញុំដែលបានបិទទុកនៅទីនោះសោះដែរ ។ ក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំក៏ចាប់ផ្តើមរលាយទៅអស់នៅពេលនេះម្តងទៀត ។

ខ្ញុំបានទៅខាងក្រៅផ្ទះ ហើយបានអង្គុយចុះសំរាកនៅក្បែរផ្លូវ ។ មានក្មេងប្រុសម្នាក់អាយុស្របាលនឹងកូនខ្ញុំដែលស្លាប់នៅទីនោះ បានរត់សំដៅមករកខ្ញុំ ហើយនិយាយថា "មីង! សៀវភៅនៅក្នុងកញ្ជើជារបស់មីងឬ?" "អើ មែនហើយ វាជារបស់មីង" "ឲ្យខ្ញុំសុំមួយក្បាលបានទេមីង?" ខ្ញុំបានឆ្លើយតបថា "អើ យកបី ឬបួនក្បាលទៅ" "មែន? បី ឬបួនក្បាលមែន?" គាត់បានសួរខ្ញុំបញ្ជាក់ ។ "អើ មែនហើយ យកទៅក្មួយ" ។ ក្មេងនោះបានជ្រើសរើសសៀវភៅយកបី ឬបួនក្បាល ហើយក៏រត់ចេញដោយទឹកមុខរីករាយ ។ មួយស្របក់ក្រោយមក ក្មេងប្រុសនោះក៏ត្រឡប់មកវិញ ។ "មីង យប់នេះមីងសំរាកនៅកន្លែងណា?" ខ្ញុំឆ្លើយថា "ប្រហែលជានៅចិញ្ចើមផ្លូវនេះឯង" ។ បន្ទាប់មកក្មេងនោះតបថា "ម៉ែខ្ញុំប្រាប់ខ្ញុំឲ្យមកអញ្ជើញមីងទៅសម្រាន្តនៅផ្ទះល្វែងរបស់យើង ។"

ដូច្នេះខ្ញុំបានទៅជាមួយក្មេងប្រុសនោះ ទៅដល់ផ្ទះរបស់គាត់ ។ ម្តាយរបស់គាត់ចេញមកទទួលខ្ញុំដល់មាត់ទ្វារផ្ទះ ហើយទទួលរាក់ទាក់ខ្ញុំយ៉ាងកក់ក្តៅបំផុត ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលខ្ញុំចូលទៅក្នុងផ្ទះ ខ្ញុំបានឃើញរបស់របរទាំងអស់ គឺគេបានយកចេញពីផ្ទះរបស់ខ្ញុំ តាំងពីតុបាយ កៅអីសាឡុង ម៉ាស៊ីនដេរ និងរបស់របរដទៃទៀត ។ នៅពេលដែលខ្ញុំបើកទ្វារបន្ទប់ដែលខ្ញុំត្រូវសម្រាកមួយយប់នៅទីនោះ គ្រាន់តែទ្វាររបើកឡើងភ្លាម ខ្ញុំបានឃើញសម្លៀកបំពាក់របស់ប្តីខ្ញុំ និងកូនប្រុសខ្ញុំដែលគេបានព្យួរនៅទីនោះ ។ ខ្ញុំញញឹមដើម្បីបន្លប់នូវការឈឺចាប់ពើតផ្សានៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ

ហើយបាននិយាយសម្តែងនូវការអរគុណ ដែលគេបានអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំស្នាក់នៅចំពោះទឹកចិត្តដ៏សប្បុរសរបស់គេ ។ ក្រោយពីអរគុណគេរួចហើយ ខ្ញុំដេកយំខ្សឹកខ្សួលតែឯងនៅក្នុងបន្ទប់នោះ ។

នៅពេលព្រឹកស្អែកឡើង ខ្ញុំរកបានការងារសំរាប់ខ្លួនខ្ញុំ និងសំរាប់ពួកក្មេងកំព្រានៅឯកំពង់ផែ ។ ក្រោយមក ខ្ញុំក៏វិលត្រឡប់ទៅស្រុកស្រែវិញដើម្បីទៅទទួលពួកក្មេងៗមកធ្វើការ ។ ក្មេងៗទាំងនោះគេមានកម្លាំងរឹងមាំគ្រប់គ្នា ដូច្នេះការងាររបស់គេនោះត្រូវលើបាវចុះទូក និងឡើងពីទូក ។ ការងាររបស់ខ្ញុំ គឺមើលថែសួនជីគ្រប់មុខ ។

ក្រោយមកមានស្ត្រីមេការម្នាក់ ដែលនៅឯកំពង់ផែបានសុំខ្ញុំឲ្យធ្វើជាអ្នកមើលការខុសត្រូវជាអ្នកចាត់ចែងការងារមេការលើស្ត្រី ។ គាត់បាននិយាយថា ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សដែលបង្កបញ្ហាឡើយ ។ ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើជាមេការសោះ ប៉ុន្តែនៅទីបំផុតគាត់បានអង្វងបបួលខ្ញុំរហូតដល់ខ្ញុំព្រមឈរឈ្មោះឲ្យគេបោះឆ្នោតរើស ។ គេបានជ្រើសរើសខ្ញុំឲ្យធ្វើជាមេការមើលការខុសត្រូវលើកម្មករស្ត្រីៗនៅកំពង់ផែ ។

ប៉ុន្តែមិនយូរប៉ុន្មាន មេការផ្នែកកម្មករបុរសមកពីប្រជុំបុគ្គលិកវិញ គាត់បាននាំយកនូវបទបញ្ជាមួយមកឲ្យខ្ញុំ គាត់បាននិយាយជាមួយខ្ញុំថា ខ្ញុំត្រូវធ្វើបញ្ជីឈ្មោះកម្មការិនី ដែលធ្វើការនៅកំពង់ផែទាំងអស់ដែលមានជាប់សែស្រឡាយជាជនជាតិចិន ។ មុនដំបូងខ្ញុំបានសុំឲ្យគាត់ធ្វើបញ្ជីនោះដោយខ្លួនឯង ព្រោះថាគាត់បានទៅប្រជុំ ហើយបានទទួលបទបញ្ជានោះផ្ទាល់ ។ តែគាត់មិនបានយល់ព្រមឡើយ ។

បន្ទាប់ពីគាត់បានចេញទៅបាត់ ខ្ញុំគិតដោយខ្លួនឯងថា "ឥឡូវនេះការកាប់សម្លាប់ នឹងចាប់ផ្តើមម្តងទៀតហើយ ។ បើខ្ញុំព្រមធ្វើបញ្ជីនេះ ខ្ញុំត្រូវតែដាក់ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំនៅលើគេបង្អស់ ដោយព្រោះថា ជីតារបស់ ជាជនជាតិចិន ។ ពេលនោះខ្ញុំក៏ត្រូវស្លាប់ជាមួយគេដែរ ។ ប៉ុន្តែបើខ្ញុំ

បដិសេធន៍មិនធ្វើតាមបទបញ្ជានោះ ពេលនោះក៏ត្រូវស្លាប់ដែរ ។" ពេលនោះឯង ជាពេលដែលខ្ញុំសម្រេចចិត្តរត់គេចខ្លួនទៅប្រទេសថៃ ។ មធ្យោបាយនោះ យ៉ាងហោចណាស់ខ្ញុំអាចមានឱកាសរស់តិចតួចណាស់ដែរ ។

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ តើអាចឲ្យខ្ញុំធ្វើយ៉ាងណា? បើខ្ញុំមិនស្គាល់ផ្លូវទាល់តែសោះនោះ ។ ខ្ញុំគ្មានលុយសោះ ដោយព្រោះថា តម្លៃឈ្នួលធ្វើការនៅកំពង់ផែ គេបានចេញថ្លៃឈ្នួលឲ្យខ្ញុំគិតជាអង្ករ ។ ពេលនោះហើយដែលខ្ញុំសម្រេចចិត្តទូលថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ចំពោះកិច្ចការនោះ ។ ខ្ញុំងើយមើលទៅលើ ហើយខ្ញុំនិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូអើយ បើព្រះអង្គពិតជានៅទីនោះមែន សូមព្រះអង្គជួយដល់ខ្ញុំម្ចាស់ផង ។"

មិនយូរប៉ុន្មាន មានបុរសម្នាក់បានមកសុំឲ្យខ្ញុំជួយទៅរកប្រពន្ធរបស់គាត់នៅក្នុងជុំរុំជនភៀសខ្លួន នៅឯស្រុកថៃ ។ គាត់បាននិយាយថា គាត់ស្គាល់ផ្លូវឆ្លងកាត់ព្រំដែន ។ តើខ្ញុំត្រូវទៅជាមួយគាត់ឬ? ព្រះជាម្ចាស់ចាត់អ្នកនាំផ្លូវដល់ខ្ញុំរបៀបនោះឯង ។ ខ្ញុំបានសុំគាត់រយៈពេល៥ថ្ងៃដើម្បីរៀបចំខ្លួន តែគាត់និយាយថា គាត់អាចចាំបានត្រឹមតែបីថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្ញុំប្រាប់គាត់ថា ខ្ញុំនឹងព្យាយាមដើម្បីរៀបចំខ្លួនឲ្យរួច ។

ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តទូលថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់ម្តងទៀត ។ "ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូអើយ បើព្រះអង្គពិតជានៅទីនោះមែន សូមព្រះអង្គប្រទានលុយកាក់ដល់ខ្ញុំម្ចាស់ក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃក្រោយទៀត ។ ខ្ញុំម្ចាស់មិនមែនលោភទេ សូមប្រទានឲ្យខ្ញុំម្ចាស់គ្រប់គ្រាន់ក្នុងការធ្វើដំណើរទៅនោះបានហើយ" ។

ថ្ងៃក្រោយពីនោះមក មានបុរសម្នាក់មកសុំទិញរបស់របរខ្លះៗដែលខ្ញុំមាន ។ ខ្ញុំបានគិតនៅក្នុងចិត្តរួចទៅហើយពីតម្លៃដែលសមរម្យដែលខ្ញុំត្រូវលក់ តែគាត់បែរជាឲ្យថ្លៃជាមាសចំនួនពីរដងនៃការដែលខ្ញុំគិតទុកទៅទៀត ខ្ញុំរំភើបចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ។ មិនគ្រាន់តែប៉ុណ្ណោះទេ ប្រាក់ខែ

នៅឯកំពង់ផែ គេចាប់ផ្ដើមចេញថ្លៃជាប្រាក់ លែងឲ្យជាអង្ករទៀតហើយ! របៀបនោះឯង ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរជាប្រាក់កាសដល់ខ្ញុំ ។

ដូច្នេះនៅពេលដល់ថ្ងៃកំណត់របស់មេខ្យល់ ដែលថានឹងមកយកខ្ញុំនៅថ្ងៃទីបី ខ្ញុំត្រូវត្រៀមលុយជាស្រេច ។ យើងដឹងនៅតាមជនបទ មានទាហានបីភាគីដែលកំពុងចង់កាន់កាប់អំណាចគ្រប់គ្រង ភាគីទាំងនោះ គឺទាហានវៀតណាម កងទ័ពសេរីការ និងកងទ័ពខ្មែរក្រហម ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងធ្វើដំណើរដោយថ្មើរជើងកាត់តំបន់ជាយដែននោះ គួរឲ្យអស្ចារ្យណាស់ គ្រប់កន្លែងទាំងអស់គ្មានការបាញ់ប្រហារគ្នារវាងភាគីទាំងនោះឡើយ ។ កន្លែងដែលយើងទៅដល់ គ្រាន់តែយើងចេញផុតភ្លាមស្រាប់តែមានការបាញ់ប្រហារគ្នាភ្លាម ។

ទីបំផុត យើងក៏បានទៅដល់ព្រំប្រទល់ តែចំណែកផ្លូវចុងក្រោយដែលយើងត្រូវធ្វើដំណើរនោះ មានគ្រោះថ្នាក់ជាទីបំផុត ។ នៅពេលយប់ងងឹតសូន្យឈឹង យើងដើរកាត់ព្រៃយ៉ាងក្រាស់ដែលពោរពេញទៅដោយគ្រាប់មីន ឬជាកន្លែងដែលមានពួកខ្មែរក្រហមពួនសម្ងំលាក់ខ្លួន ។ មេខ្យល់របស់ខ្ញុំបាននាំមនុស្សដទៃទៀតទៅជាមួយខ្ញុំដែរ ។ នៅពេលដែលគាត់បាននាំក្រុមរបស់យើងចូលទៅក្នុងព្រៃ មានអ្នកស្រុកដែលរស់នៅក្បែរទីនោះបានមកពីក្រោយខ្នងយើង ហើយនិយាយថា "ឈប់ សិន! សូមទៅផ្លូវនោះ បើពុំនោះទេអ្នកទាំងអស់គ្នានឹងដើរចូលទីបញ្ជាការរបស់ខ្មែរក្រហមហើយ!" ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះម្ដងទៀតឲ្យរួចពីគ្រោះថ្នាក់ដ៏សាហាវនោះ ។

ក្រុមរបស់យើងនាំគ្នាប្ដូរទិសដៅនៃការធ្វើដំណើរ ដោយដើរកាត់ព្រៃដែលមានវល្លិ៍ចាក់ស្រេះលើគ្នា ។ មុនដំបូង មេខ្យល់របស់ខ្ញុំគាត់ជួយវែកផ្លូវឲ្យខ្ញុំដើរ តែបន្ទាប់មកគាត់ទៅជួយដល់យាយចាស់ម្នាក់ដែលមានចៅតូចមួយនៅពនឹងដៃ ។ ពេលនោះ ខ្ញុំមានជំងឺខ្វាក់មាន់ មិនប៉ុន្មាននាទី

ផងខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំវង្វេងពីក្រុមនៅកណ្ដាលព្រៃតែម្នាក់ឯង ។ ដើរបុកគល់ ឈើ ព្រោះខំព្យាយាមដើររកពួកគេ ហើយក៏ដើរធ្លាក់ក្នុងរណ្ដៅ ព្រោះ មើលមិនឃើញ ។ តែខ្ញុំខ្លាចមិនហ៊ានស្រែកហៅឲ្យគេជួយ ក្រែងលោ ខ្មែរក្រហមនៅជិតនោះៗ ។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំឈប់ដើម្បីដកដង្ហើមឲ្យវែងៗនឹងបានបាត់ហត់ ដើម្បីពិចារណារកមធ្យោបាយដោះស្រាយ ។ "ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ" ខ្ញុំ អធិស្ឋានខ្សឹបៗនៅក្នុងចិត្ត "បើព្រះអង្គពិតជាព្រះជាម្ចាស់ពិតតែមួយមែន សូមព្រះអង្គជួយសង្គ្រោះខ្ញុំម្ចាស់ផង" ភ្លាមនោះ ខ្ញុំបានឃើញពន្លឺមួយតូច ប៉ុនមេដៃនៅចំពោះមុខរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំក្រោកឡើង ហើយដើរតាមពន្លឺនោះ ដែលនាំខ្ញុំឲ្យដើរកាត់ព្រំដែនទៅក្នុងជុំរំជនភៀសខ្លួនដោយសុវត្ថិភាព ។

បន្ទាប់ពីស្នាក់នៅមួយរយៈពេលខ្លី ពីជុំរំមួយទៅជុំរំមួយជាច្រើនមក ខ្ញុំក៏មានឱកាសចេញទៅរស់នៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ។ ពេលដែល ខ្ញុំទៅដល់ទីនោះ ខ្ញុំបានទទួលនូវព្រះគម្ពីរមួយក្បាល និងបានទទួលនូវ ការហ្វឹកហ្វឺននៅក្នុងព្រះវិហារជាលើកដំបូងបំផុត ។ ដោយសារតែការងារ របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ខ្ញុំត្រូវបានដោះឲ្យរួចពីឫសគល់នៃភាពជូរចត់ និងភាពចងគំនុំមិនចេះអត់ទោសឲ្យគេ ដែលដក់ជាប់នៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ នោះ ខ្ញុំក៏បានរសាយបន្តិចម្ដងៗ ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំក្រឡេកមើលក្រោយពី ឆាកជីវិតរបស់ខ្ញុំ និងខ្ញុំឃើញព្រះហឫទ័យដ៏ស្មោះស្ម័គ្រ អំណាចចេស្ដា និងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានការពារ និង ដោះខ្ញុំឲ្យរួចគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់ ដែលពេលនោះខ្ញុំមិនអាចអរគុណដល់ ព្រះអង្គបានឡើយ ។

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំអាចមើលឃើញដែរថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់ អនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំក្លាយជាកូនកំព្រា និងក្លាយជាមនុស្សដែលគ្មានអត្ថ ប្រយោជន៍អ្វីសោះនៅពេលដែលខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុងបឋមវ័យនោះ ។ បទ

ពិសោធន៍នៃជីវិតក្នុងបឋមវ័យរបស់ខ្ញុំ បានជំរុញឲ្យខ្ញុំមានចំណុចរឹងប៉ឹង នៅក្នុងពេលក្រោយនៃការដែលព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅខ្ញុំ ឲ្យរួមដៃជាមួយបងប្អូនអាមេរិកកាំងឈ្មោះ Gioia Micheloti ដើម្បីវិលនិវត្តន៍ចូលមកប្រទេសខ្មែរនៅឆ្នាំ ១៩៩៥ ដើម្បីបើកសាលាសំរាប់កុមារកំព្រា និងក្មេងអនាថា ដែលសាលានោះឈ្មោះថា "សាលាកិច្ចការសិល្បៈគ្រីស្ទានខ្មែរ"។

ដោយសារតែខ្ញុំពីក្មេងស្រឡាញ់សិល្បៈរបស់ខ្មែរ ទើបទីបំផុតធ្វើឲ្យខ្ញុំអាចច្នៃប្រឌិតចេញជាព័ន្ធកិច្ចនេះឡើង ។ ខ្ញុំក៏ដូចជាមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំ Gioia អាចជួយឲ្យកុមារ និងយុវជនដែលគេបោះបង់ និងមានភាពខ្ទេចខ្ទាំនៅក្នុងចិត្ត ឲ្យគេបានឃើញពីភាពពេញលេញ និងភាពដែលមានសារសំខាន់របស់គេ ដោយសារតែគេអាចសម្តែងចេញនូវអំណោយទានដែលប្រកបទៅដោយប្រឌិតញ្ញាណរបស់គេ ដូចជា (តន្ត្រី របាំ ល្ខោន គំនូរសិល្បៈ និងអក្សរសិល្ប៍) ដើម្បីបំរើដល់ព្រះអាទិកររបស់ខ្លួននោះ យើងបានស្វែងយល់ឃើញថា យើងផ្ទាល់បានទទួលនូវការប្រោសឲ្យជា និងបានសម្រេចកិច្ចការបាន ដោយសារតែយើងធ្វើរួមជាមួយនឹងពួកគេដែរ ។

សាលាកិច្ចការសិល្បៈគ្រីស្ទានខ្មែរ

HONEYCOMB 4/1 (January 2003): 158–170

How God Turned my Mourning into Dancing

Noren Vann Kim
(Known as Tay Khonnang)

As I look back on my life, I can see God's divine intervention rescuing me from despair and disaster again and again. Reflecting on David's words in Psalm 30:11, I have come to view my life thus far exactly as he described—surely God has turned my mourning into dancing!

When I was very small, I once fell into a river and almost drowned, but God gave me wisdom to keep pushing with my feet against the bottom, propelling myself to the surface for periodic breaths. Then God sent some ducks to paddle near me and attract the attention of people on the bridge. By the grace of God, one of my relatives saw me bobbing up and down, and rushed to rescue me.

I never knew my father, because he died when I was six months old. But I was very close to my mother. Then, when I was eight years old, she died too. At the moment she was struggling to draw her final breath, I lay asleep near her and saw a vision of two ugly monkeys carrying my mom away in her hammock. I saw myself running after the monkeys, crying and begging them to bring her back. As I ran, I saw deep pits filled with millions of ugly monkeys on the right and left. But at the moment the monkeys carrying my mom disappeared into the darkness, her voice suddenly rang out, warning me: "Stop! Don't try to follow me! Go back, or you will fall into the pit."

When I awoke, my relatives rushed my mom to the hospital, but it was too late. My grandma said she was dead, and they buried her body in the ground. My grief was so great that I could not even cry. But I believe that God may have used that vision of hell to prepare me for salvation later in life.

As I was growing up, I was fascinated by the many traditional poems and stories my mother and grandmother taught me. My grandma especially loved to attend traditional drama performances, and she always invited me to go along with her. I was equally enthralled by the lavish murals of the story of the Buddha's life that graced the walls of the local temple. And in school, I learned other traditional art forms, like classical dancing and ancient art songs.

After my mother's death, my grandmother took care of me. She was very kind, and I loved her very much. But when I was thirteen, my grandmother died. Once again, death separated me from the one I loved.

After that, no one encouraged my artistic interests. I came under the strict authority of my aunt, and she treated me more like a slave than a close relative. I did her housework, and rolled cigarettes many hours of the day and night for her family business, while struggling to find time to do my schoolwork and get some sleep.

As soon as I was old enough to make my own decisions, I left my aunt's home in Siem Riep to live with my older brother and finish high school in Phnom Penh. But about that same time my brother married. After that, he didn't have much time to spend with me, and his new wife despised me.

That was when I decided that I could take care of myself and didn't need anybody else. I began to look for a way to become self-supporting, passing the exam to attend teacher training school. After graduation, I accepted a teaching position in Kompot, where I met and married my husband Saline in 1967. We were very happy together and had three beautiful children—a son, Salina, and two daughters, Lasmy and Sovann.

By 1970, the war in Southeast Asia began spilling over into neutral Cambodia. Because of that, we eventually moved our family from Kompot to Phnom Penh.

One day in December 1974, my friend Var invited me to visit a Christian church with her. At first I asked, "What for?" But then she told me about the law of Jesus Christ: "When you give alms, don't let your left hand know what your right hand is doing." Those words sounded so good to me. I did not like the way some people gave money publicly at the temple just to show off and earn merit. The way of Jesus sounded so much better. And so I agreed to go to church with her.

Var and I arrived at the church late and slipped in to sit on the back row. When the congregation raised their hands to praise God, we thought they looked so funny. We pointed and giggled behind their backs. But when the preacher explained that Jesus Christ is the One True God, and asked anyone who wanted to receive Him as Savior and Lord to come forward, I was the first one to hurry to the front of the church, drawn by some strange power.

When I explained to my husband what I had done, he said, "That is good." But to my knowledge, he himself never trusted in Jesus for his own salvation. Every Sunday after that first one, I took my children to the church to learn about Jesus. But while they were being well taken care of there, I went to the market to do my shopping.

No one ever gave me a Bible, and since I did not go to learn the Bible at church, my knowledge about God was very limited. But my children learned a lot. They used to "play church" at home, acting out Bible stories or playing the parts of the preacher or even God Himself. As I went about my work, I learned from them.

In April 1975, the Khmer Rough soldiers entered Phnom Penh, killing government personnel and anyone who was educated, rich, or had affiliations with the West. Then they ordered anyone left alive in the city to evacuate to the countryside.

My husband was a captain in the Cambodian government army. When he came home on the day of the invasion, he gathered all the pieces of his uniform and any photos or documents that might incriminate him, and dumped them into a nearby pond. Then he concealed our family photo albums in the rafters and packed a bicycle with some of our belongings. We locked the door of our house and left for the countryside with our two oldest children. The youngest

daughter, Sovann, was away visiting relatives. I never saw her or those relatives ever again.

Through the streets of Phnom Penh, the Khmer Rouge soldiers were herding people like animals, beating some, and shooting others. As we walked along the roads leading out of town, we saw dead bodies everywhere. One dead man was lying right in the middle of the road. We passed by quickly and kept walking. But suddenly we heard our daughter Lasmy's tearful voice behind us: "Uncle, get up! Come on, everyone is leaving you. This is not the time to sleep." I cried out to her, "Don't call out to this man anymore. He's dead!" Sheer terror crossed Lasmy's face and she began to scream, "I don't want to die! I don't want to die!" My husband ran to scoop her up in his arms. She clung to her father, continuing to sob. As he turned back to me, I saw tears streaming down his face too. That was the first time I had ever seen my husband cry.

We were steadily driven further and further from the city, until we finally reached a work camp in the jungle. There we were given the job of building our own hut before reporting for work in the rice fields. Fortunately we had packed tools, medicines, rice, and canned or dried food to last for a while. But before we were able to use them all, the Khmer Rouge leaders confiscated most of what we had brought.

Later we were transferred to another camp at Bamboo Mountain. Again, we had to build our own hut. Our job at this camp was to cut bamboo, day in and day out. Food allowances were strict and work hours were long. Even the children were made to work. It was here that we all began to be sick, especially my son, Salina.

Later still, we were sent to another camp in the deep jungles of Posaht. On the way, my son Salina became so weak that he could no longer walk. He just sat down dejectedly in the middle of the road. My husband and I were weak too, and loaded down with supplies, so it would have been difficult for us to carry him. Trying to encourage him to walk on his own, my husband told me to keep walking around the bend in the road to see if that would motivate him to get up and try to overtake us. But Salina could not.

Lasmy lingered anxiously at the bend in the road, calling out to her brother, "Please get up! They are leaving you!" and then to us, "Wait, he can't get up. Stop walking!" When we realized he was helpless, we went back to get him, and my husband added him to his already heavy load.

When we arrived at Posaht, it was the same story—build your own hut before reporting to work in the fields. And every day we saw the same gruesome sight—dead people being carried out of their huts and buried in the jungle. We had not been there long before the Khmer Rouge leaders transferred my husband to a different camp.

During that time, a certain wild berry became a symbol of God's faithfulness to me. When I worked in the jungles of Posaht, those berry bushes grew along the path to the fields. Every morning, as I walked to work having had no breakfast, I searched for fruit on these bushes. Each day, I always found one, and only one—a daily vitamin that helped to keep me alive.

Even so, twice I became so sick that I had to go to the camp hospital, where most people just went to die. While I recuperated there, my children sat next to me, cheering me with stories about how wonderful our life used to be in Phnom Penh. Each time I left the hospital, the only way I could walk was by leaning on two sticks.

About six months after he first left, my husband returned to visit us. He was distressed to see all three of us looking so skinny and weak. During the two weeks he stayed, he planted a vegetable garden for us, using seeds he had brought with him. He also brought many other useful supplies, especially a mineral to be used in making medicines. At that time he begged me to try to escape with him to Thailand, but I said that was impossible, since all three of us were too weak to travel. Then the time came for him to go back to his camp, and the three of us were left alone again.

It was about June 1976 when my son Salina became sick again with diarrhea. After suffering for many days and becoming weaker and weaker, it surprised me when he started to speak very grown-up words to me. "Mother," he said, "I just cannot live in this corrupted world anymore. The wicked become stronger, and the

innocent become weaker. Do you mind if I go to heaven now to be with my Lord Jesus Christ?"

I did not have enough knowledge of the Bible to know what he was talking about. But I replied, "Of course, son, if that will make you happy. Here, eat a little of this corn to please your mouth one last time, and then you may go."

Salina gratefully received the corn from my hand, ate three kernels, and then turned his face to the wall and slept. But he never woke up. In the morning his small body was carried out and buried in the jungle.

One week later, Lasmy succumbed to malaria. But her death was so very different. As the end drew near, she was filled with panic at the prospect of dying. Her earlier experience with the dead man on the road and the loss of her brother a few days before returned to haunt her. She struggled helplessly to stay alive, but she could not make it. The next morning, another small body was carried out and buried in the jungle.

Now I really was alone. But somehow I sensed that God was there too. Only I was very disappointed and angry with Him. I often cried out to Him with tears: "Are your angels blind? Where were they when we needed them? Why do you allow all the good people to die and the evil people to live?" My grief and loneliness, added to my physical suffering, were almost too heavy to bear.

During the next few months, I myself came near to death many times. Several times, I had malaria—raging fevers interspersed with teeth-chattering chills. But whenever I had a little strength, the leaders made me get up and work, weeding the corn. In that time, I was conscious of God's mercy in a special way. As I worked in the cornfield, whenever I had chills, God sent the sun to warm me. When I had fever, He sent the cloud to cover the sun. This happened every day for about six months while I was so sick. As I thought about it, I wondered who was showing that kindness to me. Maybe God's angels were there after all.

Later, when the Khmer Rouge leaders made me carry heavy burdens while hobbling with my sticks, I became blind too. But I made medicine for my eyes by mixing the mineral my husband had

brought to me with pulverized bark from a special tree. After just three days, I was healed! Again, God provided what I needed.

Not all of the Khmer Rouge leaders were totally wicked. One of them noticed that I worked faithfully and honestly to perform my responsibilities, even when I was sick. Because of this, he respected me and chose me to work in the camp stockroom. In this position, I was given extra food to eat, and my body began to be strong again.

About a year and a half after his first visit, my husband returned for the second time to find only me still alive. With tears, he begged me to show him the graves of our children. But I said, "Oh, my husband, their lives are over now. Don't live in the past. You must move forward to your future."

Then we embraced each other and cried and talked for a long time, while sitting under a tree in the watermelon field. The moon was full that night. I had never felt as close to him as I did in that moment. Again, he begged me to run away with him to Thailand. But I told him that, even though the children were gone, I myself would slow him down, causing us both to be caught. I encouraged him to get to Thailand by himself, and then he could find a way to rescue me. When we said goodbye, it was for the last time. I never saw my husband again, and to this day I do not know if he is dead or alive.

After my husband left, the leaders began to send me from one camp to the other to work in the fields, according to the need of each season. Again, I was made to work very hard and given very little food—only rice and salt.

One day as I walked along the edge of the field in the rain, I sang a beautiful art song I remembered from my childhood. The words went something like this: "I look far across the fields, straining to see the future, but only the fields are clear." Then I prayed, "Oh, God! When will all of this heartache end?" I heard a gentle voice inside of me saying, "Be patient and wait. Things will change."

I reasoned within myself, "That's surely true. Things do change from generation to generation. Sun always follows the rain, just like my grandma taught me." From that day, I buried all my

bitterness deep inside my heart. No matter what happened to me, I wore my happy face and waited with peace for my future to come.

After the harvest was over that year, the leaders sent me to dig the reservoir. In all the other camps where I had lived, most of those who died had died from starvation. But at this camp, I saw many people murdered because of the whims of the leaders. Another disturbing experience was seeing even the little children working like slaves under the hot sun. Whenever I saw them, I was so thankful that my children were already dead and did not have to suffer as they did.

In January 1979, the Vietnamese invaded Cambodia and drove the Khmer Rouge out of Phnom Penh. While fleeing from the approaching enemy, many Khmer Rouge leaders killed the workers in the camps as their final act of power over them. Most of the children who worked in our camp were killed, because they were orphans. But, by the grace of God, I was spared. However, it wasn't until April of that year that the Vietnamese soldiers reached our area to free the rest of us from our bondage. Most camps started with hundreds of people and ended with only one or two dozen still alive.

As the Khmer Rouge leaders fled deeper into the jungle to escape the approaching Vietnamese, we workers grabbed our few belongings, looted the stockroom, and ran in the opposite direction toward the main road to greet the Vietnamese troops. After taking from us anything of value, the Vietnamese soldiers released us to go wherever we wanted. But they warned us not to follow the road to Thailand, because it was heavily mined and still infested with Khmer Rouge troops.

Our group walked barefooted for twenty-eight days to reach Phnom Penh, living on the food we had brought. At first, I drew strength by nursing my newfound hope that once I reached home I might find my husband and youngest daughter waiting for me. But scenes of destruction greeted me everywhere, and the tales of woe told by those I met along the way began to erode my hope. By the time I was within a few hours of Phnom Penh, I almost decided to stop there and work with the farmers. But then I met a few teenage

orphans who had no way to feed themselves. So I changed my mind and decided to take them to Phnom Penh and help them find work.

I left the orphans with friends, and went to Phnom Penh to search for jobs. But the first place I wanted to visit was my own home. On the way, I saw books from a looted bookstore strewn in the street. It had been years since I had seen a book, so I salvaged a basket lying in the road and filled it with all the books it would hold. As I walked through the streets with the basket on my head, I saw that the Vietnamese already inhabited the nicest houses. Refugee squatters had claimed many of the less desirable houses or apartments. But the houses that were broken and unusable were empty, with the doors standing open.

I reached into my pocket and pulled out my house key that I had managed to keep all these years living in the jungle. And then I stood in front of my own house. I saw that my door stood wide open too. I walked inside with the key still in my hand. None of our belongings remained in the house. My eyes looked anxiously toward the rafters where our photo albums had been hidden, but the ceiling was missing and I could clearly see only the exposed beams there. No one I knew was anywhere around. There was no note from my husband posted there either. My hope evaporated again.

I went back outside and squatted down to rest near the street. A little boy about the age of my son who had died ran over to me and said, "Oh, Auntie, are those books in your basket?" I said, "Yes, they are." "Would you allow me to have just one of them?" "Of course. Take three or four," I replied. "Really? Three or four?" he questioned uncertainly. "Yes, really." And so he chose three or four and ran happily away with his treasures. In a little while he returned. "Auntie, where will you sleep tonight?" I answered, "Probably right here by the side of the street." Then he said, "My mother said to invite you to sleep at our apartment."

And so I went with him to his home. His mother met us at the door and greeted me so warmly. But when I walked into the house, I saw all the things which had been taken out of my house—the dining table and chairs, the sofa, the sewing machine, and many other items. When they opened the door of the bedroom where I was to

spend the night, I saw my husband's and my son's clothes hanging there. Disguising my pain, I smiled and thanked them for their kindness. Then I cried myself to sleep.

The next morning at the river port, I found jobs for myself and for the orphans. Then I went back to the countryside to get them. They were strong boys, so their jobs were to carry heavy sacks of supplies onto and off of the boats. My job was to tend the mint garden.

Later, one of the women leaders on the river port staff asked me to run for the position of women's manager. She said that she had observed that I was not a troublemaker. I did not want to become a leader, but finally she persuaded me to run for the election. I was chosen to be the manager of the female river port workers.

But before long, the manager of the male workers came back from a staff meeting with a command for me. He said that I was supposed to make a list of any women working at the river port who had Chinese ancestry. At first I argued with him, telling him that he should make the list, since he had received the command personally. But he would not agree.

After he left, I thought to myself, "Now the killing will start again.-If I·make this list, I must put my name at the top of the list, since my grandfather was Chinese. Then I will die along with the rest. But if I refuse to make the list according to the command, then I will die also." That was when I decided to try to escape to Thailand. At least that way, I had a small chance of making it out alive.

But how could I do it? I did not know the way. I did not have any money, since the river port paid my salary in rice rations. And so, I decided to talk to God about it. Looking up to heaven, I said, "Lord Jesus, if you are really there, please help me."

Pretty soon, a man came to ask my help finding his wife in a refugee camp in Thailand. He said he knew the way across the border. Would I come with him? That's how God sent my guide. I asked him for five days to prepare, but he said he could only give me three. I told him I would try to be ready.

I decided to talk to God again. "Lord Jesus, if you are really there," I said, "please give me money within the next three days. I

don't want to be greedy. Just give me the amount I need to make the trip."

The next day another man came to see me, offering to buy some of my belongings. I already had in my mind an amount that seemed fair to me, but when he offered me twice that amount and offered to pay me in gold, I was overwhelmed. And not only that, but that very month, the river port began to pay our salary in currency instead of in rice! So that was the way God provided my money.

So when my guide came to get me on the third day, I was ready. We knew that out in the countryside, there were still three military factions competing for control—the new Vietnamese army, the old Cambodian government army, and the Khmer Rouge troops. But as we made our way on foot across the countryside, everywhere we stayed miraculously had peace. The places we had just left had fighting.

Finally we reached the border, but the last portion of the journey was very dangerous. Under cover of darkness, we had to pass through a dense jungle where there might be land mines or Khmer Rouge soldiers hiding. My guide was escorting other people across the border in addition to myself. As he led our group into the jungle, a local resident came from behind us. "Stop! Don't go that way or you will run into the Khmer Rouge headquarters!" And so, God rescued us again from danger.

Our group quickly changed direction and began to move through the tangled vegetation. At first, my guide was helping me to find my way, but then he went to help a grandmother with a little baby. I was night blind and, within a few minutes, I realized that I was lost from the group. Stumbling along trying to find them, I kept bumping into trees and falling into holes. But I was afraid to call out to them, in case the Khmer Rouge were close by.

Then I stopped to catch my breath and consider what to do. "Lord Jesus," I prayed silently in my heart. "If you are the One True God, please save me!" Almost immediately, I saw a small light about the size of my thumb in front of me. I got up and began to follow the light, which led me safely across the border to the refugee camp.

After an unusually short time staying in several different camps, I got an opportunity to go to the United States. Once there, I received a Bible and church training for the very first time. Through the Holy Spirit's work, I was gradually delivered from the roots of bitterness and unforgiveness deeply buried in my heart. Now I look back on my life and see God's faithfulness and power and love working to protect and deliver me in ways that I could not fully appreciate at the time.

And now I can also see why God allowed me to be an orphan and a disadvantaged person during the first part of my life. My early experiences strongly motivated me to follow the calling of God later in life, joining with my American partner Gioia Michelotti to return to Cambodia in 1995 to open a school for orphaned and disadvantaged Cambodian children and youth—Cambodian Christian Arts Ministry School.

In a similar way, my early love for Khmer traditional arts has finally found creative expression through this ministry. As my partner Gioia and I enable rejected and broken children and youth to find wholeness and significance by offering their creative gifts (music, dance, drama, visual art, and literature) to serve their Creator, we have discovered that we ourselves are being healed and fulfilled along with them.

Cambodian Christian Arts Ministry School